Dimineața, la prînz și seara

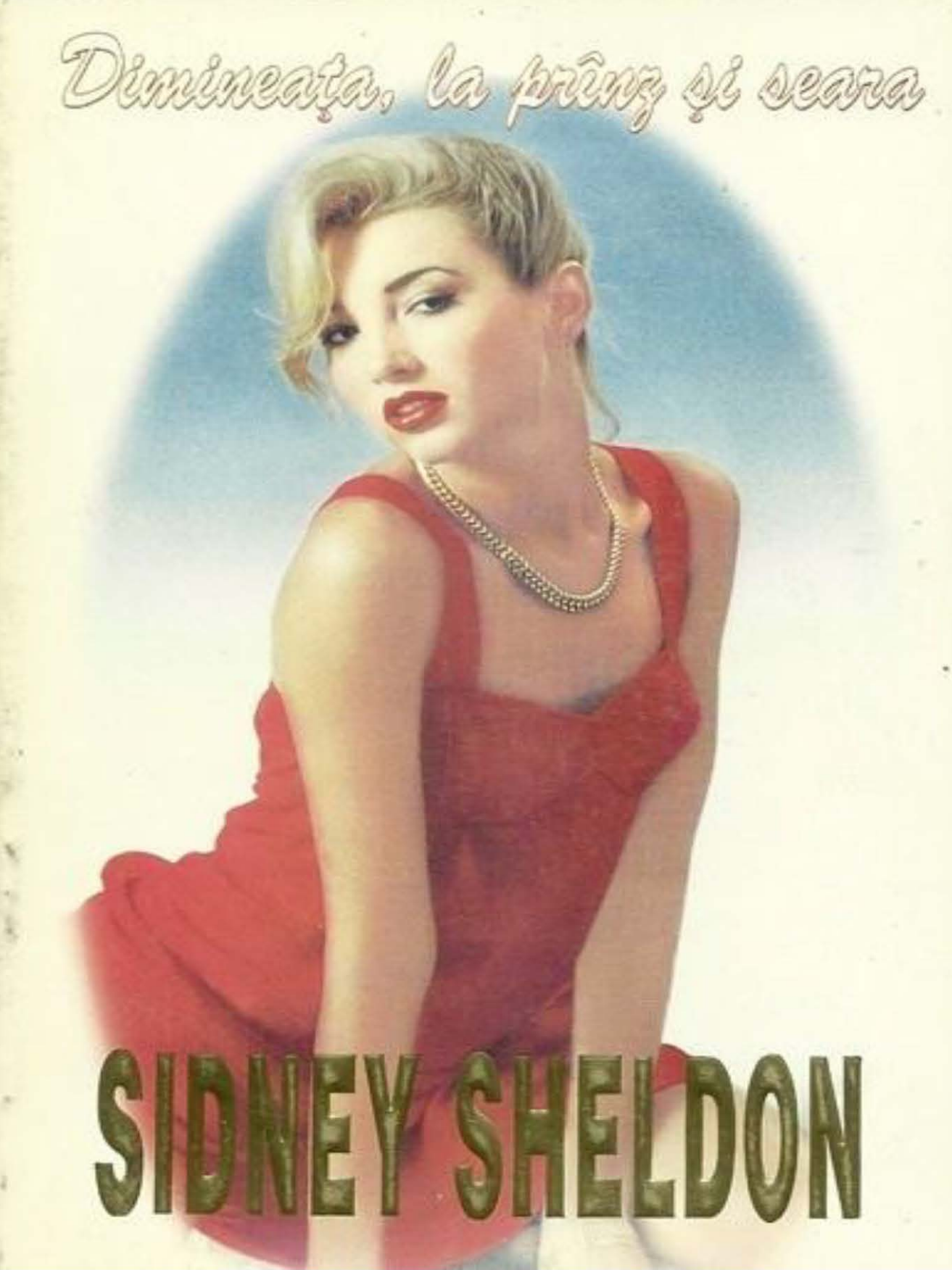

SIDNEY SHELDON

ISBN 973-95058-1-8

Dimineața

Morning, Noon & Night

by Sidney Sheldon

© copyright 1995 by
The Sidney Sheldon Family Limited Partnership

©copyright 1995 by Editura MIRON

Toate drepturile rezervate
Editurii MIRON.
Nici o parte a acestei cărți nu poate fi reprodusă sau transmisă sub nici o formă și prin nici un fel de mijloc – electronic sau mecanic – inclusiv prin fotocopiere, înregistrare magnetică sau prin alt sistem de stocare și redare a informației, fără permisiunea scrisă a Editorului.

Sidney Sheldon

Dimineața, la prînz și seara

Traducere de Gabriela - Anca Marin

Editura MIRON
București

Capitolul 1

– Ştiţi că sîntem urmăriţi, domnule Stanford? îl întrebă Dmitri.

– Da. Fusese conştient de acest lucru în ultimele douăzeci şi patru de ore.

Cei doi bărbaţi şi femeia erau îmbrăcaţi obişnuit, în încercarea de a se amesteca printre turiştii care se plimbau pe străzi, în aerul proaspăt al dimineţii. Dar era foarte greu să nu fii recunoscut într-un oraş mic cum era St. Paul-de-Vence.

Harry Stanford fusese primul care-i observase, pentru că erau *prea* obişnuiţi şi se străduiau *prea* mult să nu se uite în direcţia lui. Oriunde se ducea,

unul dintre ei îi era în preajmă.

Harry Stanford era şi foarte uşor de urmărit. Avea aproape un metru nouăzeci, un profil aristocratic şi o coamă de păr alb care-i depăşea destul de mult gulerul cămăşii. Era însoţit de o brunetă izbitor de frumoasă, tînără, şi de Dmitri Kaminsky, bodyguard-ul lui, un tînăr înalt, voinic şi puternic ca un taur. *Le-ar fi şi greu să ne piardă din ochi*, se gîndi Stanford.

Ştia cine-i trimisese şi de ce. Simţea pericolul iminent. Învăţase cu mulţi ani în urmă să se încreadă în instinctele lui. Intuiţia şi instinctul îi fuseseră de mare ajutor şi-i făcuseră să devină unul din cei mai bogaţi oameni din lume. Revista *Forbes* estimase averea lui la şase miliarde de dolari, în timp ce *Fortune 500* apreciase că era de şapte miliarde. *The Wall Street Journal, Barron's* şi *Financial Times* publicaseră toate cîte un articol despre el, încercînd să-i explice magia şi inegalabilul simţ al momentului, care îi ajutaseră să creeze corporaţia *Stanford Enterprises*. Însă nici unul nu reuşise pe deplin.

Erau de acord în privinţa unui singur lucru: energia lui inepuizabilă. Era neobosit. Filozofia lui era simplă: o zi în care n-ai încheiat o afacere e o zi pierdută. Îi hărţuia pe adversarii lui, pe salariaţi, pe toţi cei care veneau în contact cu el. Era un fenomen, mai puternic chiar decît viaţa însăşi. Se considera un om religios. Credea în Dumnezeu,

iar acel Dumnezeu care, credea el, voia ca el să fie bogat şi să se bucure de succes, şi ca toţi duşmanii lui să moară.

Harry Stanford era o persoană publică, iar presa ştia totul despre el. Dar Harry Stanford era şi o persoană particulară, despre care presa nu ştia nimic. Scriseseră cu toţii despre charisma lui, despre stilul lui luxos de viaţă, despre avionul particular şi iahtul lui, despre reşedinţele legendare din Hobe Sound, Maroc, Long Island, Londra, sudul Franţei şi, bineînţeles, Rose Hill, în Black Bay, Boston. Dar adevăratul Harry Stanford rămînea o enigmă.

– Unde mergem? întrebă femeia.

Era prea preocupat ca să-i răspundă. Perechea de pe celălalt trotuar folosea un foc încrucişat: se schimbau din nou partenerii. Odată cu simţul pericolului, Stanford simţi o mînie profundă. Îi invadaseră intimitatea. Îndrăzniseră să-l urmărească pînă aici, în raiul lui secret, unde se ascundea de restul lumii.

St. Paul-de-Vence e o aşezare pitorească, medievală, situată în vîrful Alpilor maritimi, între Cannes şi Nisa. E înconjurat de o privelişte încîntătoare, spectaculoasă: dealuri şi văi acoperite de flori sălbatice, orhidee şi păduri de pini. Satul, un amalgam de studiouri ale pictorilor, galerii şi magazine cu

antichităţi, este un magnet care atrage turişti din lumea întreagă.

Harry Stanford şi însoţitorii lui porniră pe Rue Grande.

Stanford se întoarse spre femeie.

– Sophia, îţi plac muzeele?

– Da, *caro*. Era dornică să-i fie pe plac. Nu mai cunoscuse pe nimeni ca Harry Stanford. *De-abia aştept să le povestesc prietenelor mele despre el. Nu credeam că mai am ceva de învăţat despre sex, dar, Doamne, e atît de inventiv! E magnific! Sînt extenuată!*

Au pornit-o în sus, pe deal, spre muzeul de artă *Fondation Maeght*, unde au admirat colecţiile de tablouri aparţinînd lui Bonnard, Chagall şi ale altor pictori contemporani. Cînd Harry Stanford se uită întîmplător în urmă, o observă pe femeie la celălalt capăt al galeriei, privind un Miró.

Stanford se întoarse spre Sophia.

– Ţi-e foame?

– Da. Dacă ţi-e şi ţie. *Nu trebuie să fiu prea insistentă.*

– Bine. Vom lua masa la *La Colombe D'or*.

La Colombe D'or era unul din restaurantele preferate ale lui Stanford, amenajat într-o casă construită în secolul al XVI-lea, la intrarea în partea veche a oraşelului. Stanford şi Sophia stăteau la o

masă în grădină, lîngă piscină.

Prince, ciobănescul german al lui Stanford, stătea la picioarele lui, mereu la pîndă. Oriunde mergea Stanford, era şi Prince. Se zvonea că la comanda lui Harry Stanford animalul putea sfîşia gîtul cuiva. Dar nimeni nu-şi dorea să verifice autenticitatea acestui zvon.

Dmitri stătea singur la o masă de lîngă intrare, observîndu-i foarte atent pe toţi cei care intrau şi ieşeau.

Stanford se întoarse spre Sophia.

– Să comand eu pentru tine, draga mea?

– Te rog.

Harry Stanford se mîndrea cu faptul că era un mare cunoscător al mîncărurilor fine. Comandă salată verde şi *fricassé de lotte*.

În timp ce erau serviţi, Danielle Roux, proprietara restaurantului, se apropie zîmbind de masa lor.

– *Bonjour*. Vă simţiţi bine la noi, domnule Stanford?

– Minunat, madame Roux.

Şi aşa avea să fie şi în continuare. *Sînt nişte pigmei, care încearcă să doboare un uriaş. Dar vor fi dezamăgiţi crunt.*

Sophia zise:

– N-am mai fost niciodată aici. E atît de frumos!

Stanford îşi concentră atenţia asupra femeii de lîngă el. Dmitri o agăţase pentru el, la Nisa, cu o zi înainte.

– Domnule Stanford, v-am adus pe cineva.

– Ai avut vreo problemă? îi întrebase Stanford.

– Nici una.

O văzuse în holul hotelului *Negresco* şi se apropiase de ea.

– Scuzaţi-mă, vorbiţi engleza?

– Da. Avea un uşor accent italian.

– Tipul pentru care lucrez eu ar vrea să luaţi masa cu el.

Fusese indignată.

– Nu sînt o *puttana!* Sînt actriţă, zisese ea. De fapt, avusese un rol de numai două replici într-un film al lui Giuseppe Tornatore. De ce-aş lua masa cu un străin?

Dmitri scosese din buzunar un teanc de hîrtii de o sută de dolari. Îi dădu cinci hîrtii.

– Prietenul meu este foarte generos. Are un iaht, dar se simte singur. Urmărise cum expresia ei trecea de la indignare la curiozitate, apoi se transformase în interes.

– De fapt, se întîmplă ca acum să fiu între două filmări. Zîmbi. Ce rău ar fi dac-aş lua totuşi masa cu prietenul tău?

– E perfect. Va fi încîntat.

– Unde e?

– La St. Paul-de-Vence.

Dmitri alesese bine. Era italiancă. Pînă în treizeci de ani. Senzuală ca o pisică. Bine făcută. Privind-o mai bine, Harry Stanford luă pe loc o hotărîre.

– Îţi place să călătoreşti, Sophia?

– Ador să călătoresc.

– Bine. Vom pleca într-o scurtă excursie. Scuză-mă o clipă.

Sophia îl urmări intrînd în restaurant şi îndreptîndu-se spre cabina telefonică.

– Aş vrea să trimit un mesaj echipajului iahtului *Blue Skies*. Whisky bravo lima nouă opt zero...

Conversaţia dură cinci minute. Cînd Stanford termină ce avea de spus, formă numărul aeroportului din Nisa. Dar discuţia dură mult mai puţin de astă-dată.

Apoi i se adresă lui Dmitri, care ieşi în grabă din restaurant. Se reîntoarse la Sophia.

– Eşti gata?

– Da.

– Hai să ne plimbăm. Avea nevoie de timp ca să elaboreze un plan.

Era o zi perfectă. Rîuri de lumină argintie se revărsau peste oraş.

S-au plimbat pe Rue Grande, au trecut de biserică şi s-au oprit la *boulangerie*, ca să cumpere

pîine proaspătă. Cînd au ieşit afară, unul din cei trei urmăritori era în faţa bisericii şi se prefăcea c-o studia. Ca şi Dmitri.

Harry Stanford îi întinse pîinea Sophiei.

– Ce-ar fi să o duci tu înăuntru? Vin şi eu în cîteva minute.

– Bine. Zîmbi şi-i şopti. Să te grăbeşti, *caro*.

Stanford o privi cum se îndepărta, apoi i se adresă lui Dmitri.

– Ce-ai aflat?

– Femeia şi unul dintre tipi stau la *Le Hameau*.

Harry Stanford cunoştea hotelul.

– Şi celălalt?

– La *Le Mas d'Artigny*. Ce vreţi să fac cu ei, domnule?

– Nimic. Am să mă ocup eu de ei.

Vila lui Harry Stanford era situată pe Rue de Casette, lîngă primărie. Era o casă cu cinci etaje, din pietre şi alabastru. La subsol erau garajul şi pivniţa în care se păstrau vinurile. O scară de marmură ducea spre dormitoare, spre birou şi terasă. Întreaga casă era mobilată cu antichităţi franţuzeşti şi plină de flori.

Cînd Stanford se întoarse la vilă, Sophia îl aştepta în dormitor. Era goală.

– Ce-a durat atît, îi şopti.

Ca să supravieţuiască între două filmări, Sophia

Matteo făcea rost de bani ca call-girl. Se obişnuise să se prefacă că ajungea la orgasm ca să-şi satisfacă clienţii, dar cu tipul de acum, n-avea nevoie să se mai prefacă. Era nesătul, iar ea reuşea să ajungă la apogeu de cîteva ori consecutiv, pînă cînd cădeau înapoi în pat, epuizaţi. Sophia îl îmbrăţişă şi-i murmură fericită:

– Aş putea sta aici o veşnicie, *caro*.

Aş vrea să se fi putut, se gîndi Stanford.

Au luat cina la *Le Café de la Place*, în Plaza du General-de-Gaulle, la intrarea în sat. Masa a fost delicioasă, iar pentru Stanford pericolul prezent îi adăuga un condiment în plus mîncării.

Cînd au terminat, s-au reîntors la vilă. Stanford mergea foarte încet, asigurîndu-se că urmăritorii nu-l scăpau din ochi.

La ora unu noaptea, bărbatul care supraveghea casa văzu cum luminile se stingeau una cîte una. Vila se cufundă în întuneric.

La ora patru şi jumătate dimineaţa, Harry Stanford intră în camera de oaspeţi, unde dormea Sophia. O scuturâ cu blîndeţe.

– Sophia...?

Ea deschise ochii şi-l privi, zîmbind anticipativ.

Apoi se încruntă. El era complet îmbrăcat. Se ridică din pat.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, draga mea. Totul este în ordine. Ai spus că-ţi place foarte mult să călătoreşti. Vom face o scurtă excursie.

Ea se trezise complet.

– La ora asta?

– Da. Dar nu trebuie să facem zgomot. Haide, repede.

Cincisprezece minute mai tîrziu, Harry Stanford, Sophia, Dmitri şi Prince coborau în garaj, unde-i aştepta un *Renault* maro. Dmitri deschise precaut uşa garajului şi se uită în jur. Strada părea pustie, cu excepţia maşinii lui Stanford, un *Corniche* alb, parcat în faţa casei.

– Totul e în regulă.

Stanford se întoarse spre Sophia.

– Acum vom juca un joc. Tu şi cu mine ne vom lăsa în jos, pe bancheta din spate.

Ochii ei se măriră de uimire.

– De ce?

– Mă urmăresc unii din rivalii mei în afaceri. Sînt pe cale să încheie o afacere importantă, iar ei încearcă să mi-o ia înainte. Dacă se întîmplă aşa, voi pierde mulţi bani.

– Înţeleg, zise Sophia. N-avea nici cea mai mică idee despre ce voia el să spună.

Cinci minute mai tîrziu ieşeau în grabă din sat,

îndreptîndu-se spre Nisa. Un bărbat aşezat pe o bancă văzu *Renault*-ul maron. La volan era Dmitri Kaminsky, iar lîngă el stătea Prince. Bărbatul luă grăbit un telefon celular şi formă un număr.

– S-ar putea să avem o problemă, îi spuse el femeii.

– Ce fel de problemă?

– Un *Renault* maro tocmai iese din sat. E condus de Dmitri Kaminsky. Are şi cîinele cu el.

– Stanford nu era în maşină?

– Nu.

– Nu cred. Bodyguard-ul lui nu-l lasă singur noaptea, iar cîinele nu-l părăseşte niciodată.

– Maşina lui mai e parcată în faţa casei? întrebă celălalt bărbat care fusese trimis să-l urmărească pe Harry Stanford.

– Da, dar e posibil să fi schimbat maşinile.

– Sau vor să ne păcălească! Sună la aeroport.

În cîteva minute, aveau legătura cu turnul de control.

– Avionul domnului Stanford? *Oui*. A sosit cu o oră în urmă şi a făcut deja plinul.

Cinci minute mai tîrziu, doi membri ai echipei de supraveghere erau în drum spre aeroport, în timp ce cel de-al treilea ţinea în continuare sub observaţie vila întunecată.

În timp ce *Renault*-ul maroniu trecea prin La Coalle-sur-Loup, Stanford se ridică de pe bancheta

pe care stătuse întins.

– Te poţi ridica şi tu, acum, îi spuse el Sophiei. Se întoarse spre Dmitri. Aeroportul din Nisa. Rapid.

Capitolul 2

O jumătate de oră mai tîrziu, pe aeroportul din Nisa, un *Boeing 727* rula spre punctul de decolare. Cocoţat în turnul lui, controlorul de trafic spuse:

– Sînt tare grăbiţi. E a treia oară cînd cer permisiunea de a decola.

– Al cui e avionul?

– Harry Stanford. Regele Midas în persoană.

– Îi e probabil teamă să nu rateze vreun milion-două.

Controlorul dirijă un *Learjet* care tocmai decola, apoi luă microfonul.

– Către *Boieng*-ul opt-nouă-cinci. Aici turnul de control. Puteţi decola. Pista este liberă.

O clipă mai tîrziu, avionul imens se ridica spre înălțimile cerului plumburiu al dimineții.

Copilotul vorbi în microfon:

– Aici *Boeing* opt-nouă-cinci. Urcăm la trei mii, curs șapte-zero. Se întoarse spre pilot. Uau! Bătrînul Stanford era nerăbdător să ne vadă în aer, nu-i așa?

Pilotul ridică din umeri.

– Nu este treaba noastră să ne punem întrebări. Ci să executăm ceea ce ni se spune. Ce face?

Copilotul se ridică și privi în cabină.

– Se odihnește.

Din mașină, au telefonat la aeroport.

– Avionul domnului Stanford... Mai este la sol?

– *Non*, monsieur. Tocmai a decolat.

– Știți încotro se îndreaptă?

– Bineînțeles.

– Încotro?

– J.F.K.

– Mulțumesc. Se întoarse spre însoțitorul lui. Aeroportul *Kennedy*. Vom trimite pe cineva să-i aștepte acolo.

Cînd *Renault*-ul trecu de Monte Carlo, îndreptîndu-se în mare viteză spre granița italiană, Harry Stanford zise:

– Ești sigur că nu mai sîntem urmăriți?

– Foarte sigur, domnule. Ne-au pierdut urma.

– Bine. Stanford se sprijini de spătar și se relaxă. N-avea de ce să-și mai facă griji. Probabil că acum urmăreau avionul. Revăzu întreaga situație cu ochii minții. Se punea problema a ce anume știau și de cînd. Erau ca niște șacali care urmăresc leul, sperînd să-l doboare. Harry Stanford zîmbi. Îl subestimaseră. Alții, care făcuseră aceeași greșeală, plătiseră scump. Cineva avea să plătească și de data asta. El era Harry Stanford, omul de încredere al regilor și președinților, suficient de bogat și de puternic ca să creeze sau să distrugă economiile a douăsprezece state.

Avionul survola Marsilia. Pilotul vorbi în microfon.

– Marsilia, sîntem *Boeing* opt-nouă-cinci, urcăm de la nivelul unu-nouă-zero la doi-trei-zero.

– Recepționat.

Renault-ul a intrat în San Remo la scurt timp după răsăritul soarelui. Harry Stanford avea amintiri frumoase despre oraș; acesta, însă, se schimbase drastic. El își amintea de vremurile cînd era un oraș elegant, cu restauranțe și hoteluri de mîna-ntîi, cu un cazino unde cravata neagră era obligatorie și unde averi imense se cîștigau și se pierdeau într-o seară. Acum era acaparat de turiști și patroni în cămăși cu mînecă scurtă și cu gură mare.

Automobilul se apropia de portul situat la douăsprezece mile de graniţa franco-italiană.

– Unde mergem? întrebase Dmitri.

– Porto Communale, indicase Stanford. Şi cu cît vom întîlni mai puţină lume, cu atît mai bine.

– Da, domnule.

Cîteva minute mai tîrziu, *Renault*-ul trăgea lîngă *Blue Skies*, un iaht elegant de cincizeci şi patru metri lungime. Căpitanul Vacarro şi echipajul alcătuit din doisprezece oameni erau aliniaţi pe punte.

– Bună dimineaţa, signor Stanford, zise căpitanul. Să vă iau bagajele şi...

– N-am bagaj. Să mergem.

– Da, domnule.

– Stai puţin. Stanford studia echipajul. Se încruntă. Tipul din capăt. E nou, nu-i aşa?

– Da, domnule. Unul din băieţii noştri s-a îmbolnăvit şi a rămas la Capri. L-am luat pe el. E foarte...

– Scapă de el, porunci Stanford.

Căpitanul îl privi, uimit.

– Să...

– Plăteşte-l. Şi să plecăm de aici.

Căpitanul Vacarro dădu din cap.

– Da, domnule.

Privind în jur, Harry Stanford se simţi cuprins de o presimţire rea. Era atît de vie, de aproape, încît o putea atinge. Nu voia să aibă un străin în preajmă.

Căpitanul Vacarro şi întregul echipaj se aflau în slujba lui de ani întregi. Putea să aibă încredere în ei. Se întoarse să se uite la fată. O agăţase Dmitri, absolut la întîmplare. Nici un pericol, deci. Iar Dmitri, credinciosul lui bodyguard, îi salvase viaţa de nenumărate ori. Stanford îl privi.

– Să stai lîngă mine.

– Da, domnule.

Stanford o luă pe Sophia de braţ.

– Să mergem, draga mea.

Dmitri Kaminsky rămase pe punte, urmărind echipajul care se pregătea de plecare. Cercetă cu atenţie portul, dar nu observă nimic alarmant. La acea oră a dimineţii era linişte. Generatoarele imense ale iahtului reveniră la viaţă.

Căpitanul se apropie de Harry Stanford.

– N-aţi spus încotro ne îndreptăm, signor Stanford.

– Nu, n-am spus. E adevărat, căpitane. Se gîndi o clipă. Portofino.

– Da, domnule.

– Apropo, nu vreau să transmiţi nici un fel de semnale prin radio. Tăcere absolută.

Căpitanul Vacarro se încruntă.

– Tăcere? Bine, domnule, dar dacă...

– Nu-ţi face probleme. Ascultă-mă. Vreau ca nimeni să nu folosească telefonul celular.

– Bine, domnule. Ancorăm în Portofino?
– Am să te anunţ eu, căpitane.

Harry Stanford o luă pe Sophia să facă un tur al iahtului. Era una din comorile lui cele mai de preţ şi-i făcea plăcere să o prezinte. Vasul îţi tăia respiraţia. Avea un apartament luxos, cu o cameră de zi şi birou. Bircul era spaţios şi mobilat confortabil, cu o canapea, cîteva scaune şi un birou, în spatele căruia era suficientă aparatură ca să conduci un oraş. Pe unul din pereţi era o imensă hartă electronică pe care se mişca o barcă miniaturală, indicînd poziţia iahtului. Uşile glisante se deschideau spre o verandă exterioară, cu şezlonguri şi o masă cu patru scaune, străjuită de o balustradă din lemn de teck. În zilele frumoase, Stanford obişnuia să ia micul dejun pe punte.

Erau şase camere de oaspeţi, fiecare cu vitralii, tapet pictat manual şi baie cu Jacuzzi. Biblioteca, imensă şi ea, era lucrată în lemn de koa.

În sufragerie puteau lua masa şaisprezece musafiri. O sală complet echipată cu aparate de întreţinere se găsea sub punte. Iahtul mai avea o pivniţă şi o sală de proiecţii. Harry Stanford avea una din cele mai mari colecţii de filme pornografice din lume. Mobilierul din întreg vasul era de cea mai bună calitate, iar tablourile erau demne de orice muzeu.

– Ei, ai văzut cam totul, îi spuse Stanford Sophiei cînd terminară turul. Restul am să ţi-l arăt

mîine.

Ea rămăsese înmărmurită.

– N-am mai văzut niciodată aşa ceva
un oraş! foarte

Harry Stanford zîmbi văzînd-o cît era de
ziasmată.

– Steward-ul te va conduce în cabina ta. Fă-te comodă. Eu am ceva de lucru.

Harry Stanford se reîntoarse în biroul lui şi privi harta electronică. *Blue Skies* se îndrepta spre nord-est. *N-au de unde să ştie unde sînt*, se gîndi Stanford. Or să mă aştepte la JFK. Cînd vom ajunge la Portofino, mă voi ocupa de toate.

Boeing-ul primea noi instrucţiuni.

– *Boeing* opt-nouă-cinci, drumul este liber.

– Recepţionat. Se întoarse spre copilot. Totul este în regulă.

Pilotul se întinse pe scaun, se ridică şi se duse spre cabină.

– Ce mai face pasagerul nostru? întrebă copilotul.

– Mie-mi pare teribil de înfometat.

tu înainte, iar eu voi veni peste cîteva minute. Îi întinse cîteva lire.

– Foarte bine, *caro*.

O urmări cu privirea în timp ce se îndepărta, apoi se întoarse spre Dmitri.

– Trebuie să dau un telefon.

Dar nu de pe iaht, se gîndi Dmitri.

Cei doi bărbaţi se îndreptară spre cabinele telefonice de pe chei. Dmitri îl urmări pe Stanford în timp ce intra într-una din ele. Ridică receptorul şi introduse o monedă.

– Aş dori să vorbesc cu cineva de la *Union Bank of Switzerland*, Geneva.

O femeie se apropie de cabina telefonică alăturată. Dmitri se postă în faţa ei blocîndu-i trecerea.

– Scuzaţi-mă, spuse ea. Eu...

– Aştept un telefon.

Ea îl privi surprinsă.

– Oh. Se uită plină de speranţă la cabina în care era Stanford.

– Dacă aş fi în locul dumneavoastră, eu n-aş aştepta, mormăi Dmitri. Va avea o convorbire foarte lungă.

Femeia ridică din umeri şi se îndepărtă.

– Alo, Peter. Avem o mică problemă. Stanford închise uşa cabinei. Vorbea foarte repede, iar Dmitri nu auzea nimic din ce spunea. Sfîrşind conversaţia, Stanford puse receptorul la loc şi deschise uşa.

– Totul este în regulă, domnule Stanford? întrebă Dmitri.

– Hai să mîncăm.

Splendido este giuvaerul lui Portofino, un hotel cu o panoramă minunată a golfului de la poalele dealului. Hotelul primeşte numai clienţi foarte bogaţi şi îşi apără cu străşnicie această reputaţie. Harry Stanford şi Sophia luau masa pe terasă.

– Să comand eu pentru tine? o întrebă Stanford. Au aici nişte specialităţi care cred că or să-ţi placă.

– Te rog, zise Sophia.

Stanford comandă *trenette al pesto*, friptură de viţel şi *focaccia*, vestita pîine sărată a regiunii.

– Şi adu-ne o sticlă de vin din recolta *Schram '88*. Se întoarse spre Sophia. A primit medalia de aur la concursul internaţional de vinuri de la Londra. Eu sînt proprietarul viei.

Ea zîmbi.

– Ce norocos eşti.

Dar norocul nu avea nici o legătură cu asta.

– Sînt de părere că bărbatul este menit să savureze toate deliciile care se află pe acest pămînt. Îi luă mîna în mîna lui. Şi multe altele.

– Eşti un bărbat nemaipomenit.

– Mulţumesc.

Se simţea excitat cînd femeile frumoase îl admirau. Cea de acum ar fi putut să-i fie fiică, iar acest lucru îl excita şi mai mult.

Cînd terminară masa, Stanford o privi pe Sophia şi-i făcu cu ochiul.

– Hai să ne întoarcem la iaht.

– Oh, da!

Harry Stanford era un amant pasionat şi experimentat. Ego-ul lui imens îl făcea să fie mai preocupat de satisfacerea femeii decît de propria-i satisfacţie. Ştia cum să excite o femeie şi-şi orchestra actul dragostei într-o simfonie senzuală, care le făcea pe iubitele lui să atingă culmi pe care nici nu le bănuiseră vreodată.

Şi-au petrecut după-amiaza în apartamentul lui Stanford, iar cînd au terminat să facă dragoste, Sophia era extenuată. Harry Stanford se îmbrăcă şi ieşi pe punte să vorbească cu căpitanul Vacarro.

– Doriţi să mergem în Sardinia, signor Stanford? îl întrebă acesta.

– Hai să ne oprim mai întîi la Elba.

– Foarte bine, domnule. Totul este satisfăcător?

– Da, zise Stanford. Absolut satisfăcător. Se simţea din nou excitat. Se întoarse în cameră, la Sophia.

Au ajuns la Elba în după-amiaza următoare şi au ancorat la Portoferraio.

În clipa în care *Boeing*-ul intra în spaţiul aerian al Americii, pilotul luă legătura cu solul.

– *New York Center*, sîntem *Boeing* 895 şi dorim să coborîm de la nivel doi-şase-zero la nivel doi-patru-zero.

Se auzi vocea celui de la *New York Center*.

– Recepţionat. Liber la doi-patru-zero, direcţia JFK.

Din spatele avionului se auzi un mîrîit.

– Uşor, Prince. Lasă-mă să-ţi pun centura.

Cînd avionul ateriză, îl aşteptau patru oameni. Se aşezaseră în puncte diferite ca să vadă toţi pasagerii care coborau din avion. Au aşteptat o jumătate de oră. Unicul pasager era un ciobănesc german.

Portoferraio este principalul centru comercial al Elbei. Străzile sînt ticsite de magazine elegante, sofisticate, iar în apropierea portului clădirile construite în secolul al XVIII-lea sînt protejate de citadela construită în secolul al XVI-lea de ducele Florenţei.

Harry Stanford vizitase insula de nenumărate

ori şi, într-un fel ciudat, se simţea ca acasă. Doar era locul în care Napoleon Bonaparte fusese trimis în exil.

– Vom vizita casa lui Napoleon, îi spuse el Sophiei. Ne întîlnim acolo. Se întoarse spre Dmitri. Du-o la *Villa dei Mulini*.

– Da, domnule.

Stanford îi privi cum se îndepărtau. Se uită la ceas. Timpul trecuse cu repeziciune. Avionul trebuie să fi aterizat deja pe aeroportul *Kennedy*. Iar cînd aveau să afle că nu era la bordul lui, urmărirea avea să reînceapă. Le va trebui ceva timp să-mi ia urma, se gîndi Stanford. Pînă atunci însă toate vor fi rezolvate.

Intră într-o cabină telefonică.

– Aş dori o convorbire cu Londra. Banca *Barclays*. Unu-şapte- unu...

O jumătate de oră mai tîrziu o conducea înapoi în port pe Sophia.

– Urcă pe vas, îi spuse Stanford. Mai am un telefon de dat.

Ea îi privi îndreptîndu-se spre cabina telefonică de la capătul docului. *De ce n-o folosi oare telefonul de pe iaht?* se întrebă Sophia.

În cabina telefonică Harry Stanford spunea:

– Banca *Sumitomo* din Tokio, vă rog.

Cincisprezece minute mai tîrziu, cînd se întoarse pe iaht, era furios.

– Ancorăm aici pentru la noapte? întrebă căpitanul Vacarro.

– Da! Nu! Pornim spre Sardinia. Acum!

Costa Smeralda din Sardinia este una dintre cele mai luxoase regiuni de pe coasta Mediteranei. Oraşelul Porto Cervo este un paradis al celor bogaţi, majoritatea vilelor fiind construite de Aly Khan.

Primul lucru pe care l-a făcut Harry Stanford cînd a ancorat a fost să se îndrepte spre o cabină telefonică.

Dmitri îl urma îndeaproape.

– Doresc o convorbire cu *Banca d'Italia* din Roma...

Uşa cabinei se închise.

Conversaţia dură aproape o jumătate de oră. Cînd Stanford ieşi din cabină era întunecat la faţă. Dmitri se întrebă ce se întîmpla oare.

Stanford şi Sophia au luat masa pe plaja Liscia di Vacca. Stanford comandă pentru amîndoi.

– Vom începe cu *malloreddus*, apoi vom continua cu *porceddu*. Ca vin, vom bea *Vernaccia*, iar pentru desert, două porţii de *sebadas*.

– Bene, signor. Ospătarul se îndepărtă impresionat. În timp ce Stanford se întorcea să stea de vorbă cu Sophia, inima îi tresări cu putere. Doi bărbaţi, aşezaţi la o masă lîngă intrarea în restaurant, îl studiau. Erau îmbrăcaţi în costume închise la cu-

loare, în ciuda soarelui strălucitor. Nici măcar nu-şi dădeau silinţa să se prefacă a fi turişti. *Mi-au luat oare urma sau sînt pur şi simplu nişte străini? Trebuie să am grijă ca imaginaţia să nu mi-o ia razna*, se gîndi Stanford.

– Nu te-am mai întrebat pînă acum, zise Sophia. Ce fel de afaceri faci?

Stanford o studie. Era reconfortant să fie în compania cuiva care nu ştia nimic despre el.

– M-am retras, îi spuse. Călătoresc în jurul lumii şi mă distrez.

– Doar tu? Vocea ei era încărcată de simpatie. Cred că te simţi foarte singur.

Se strădui din răsputeri să nu rîdă în hohote.

– Aşa e. Mă bucur că eşti aici, cu mine.

Ea îl luă de mînă.

– Şi eu, caro.

Cu coada ochiului, Stanford îi urmări pe cei doi plecînd.

Cînd au terminat de mîncat, Stanford, Sophia şi Dmitri s-au întors în oraş.

Stanford intră în prima cabină telefonică.

– *Crédit Lyonnais*, Paris...

Privindu-l, Sophia i se adresă lui Dmitri.

– E un om minunat, nu-i aşa?

– Nu mai e altul ca el.

– Lucrezi de mult pentru el?

– De doi ani, zise Dmitri.

– Eşti norocos.

– Ştiu.

Dmitri se îndepărtă şi se postă în faţa cabinei telefonice. Îl auzi pe Stanford spunînd:

– René? Ştii de ce te sun.... Da... Da... Faci asta pentru mine?... Minunat! Răsuflă uşurat. Nu... Nu aici. Hai să ne întîlnim în Corsica. Perfect. După întîlnirea noastră mă pot întoarce direct acasă. Mulţumesc, René.

Stanford lăsă jos receptorul. Rămase un moment pe gînduri, apoi zîmbi şi formă un număr din Boston.

Răspunse secretara.

– Biroul domnului Fitzgerald.

– Aici este Harry Stanford. Vreau să vorbesc cu el.

– Oh, domnule Stanford. Îmi pare rău, domnul Fitzgerald este în vacanţă. Nu vă poate fi de folos altcineva?

– Nu. Sînt în drum spre America. Spune-i că vreau să ne întîlnim în Boston, la Rose Hill, luni la ora nouă. Spune-i să aducă o copie a testamentului meu şi un notar.

– Am să încerc să...

– Nu încerca. Fă-o, draga mea. Puse receptorul

în furcă. Cînd ieşi din cabină, vocea îi era din nou calmă. Trebuie să mă ocup de o mică afacere, Sophia. Du-te la hotelul *Pitrizza* şi aşteaptă-mă acolo.

– Bine, zise ea. Să nu întîrzii prea mult.

– Nu.

Cei doi bărbaţi o priviră cum se îndepărta.

– Hai să ne întoarcem la iaht, îi spuse Stanford lui Dmitri. Plecăm.

Dmitri se uită la el surprins.

– Şi cu ea...?

– Las' că găseşte ea drumul înapoi.

Cînd s-au întors la *Blue Skies*, Harry Stanford s-a îndreptat direct spre căpitanul Vacarro.

– Ne îndreptăm spre Corsica, zise el. Acum.

– Tocmai am ascultat buletinul meteo, signor Stanford. Pe acolo e furtună. Ar fi mai bine să aşteptăm şi...

– Vreau să plecăm acum, căpitane.

Căpitanul Vacarro ezita.

– Va fi o călătorie foarte dură, domnule. Din cauza lui libeccio – vîntul care bate din sud-vest. Marea este foarte agitată.

– Nu-mi pasă. Întîlnirea din Corsica avea să-i rezolve toate problemele. Se întoarse spre Dmitri.

Vreau să aranjezi să ne ia un elicopter din Corsica şi să ne ducă la Neapole. Foloseşte telefonul de pe chei.

– Da, domnule.

Dmitri Kaminsky se îndreptă spre chei şi intră în cabina telefonică.

Douăzeci de minute mai tîrziu, *Blue Skies* ridicase ancora.

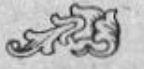

Capitolul 4

Idolul lui era Dan Quayle, al cărui nume îi pomenea adesea.

– Nu-mi pasă ce spui tu despre Quayle, dar el este singurul politician de certă valoare. Familia – asta e totul. Fără familie această ţară ar fi o ruină. Toţi puştii aceştia care trăiesc împreună fără să fie căsătoriţi, şi mai au şi copii. Este şocant. Nu-i de mirare că se comit atîtea crime. Dacă Dan Quayle va candida vreodată pentru postul de preşedinte, va avea cu siguranţă votul meu. Era ruşinos, se gîndi el, că nu putea vota din cauza unei legi prosteşti. Dar n-avea importanţă. Avea să-l susţină pe Quayle pînă la capăt.

Avea patru copii: Billy, de opt ani şi trei fete: Amy, Clarissa şi Susan, de zece, doisprezece şi respectiv paisprezece ani. Erau nişte copii minunaţi şi cea mai mare bucurie a lui era să-şi petreacă timpul alături de ei. Weekend-urile le erau dedicate în totalitate. Le făcea friptură la grătarul din curte, se juca cu ei, îi ducea la film sau la meciuri şi îi ajuta să-şi facă temele. Toţi puştii din vecinătate îl adorau. Le repara bicicletele şi jucăriile şi îi invita la picnicuri împreună cu copiii lui. Cu toţii îi spuneau Papa.

Era o dimineaţă însorită de sîmbătă, iar el urmărea un meci de baseball. Era o zi perfectă, ca într-o fotografie; nori pufoşi pluteau pe cer iar vîntul adia blînd. Băieţelul lui, Billy, era la balon, părînd foarte matur şi profesional în uniforma celor de la *Little League*. Cele trei fete ale lui Papa şi soţia lui erau alături. *Mai bine decît atît nu se poate*, se gîndi el bucuros. *De ce nu pot oare toate familiile să fie ca a noastră?*

Scorul era foarte strîns, iar Billy avea lovitura decisivă. Papa începu să strige încurajator:

– Pe ei, Billy!

Billy aşteptă pasa care veni însă prea jos. Rată. Repriza se terminase. Începură să se audă murmure şi ovaţii din partea părinţilor şi a prietenilor. Billy rămase pe loc cu inima strînsă, urmărind cum echipele îşi schimbau locurile în teren. Papa îi

strigă:

– E în regulă, fiule. Ai să reuşeşti data viitoare.

Billy se forţă să-i zîmbească.

John Cotton, antrenorul echipei, îl aştepta.

– Ieşi afară, îi spuse.

– Dar, domnule Cotton...

– Haide, ieşi afară din teren.

Tatăl lui Billy urmărea scena cu inima rănită. *Nu poate face asta*, se gîndi el. *Trebuie să-i mai dea o şansă lui Billy. Va trebui să stau de vorbă cu domnul Cotton şi să-i explic.* Chiar în clipa aceea începu să sune telefonul celular pe care îl purta cu el. Îl lăsă să sune de patru ori înainte să răspundă. O singură persoană ştia numărul. *Şi doar ştie că nu-mi place să fiu deranjat în weekend*, îşi spuse el mînios.

Ridică antena şi apăsă un buton.

– Alo?

Tipul de la celălalt capăt vorbi încet, cîteva minute în şir. Papa asculta şi dădea din cînd în cînd din cap. Într-un final spuse:

– Da, înţeleg. Am să mă ocup eu de asta. Puse telefonul deoparte.

– S-a întîmplat ceva, dragul meu? îl întrebă soţia.

– Da. Va trebui să lucrez în weekend-ul acesta. Şi plănuisem o ieşire pentru mîine.

Soţia lui îl luă de mînă şi îi spuse înţelegătoare:

– Nu-ţi face griji. Munca ta este mult mai

importantă.

Nu la fel de importantă ca familia, se încăpăţînă el. *Dan Quayle m-ar fi înţeles.*

Îl mînca mîna. Începu să se scarpine. *Ce naiba o mai fi şi asta?* se întrebă. *Va trebui să mă duc la un dermatolog zilele astea.*

John Cotton era directorul-adjunct al supermagazinului din oraş. Era un om corpolent de vreo cincizeci de ani, care acceptase să conducă echipa şcolii pentru că şi fiul lui era jucător. Iar echipa lor pierduse în după-amiaza aceasta din cauza micului Billy.

Magazinul se închisese iar John Cotton era în parcare, îndreptîndu-se spre maşină, cînd un străin se apropie de el cu un pachet.

– Scuzaţi-mă, domnule Cotton.

– Da?

– Am putea sta de vorbă o clipă?

– Am închis deja.

– Oh, nu e vorba de asta. Voiam să vă vorbesc despre fiul meu Billy. Este foarte supărat că l-aţi dat afară din echipă şi i-aţi spus că nu va mai juca niciodată.

– Billy este fiul dumitale? Îmi pare rău chiar şi pentru faptul că a făcut parte pînă acum din echipă. Nu va fi niciodată un bun jucător.

– Nu sînteţi drept, domnule Cotton. Îl ştiu pe Billy. E foarte bun. O să vedeţi. Cînd va juca,

sîmbăta viitoare...

– Nu va mai juca sîmbătă. Nu mai face parte din echipă.

– Dar...

– Nici un dar. Asta e. Şi acum, dacă nu mai aveţi nimic altceva să-mi spuneţi...

– Ba da. Tatăl lui Billy desfăcuse pachetul pe care îl ţinea în mînă, scoţînd la iveală o bîtă de baseball. Uitaţi cu ce a jucat Billy. E toată numai aşchii. Deci nu e drept să-l pedepsiţi pentru că...

– Ascultă, domnule, nu dau doi bani pe ce-mi spui. Fiul dumitale nu mai joacă.

Tatăl lui Billy oftă nefericit.

– Sînteţi sigur că n-o să vă răzgîndiţi?

– Nici o şansă.

În clipa în care Cotton se întoarse să descuie portiera, tatăl lui Billy îi sparse parbrizul cu bîta. Cotton îl privi şocat.

– Ce naiba faci?

– Mă încălzesc, îi spuse Papa, lovindu-l de data aceasta în genunchi.

John Cotton începu să ţipe şi căzu la pămînt.

– Eşti nebun! Ajutor!

Tatăl lui Billy îngenunche lîngă el şi spuse încet:

– Dacă mai scoţi un sunet îţi nenorocesc şi celălalt genunchi.

Cotton se uita la el, îngrozit.

– Dacă fiul meu nu va juca sîmbăta viitoare, vă omor şi pe tine şi pe băiatul tău. Clar?

Cotton îl privi în ochi şi dădu din cap, încercînd să se abţină să nu ţipe de durere.

– Bun. Şi apropo, n-aş vrea să se afle nimic. Am prieteni foarte sus puşi. Se uită la ceas. Avea timp suficient să prindă avionul următor cu direcţia Boston.

Mîna începu să-l mănînce din nou.

Duminică dimineaţă, la ora şapte, îmbrăcat într-un costum elegant şi avînd cu el o servietă foarte scumpă din piele, el trecu prin Copley Square şi apoi, mai departe, spre Stuart Street. Intră în *Boston Trust Building* şi se apropie de portar. În clădire lucrau sute de oameni. Paznicul n-avea cum să-l recunoască.

– Bună dimineaţa, zise el.

– Bună dimineaţa, domnule. Vă pot ajuta cu ceva?

El oftă.

– Nici Dumnezeu nu mă mai ajută. Şefii mei chiar cred că eu nu am altceva mai bun de făcut duminica decît să mă ocup de treburile altora.

– Ştiu cum e, spuse portarul cu înţelegere. Îi întinse un registru. Vreţi să semnaţi aici, vă rog?

El semnă şi se îndreptă spre lift. Biroul pe care-l căuta era la etajul cinci. Coborî din lift la şase, apoi coborî un etaj pe scări şi intră pe culoar. Pe una din uşi era scris *Renquist, Renquist & Fitzgerald*, avocaţi. Se uită în jur, asigurîndu-se că

holul era liber, apoi deschise servieta. Îi trebuiră cinci secunde să descuie uşa, intră înăuntru şi o încuie în urma lui.

Camera de primire era mobilată în stil vechi, conservator, potrivit unuia dintre cele mai mari firme de avocaţi din Boston. Bărbatul rămase o clipă nemişcat, să se orienteze, apoi intră direct în încăperea în care se ţineau dosarele. Înăuntru erau o mulţime de sertare metalice, fiecare cu indicele lui alfabetic. Încercă sertarul R-S. Era închiat. Din servietă scoase o cheie oarbă, o pilă şi un cleşte. Introduse cheia în lăcaş şi o întoarse uşor de o parte şi de alta. După o clipă o scoase şi examină urmele lăsate. Ţinînd cheia cu cleştele, pili cu grijă urmele. În timp ce făcea acest lucru, fredona încet, ca pentru sine *Am să-mi duc familia în vacanţă. O vacanţă adevărată. Sînt convins că celor mici le va plăcea în Hawai.*

Reuşi să descuie sertarul şi îl trase către sine. Într-o clipă găsi dosarul pe care-l căuta. Scoase un aparat de fotografiat minuscul din servietă. Zece minute mai tîrziu, terminase. Curăţă cu grijă rămăşiţele de oţel de pe podea, încuie sertarul, ieşi pe hol, închise uşa biroului şi părăsi clădirea.

Capitolul 5

În aceeaşi seară, pe mare, căpitanul Vacarro intră în cabina lui Harry Stanford.

– Signor Stanford...

– Da?

Căpitanul arătă spre harta electronică de pe perete.

– Mă tem că vînturile sînt din ce în ce mai puternice. *Libeccio* s-a concentrat în golful Bonifacio. Sugerez să ne adăpostim într-un port pînă cînd...

Stanford nu-l mai ascultă.

– E o navă sigură, iar tu eşti un bun căpitan. Sînt sigur că te vei descurca.

Căpitanul Vacarro ezită.

– Cum ziceţi dumneavoastră, signor. Am să mă străduiesc.

– Sînt sigur de asta, căpitane.

Harry Stanford stătea în biroul lui plănuindu-şi strategia. Avea să se întîlnească cu René în Corsica şi să pună totul în ordine. După aceea elicopterul avea să-l ducă la Neapole, de unde urma să închirieze un avion spre Boston. *Totul va fi bine*, hotărî el. *Nu am nevoie decît de patruzeci şi opt de ore. Doar de patruzeci şi opt de ore.*

S-a trezit la două dimineaţa din cauza furtunii. Mai trecuse prin furtuni şi cu alte ocazii, dar aceasta era cea mai violentă. Căpitanul Vacarro avusese dreptate. Harry Stanford se ridică din pat, ţinîndu-se de marginea acestuia ca să-şi menţină echilibrul şi se îndreptă spre harta din perete. Iahtul intrase în strîmtoarea Bonifacio. *În cîteva ore vom fi în Ajaccio, se gîndi el. Odată ajunşi acolo, vom fi în siguranţă.*

Evenimentele care s-au succedat în acea noapte sînt acum de domeniul speculaţiilor. Hîrtiile răspîndite indică faptul că vîntul puternic le împrăştiase, iar cînd Harry Stanford a încercat să le strîngă, din cauza tangajului, a căzut peste bord. Dmitri Kaminsky l-a văzut căzînd şi a început să strige:

– Om la apă!

Capitolul 6

Căpitanul François Durer, şeful poliţiei din Corsica, era foarte prost dispus. Insula era plină de turişti idioţi, incapabili să aibă grijă de paşapoartele, de portofelele şi de copiii lor. Plouase cu pîngeri toată ziua în minusculul sediu al poliţiei de pe Rue Sergent Casalonga.

„Cineva mi-a furat geanta."

„A plecat vaporul fără mine. Soţia mea e la bord."

„Am cumpărat ceasul ăsta de la cineva de pe stradă. E gol pe dinăuntru."

„Nu găsesc la farmacie medicamentele de care am nevoie."

Problemele nu păreau să aibă sfîrşit. Iar acum căpitanului îi mai căzuse pe cap şi un cadavru.

– N-am vreme de asta, se răstise el.

– Dar aşteaptă afară, îl informă asistentul. Ce să le spun?

Căpitanul Durer era nerăbdător să ajungă la amantă. Îi venea să spună: „Să-l ducă pe o altă insulă." Dar era totuşi şeful poliţiei.

– Foarte bine. Oftă. Am să-i văd repede.

O clipă mai tîrziu căpitanul Vacarro şi Dmitri Kaminsky intrară în biroul lui.

– Luaţi loc, le spuse căpitanul Durer.

Cei doi se aşezară.

– Vă rog să-mi spuneţi exact ce s-a întîmplat.

Căpitanul Vacarro spuse:

– Eu nu sînt prea sigur. N-am văzut cum s-a întîmplat. Se întoarse spre Dmitri Kaminsky. El a asistat la tot. Vă poate explica el.

Dmitri respiră adînc.

– A fost groaznic. Lucrez... lucram pentru el.

– Ce făceai, domnule?

– Eram bodyguard, masor, şofer. Iahtul nostru a fost surprins în furtuna de azi-noapte. Mi-a spus să-i fac un masaj ca să se relaxeze. După aceasta mi-a cerut un somnifer. Pastilele erau în baie. Cînd m-am întors, ieşise pe verandă. Cu o mînă se ţinea de balustradă, iar în cealaltă ţinea nişte acte. Furtuna clătina cu putere vasul. O foaie de hîrtie i-a scăpat din mînă, el a întins mîna s-o prindă, şi-a

pierdut echilibrul şi a căzut peste balustradă. Eu am încercat să-l prind dar n-am reuşit. Am strigat după ajutor. Căpitanul Vacarro a oprit imediat iahtul şi, cu eforturi eroice, am reuşit să-l găsim. Dar era prea tîrziu. Se înecase.

– Îmi pare foarte rău. De fapt, nici nu-i păsa.

– Vîntul şi apa au adus trupul înapoi spre iaht. Ăsta a fost norocul nostru. Am vrea să obţinem permisiunea să ducem trupul acasă, zise căpitanul Vacarro.

– Asta n-ar trebui să fie o problemă. Mai avea încă timp să se ducă să bea ceva acasă la amantă, înainte de a se întîlni cu soţia lui. Vă întocmesc imediat certificatul de deces şi voi obţine imediat viza. Luă un carneţel galben. Numele victimei?

– Harry Stanford.

Căpitanul Durer înţepeni.

– Harry Stanford?

– Da.

– Chiar Harry Stanford?

– Da.

Şi deodată viitorul căpitanului Durer deveni mai luminos. Era o mană cerească. Harry Stanford, legenda internaţională! Ştirea morţii lui avea să facă înconjurul lumii, iar el, căpitanul Durer controla situaţia. Întrebarea care se impunea era cum să manevreze totul ca să obţină un beneficiu maxim. Rămase pe gînduri.

– Cît de curînd ne puteţi încredinţa trupul

neînsufleţit? întrebă căpitanul Vacarro.

– Ah. E o întrebare bună. *Oare cît timp va dura pînă să sosească presa? Să-i cer oare şi căpitanului iahtului să participe la interviu? Nu. De ce să împart gloria cu el? Am să mă ocup de toate singur.* Sînt foarte multe lucruri de făcut, spuse el, părînd că regreta. Multe hîrtii... Oftă. Cam o săptămînă, dacă nu mai mult.

Căpitanul Vacarro era uimit.

– O săptămînă sau chiar mai mult? Dar aţi spus...

– Trebuiesc îndeplinite anumite formalităţi. Nu putem grăbi lucrurile. Cu cine putem lua legătura?

Căpitanul Vacarro se uită spre Dmitri, căutînd parcă ajutor.

– Cred că ar trebui să discutaţi cu avocaţii lui din Boston.

– Numele lor?

– *Renquist, Renquist & Fitzgerald.*

Capitolul 7

Cu toate că pe uşă era scris *Renquist, Renquist & Fitzgerald*, cei doi Renquist muriseră de mult. Dar Simon Fitzgerald era chiar foarte viu, la cei şaizeci şi şase de ani ai lui. El era dinamul care însufleţea totul, avînd şase avocaţi în subordine. Era foarte subţire, avea părul alb şi mergea cu aplombul unui militar. Chiar în acea clipă, se învîrtea înainte şi înapoi prin birou, foarte preocupat. Se opri în faţa secretarei lui.

– Cînd a telefonat domnul Stanford, nu ţi-a spus de ce voia să mă vadă atît de urgent?

– Nu, domnule. Mi-a spus doar că voia să vă întîlniţi la el acasă, luni dimineaţă, la ora nouă, şi să

aduceți testamentul și un notar.

– Mulțumesc. Poftește-l pe domnul Sloane înăuntru.

Steve Sloane era unul dintre cei mai inteligenți avocați din biroul lui. Absolvise la *Harvard*, era înalt, atletic, cu păr blond, ochi albaștri, cercetători și o prezență plăcută. El era cel care se ocupa de cele mai grele cazuri ale firmei și fusese ales de Simon Fitzgerald să conducă totul într-o bună zi. *Dacă aș fi avut un fiu*, se gîndea Fitzgerald, *aș fi vrut să-i semene lui Steve*. Îi privi pe Steve întrînd.

– Credeam că ești la pescuit de somoni în Newfoundland, zise Steve.

– A intervenit ceva. Ia loc, Steve. Avem o problemă.

Steve oftă.

– Ce mai e de data asta?

– În legătură cu Harry Stanford.

Harry Stanford era unul dintre cei mai importanți clienți ai lor. Șase alte firme de avocați se ocupau de diverse întreprinderi subsidiare ale lui Stanford, dar numai *Renquist, Renquist & Fitzgerald* se ocupa de afacerile lui personale. Cu excepția lui Fitzgerald, nici unul dintre membrii firmei nu-l întîlnise vreodată. Era o legendă.

– Ce-a mai făcut de data asta? întrebă Steve.

– A murit.

Steve îl privi șocat.

– *Cum?*

– Tocmai am primit un fax de la poliția franceză din Corsica. Se pare că Stanford a căzut de pe iahtul lui și s-a înecat. Ieri.

– Doamne Dumnezeule!

– Știu că nu l-ai cunoscut, dar eu lucrez pentru el de mai bine de treizeci de ani. Era un om foarte dificil. Fitzgerald se sprijini de spătarul scaunului, întorcîndu-se în trecut. Au existat doi Harry Stanford: persoana publică, cea care știa să facă bani din orice, și ticălosul, căruia îi făcea plăcere să distrugă oameni. Era fermecător, iar în clipa următoare te ataca asemenea unei cobre.

– Pare fascinant.

– Acum vreo treizeci de ani – treizeci și unu mai exact – eu am început să lucrez în această firmă. Bătrînul Renquist se ocupa încă de atunci de afacerile lui Stanford. Ai auzit de expresia „mai presus ca viața"? Ei bine, i se aplica de minune lui Harry Stanford. Dacă n-ar fi existat, n-ar fi putut fi inventat. Era un colos. Era de o energie și o ambiție uluitoare. Un mare atlet. Făcuse box în facultate și jucase polo. Dar era un tip imposibil încă de pe vremea cînd era tînăr. *Singurul om absolut lipsit de compasiune pe care l-am cunoscut vreodată. Sadic și răzbunător, avea instinctul unui vultur.* Nimic nu-i plăcea mai mult decît să-și împingă adversarii la faliment.

– Pare un monstru.

– Da, pe de o parte. Pe de altă parte însă a creat un orfelinat în Noua Guinee, a construit un spital în Bombay şi a donat, anonim, milioane de dolari în scopuri caritabile. Nimeni nu ştia la ce să se aştepte din partea lui.

– Cum de a devenit atît de bogat?

– Cunoşti mitologia greacă?

– Foarte puţin.

– Ai auzit de povestea lui Oedip?

Steve dădu din cap.

– Şi-a omorît tatăl ca să o cucerească pe mama lui.

– Aşa e. Ei bine, ăsta a fost Harry Stanford. Numai că el şi-a omorît tatăl ca să obţină votul mamei lui.

– Cum? Steve se holba la el.

– În anii treizeci, tatăl lui Harry avea o băcănie aici, în Boston. I-a mers atît de bine, încît a mai deschis una, apoi încă una şi în curînd avea un adevărat lanţ de magazine. Cînd Harry a terminat colegiul, tatăl lui l-a luat partener de afaceri, numindu-l în consiliul de conducere. Aşa cum ţi-am spus, Harry era foarte ambiţios. Avea visuri măreţe. În loc să cumpere carne, pe care s-o vîndă mai apoi, voia să crească chiar el animalele. Să cumpere pămînt, pe care să-l cultive, să deschidă fabrici de conserve. Tatăl lui nu era de acord, aşa că se certau mai tot timpul. Apoi lui Harry i-a venit cea mai strălucită idee. I-a spus tatălui lui că voia să

construiască un lanţ de supermagazine care să vîndă de toate, de la automobile la asigurări pe viaţă. Tatălui lui i s-a părut că ideea era nebunească, aşa că a respins-o. Dar Harry nu avea de gînd să lase pe nimeni să-i stea în cale. S-a decis să se descotorosească de bătrîn. Şi-a convins tatăl să-şi ia o vacanţă mai lungă şi, cît timp acesta lipsea, a început să-i farmece pe ceilalţi membri ai consiliului. Şi-a convins unchiul şi mătuşa să voteze pentru el. Apoi a trecut la ceilalţi membri ai consiliului. I-a invitat la masă, cu unul din ei a mers la vînătoare de vulpi, cu altul la golf. S-a culcat cu nevasta celui de-al treilea, care avea mare influenţă asupra soţului ei. Dar cel mai mare procent îl avea mama lui, deci şi votul final. Harry a convins-o să-i încredinţeze lui acţiunile şi să voteze contra soţului ei.

– De necrezut!

– Iar cînd tatăl lui Harry s-a întors, a descoperit că familia lui îl îndepărtase din companie.

– Doamne!

– Şi nu s-a mulţumit cu atît. Cînd tatăl lui a încercat să intre în biroul care fusese odată al lui, a constatat că acesta nu mai exista. Şi nu uita că Harry nu avea pe atunci mai mult de treizeci de ani. I se spunea „omul de gheaţă". Dar ce-i al lui e al lui, Steve. A clădit *Stanford Enterprises* cu mîna lui, transformînd-o în una din cele mai mari corporaţii ale lumii. S-a extins în diverse domenii:

chimicale, comunicații, electronice, industria lemnului și proprietăți mobiliare.

– Trebuie să fi fost un tip nemaipomenit, zise Steve.

– A fost. Atît pentru bărbați, cît și pentru femei.

– A fost însurat?

Simon Fitzgerald rămase tăcut o clipă, aducîndu-și aminte. Apoi spuse:

– Harry Stanford a fost căsătorit cu una din cele mai frumoase femei pe care le-am văzut vreodată, Emily Temple. Au avut trei copii: doi băieți și o fată. Emily provenea dintr-o familie foarte bună din Hobe Sound, Florida. Îl adora pe Harry și a încercat să închidă ochii la desele lui infidelități, pînă cînd, într-o bună zi, n-a mai suportat. Copiii aveau o guvernantă, pe Rosemary Nelson. Tînără și atrăgătoare. Ceea ce-l înnebunea și mai tare pe Harry Stanford a fost că refuza să se culce cu el. Îl înnebunea. Nu era obișnuit să fie respins. Ei bine, cînd Harry Stanford își punea ceva în cap, putea fi de un farmec irezistibil. A reușit s-o convingă pe Rosemary. Aceasta a rămas însărcinată și s-a dus la doctor. Din nefericire, ginerele doctorului era redactor la o revistă de scandal. A mirosit toată povestea și a publicat-o. A ieșit un scandal monstru. Mai am încă tăieturile din ziare.

– A făcut avort?

Fitzgerald clătină din cap.

– Nu. Harry ar fi vrut, dar ea refuza. S-au certat.

El i-a spus că o iubea și că voia să se căsătorească cu ea. Bineînțeles că o mai spusese tuturor femeilor cu care fusese înainte. Dar Emily l-a auzit și s-a sinucis chiar în acea noapte.

– Cumplit. Ce s-a întîmplat cu guvernanta?

– Rosemary Nelson a dispărut. Am aflat că a dat naștere unei fetițe, Julia, la spitalul *St. Joseph* din Milwaukee. I-a trimis un bilet lui Stanford, dar nu cred că el s-a obosit să-i răspundă. Pe atunci, se încurcase deja cu altcineva. Rosemary nu-l mai interesa.

– Fermecător...

– Adevărata tragedie s-a produs abia din acel moment. Copiii l-au acuzat pe drept pe tatăl lor de moartea mamei. Pe atunci, aveau zece, doisprezece și respectiv paisprezece ani. Erau destul de mari să resimtă durerea, dar prea tineri ca să se poată lupta cu tatăl lor. Îl urau. Iar lucrul care-l îngrijora cel mai tare pe Harry era că într-o bună zi ei aveau să-i facă exact ceea ce-i făcuse el tatălui lui. Așa că a făcut tot posibilul să se asigure că acest lucru n-avea să se întîmple niciodată. I-a trimis departe de casă, la internate diferite, aranjînd ca cei trei copii să se vadă cît mai puțin posibil. Nu le-a dat nici un ban. Au trăit din puținii bani lăsați de mama lor.

– Ce s-a întîmplat cu ei?

– Tyler este judecător la Chicago. Woodrow nu face nimic. E playboy. Trăiește la Hobe Sound și

joacă golf şi polo. Cu cîţiva ani în urmă a agăţat într-un restaurant o chelneriţă, a lăsat-o însărcinată şi, spre surpriza tuturor, s-a însurat cu ea. Kendall este designer de modă şi se bucură de succes. E măritată cu un francez şi trăieşc la New York. Se ridică de la birou. Steve, ai fost vreodată în Corsica?

– Nu.

– Aş vrea să te duci acolo. Poliţia refuză să repatrieze trupul neînsufleţit. Doresc să te ocupi tu de asta.

– Bine.

– Dacă ai putea să pleci chiar azi...

– Perfect.

– Mulţumesc. Apreciez acest lucru.

În avionul *Air France* care-l ducea de la Paris în Corsica, Steve Sloane citi un ghid turistic despre Corsica. Află că insula era predominant muntoasă, că portul cel mai important era Ajaccio şi că era locul naşterii lui Napoleon. Cartea era plină de statistici interesante, dar nu reuşi să-l pregătească pe Steve pentru toată frumuseţea pe care avea s-o găsească acolo. În timp ce avionul se apropia de Corsica, jos, în depărtare, văzu un zid masiv, înalt,

din pietre albe, care semăna cu White Cliffs din Dover. Îţi tăia respiraţia.

Avionul aterizâ pe aeroportul din Ajaccio, iar taxiul îl duse pe Steve pe Cours Napoleon, strada principală, care se întindea de la Place General de Gaule spre nord, unde era gara. Aranjase deja ca un avion să transporte sicriul la Paris, de unde avea să fie transbordat într-un alt avion care se îndrepta spre Boston. Nu-i mai rămînea decît să obţină actele necesare.

Steve se opri în faţa prefecturii de pe Cours Napoleon. Urcă în grabă treptele şi se opri la biroul de la intrare. Un sergent în uniformă îl întrebă:

– *Bonjour. Puis-je vous aider?* Vă pot ajuta cu ceva?

– Aş vrea să vorbesc cu comandantul. Cum se numeşte?

– *Capitaine* Durer. În ce problemă?

Steve scoase o carte de vizită.

– Sînt avocatul lui Harry Stanford. Am venit pentru formalităţi.

Sergentul se încruntă.

– Rămîneţi pe loc, vă rog. Dispăru în biroul căpitanului Durer, închizînd cu grijă uşa în urma lui. Biroul era ticsit de reporteri de la posturi de televiziune din lumea întreagă. Toţi păreau să vorbească în acelaşi timp:

„*Capitaine*, de ce a plecat pe furtună cînd...?"

„Cum de a căzut de pe iaht în mijlocul...?"

„I-ați făcut autopsia?"

„Cine mai era pe vas cînd...?"

– Vă rog, domnilor. Căpitanul Durer ridică mîna. Vă rog! Privi extaziat de jur împrejurul camerei, la reporterii care-i sorbeau cuvintele. Visase dintotdeauna la acest moment. *Dacă mă ocup cum se cuvine de asta, poate am să fiu avansat și...*

Sergentul îi întrerupse gîndurile.

– *Capitaine...* Îi șopti ceva la ureche și întinse cartea de vizită a lui Steve Sloane.

Căpitanul Durer o studie încruntat.

– Nu pot să-l primesc acum. Spune-i să vină mîine dimineață la ora zece.

– Bine, domnule.

Căpitanul Durer îl urmări gînditor pe sergentul care ieșea din încăpere. N-avea nici cea mai mică intenție să lase ca momentul lui de glorie să fie spulberat. Se întoarse din nou spre reporteri, zîmbind.

– Deci, ce voiați să aflați...?

Afară, sergentul îi spunea lui Sloane:

– Îmi pare rău, dar căpitanul Durer este foarte ocupat pentru moment. Vrea să reveniți mîine dimineață, la ora zece.

Steve Sloane îl privi neîncrezător.

– Mîine dimineață? Dar e ridicol. N-am de ce să aștept atît de mult.

Sergentul ridică din umeri.

– Cum doriți, domnule.

– Bine. Dar nu mi-am rezervat cameră la hotel. Poți să-mi recomanzi vreunul?

– *Mais oui.* Îmi face plăcere să vă recomand *Colomba*, pe Avenue de Paris.

Steve mai ezita încă.

– N-am cum să...

– Mîine dimineață, la ora zece.

Steve se răsuci pe călcîie și ieși.

În biroul lui Durer, căpitanul răspundea amabil la întrebările reporterilor. Unul dintre ei, de la un post de televiziune, spuse:

– Cum puteți fi sigur că e vorba de un accident?

Durer privi direct în obiectivul aparatului.

– Din fericire, avem un martor ocular. Se pare că niște hîrtii foarte importante i-au scăpat din mînă și s-a aplecat să le ridice. Și-a pierdut echilibrul și a căzut în apă. Bodyguard-ul lui a văzut cele întîmplate și a strigat imediat după ajutor. Vasul s-a oprit și au pornit imediat în căutarea cadavrului.

– Ce a arătat autopsia?

– Corsica este o insulă fără importanță, domnilor. Nu sîntem echipați pentru a face o autopsie completă. Cu toate acestea, raportul medicului indică drept cauză a morții înecul. I s-a găsit apă în plămîni. Nu există semne de violență.

– Unde este acum trupul?

– Îl ținem într-o cameră foarte răcoroasă, pînă cînd vom obține autorizația de repatriere.

Unul dintre fotografi spuse:

– Putem să vă facem o fotografie, căpitane?

Plin de dramatism, căpitanul Durer ezită un moment.

– Vă rog, faceţi ce este necesar.

Blitzurile începură să strălucească.

El a luat masa la *La Fontana* pe Rue Notre Dame şi pentru că nu avea altceva mai bun de făcut, a plecat să exploreze oraşul. Ajaccio era un oraş viu colorat, care încă se mai legăna în gloria de a fi fost locul naşterii lui Napoleon. *Cred că Harry Stanford ar fi vrut să se identifice cu acest loc,* se gîndi Steve.

Corsica era în plin sezon turistic, iar străzile erau pline de vizitatori sporovăind vesel, în franceză, italiană, germană şi japoneză.

Steve a luat cina la *Boccaccio*, apoi s-a reîntors la hotel.

– Am primit vreun mesaj? îl întrebă el optimist pe receptioner.

– Nu, monsieur.

Rămase treaz mult timp gîndindu-se la ceea ce-i spusese Simon Fitzgerald despre Harry Stanford.

– A făcut avort?

– Nu. Harry ar fi vrut, dar ea refuza. S-au certat. El i-a spus că o iubea şi că voia să se căsătorească cu ea. Bineînţeles că o mai spusese tuturor

femeilor cu care fusese înainte. Dar Emily l-a auzit şi s-a sinucis chiar în acea noapte.

Într-un tîrziu adormi.

În dimineaţa următoare, la ora zece, Steve Sloane se prezentă din nou la prefectură. Îl întîmpină acelaşi sergent.

– *Bonjour*, monsieur. Cu ce vă pot pot fi de folos?

Steve îi întinse o altă carte de vizită.

– Vreau să-l văd pe căpitanul Durer.

– Aşteptaţi un moment. Sergentul se ridică, intră în cel mai apropiat birou şi închise uşa.

Căpitanul Durer, impresionant în noua lui uniformă, dădea un interviu la RAI. Privea fix spre cameră.

– Cînd am preluat cazul, primul lucru pe care l-am făcut a fost să mă asigur că moartea domnului Stanford a avut cauze naturale.

Reporterul îl întrebă:

– Sînteţi sigur că nu a fost ucis?

– Absolut sigur. Fără discuţie, a fost un accident nefericit.

Regizorul spuse:

– *Bene.* Hai să filmăm şi dintr-un alt unghi, şi mai de aproape.

Sergentul profită de ocazie şi-i întinse căpitanului cartea de vizită.

– Aşteaptă afară.

– Ce s-a întîmplat? Nu vezi că sînt ocupat? mîrîi Durer. Spune-i să vină mîine. Tocmai aflase că urmau să sosească alţi reporteri din Rusia şi Africa de sud. *Demain.*

– *Oui.*

– Sînteţi gata, căpitane? întrebă regizorul.

Căpitanul Durer zîmbi:

– Gata.

Sergentul se îndreptă spre Steve.

– Îmi pare rău, monsieur. Căpitanul Durer este ocupat azi.

– Şi eu sînt, îl repezi Steve. Spune-i că nu trebuie decît să semneze o hîrtie. Nu-i cer prea multe, nu-i aşa?

– Mă tem că da. Domnul căpitan are multe responsabilităţi şi...

– Nu-mi poate da altcineva autorizaţia?

– Oh, nu, monsieur. Numai domnul căpitan.

– Cînd îl pot vedea?

– Vă sugerez să mai încercaţi mîine dimineaţă.

Expresia „să mai încercaţi" îi zgîrie urechile lui Sloane.

– Bine, zise el. Apropo, am înţeles că a existat un martor care a asistat la accident – bodyguard-ul domnului Stanford, Dmitri Kaminsky.

– Da.

– Aş vrea să-i vorbesc. Puteţi să-mi spuneţi unde stă?

– Australia.

– Ăsta e un hotel?

– Nu, monsieur. O ţară.

Tonul lui Steve se ridică cu o octavă.

– Vrei să spui că singurului martor la moartea lui Stanford i s-a permis să plece, înainte de a fi fost interogat de poliţie?

– A fost interogat de căpitanul Durer.

Steve răsufiă adînc.

– Mulţumesc.

– N-aveţi de ce, monsieur.

Cînd Steve se întoarse la hotel, îl sună pe Simon Fitzgerald.

– Se pare că va trebui să mai rămîn o zi aici.

– Ce se întîmplă acolo, Steve?

– Tipul care face toate formalităţile pare să fie foarte ocupat. E sezon turistic aici. Probabil caută portofele pierdute. Mîine însă cred că voi reuşi să rezolv totul.

– Ţinem legătura.

În ciuda motivului său de iritare, lui Steve Corsica i se păru încîntătoare. Coasta avea o lungime de aproape două mii de kilometri, iar munţii înalţi, de granit, rămîneau acoperiţi cu zăpadă pînă în iulie. Insula fusese condusă de italieni pînă cînd fusese preluată de francezi, iar combinaţia dintre cele două culturi era fascinantă.

În timp ce lua masa la *Crêperie U San Carlu*, îşi aminti cum îl descrisese Simon Fitzgerald pe Harry

Stanford.

Singurul om absolut lipsit de compasiune pe care l-am cunoscut vreodată. Sadic şi răzbunător, avea instinctul unui vultur.

În drum spre hotel, Steve se opri la un chioşc de ziare să cumpere *International Herald Tribune*. Pe frontispiciu era scris: *Ce se va întîmpla cu imperiul Stanford?* Plăti ziarul şi în timp ce se întorcea să plece, surprinse cu privirea cîteva titluri ale altor publicaţii din stand. Le ridică privindu-le uimit. Fiecare ziar avea pe prima pagină cîte un reportaj despre moartea lui Harry Stanford şi invariabil, fotografia căpitanului Durer privind timp spre obiectiv. *Deci de-aia e atît de ocupat! O să ne ocupăm noi şi de asta.*

La nouă patruzeci şi cinci în dimineaţa următoare, Steve se reîntoarse la biroul căpitanului Durer. Sergentul nu mai era la birou iar uşa cabinetului era întredeschisă. Steve păşi înăuntru. Căpitanul se îmbrăca cu noua lui uniformă, pregătindu-se pentru interviurile de dimineaţă. Îl privi pe Steve.

– Ce căutaţi aici? Plecaţi!

– Sînt de la *New York Times*, spuse Steve Sloane.

Brusc faţa lui Durer se lumină.

– Ah, poftiţi, poftiţi. Cum spuneaţi că vă numiţi...?

– Jones. John Jones.

– Vă pot oferi ceva? Cafea? Coniac?

– Nimic, mulţumesc, spuse Steve.

– Vă rog, vă rog, luaţi loc. Luă o mină sobră. Aţi venit bineînţeles pentru teribila tragedie care s-a petrecut pe mica noastră insulă. Bietul domn Stanford...

– Cînd intenţionaţi să repatriaţi trupul neînsufleţit? îl întrebă Steve. Căpitanul Durer oftă.

– Mă tem că va mai dura cîteva zile. Sînt o grămadă de formalităţi care trebuiesc îndeplinite în cazul unui om atît de important cum a fost domnul Stanford. Există anumite protocoluri, ştiţi?

– Cred că da, zise Steve.

– Poate zece zile, poate două săptămîni. *Depinde numai de cît de constant va fi interesul presei.*

– Poftiţi cartea mea de vizită, zise Steve şi i-o întinse căpitanului.

Căpitanul o privi mai întîi cu indferenţă, apoi se uită atent la ea.

– Sînteţi avocat. Nu sînteţi reporter?

– Nu. Sînt avocatul lui Harry Stanford. Steve Sloane se ridică în picioare. Am nevoie de autorizaţie.

– Ah, aş fi vrut să v-o pot dă, zise căpitanul

Durer plin de regret. Din nefericire însă nu pot face nimic. Nu văd cum...

– Mîine.

– Îmi este imposibil!

– Îţi sugerez să iei legătura cu superiorii dumitale de la Paris. *Stanford Enterprises* deţine cîteva fabrici mari în Franţa. Ar fi păcat să luăm decizia să le închidă. Căpitanul Durer se holba la el.

– Dar eu... Nu pot hotărî aşa ceva.

– Însă eu pot, îl asigură Steve. Dacă trupul domnului Stanford nu-mi va fi încredinţat pînă mîine, te vei trezi într-un bucluc mai mare decît ţi-ai fi imaginat. Steve se întoarse să plece.

– Aşteptaţi! Monsieur! Poate că în cîteva zile...

– Mîine. Şi plecă.

Trei ore mai tîrziu, Steve Sloane primi un telefon la hotel.

– Monsieur Sloane? Am veşti bune pentru dumneavoastră. Am reuşit să aranjez ca trupul domnului Stanford să vă fie încredinţat imediat. Sper că apreciaţi efortul...

– Mulţumesc. Un avion particular va decola de aici mîine dimineaţă la ora opt. Aş dori ca toate actele să fie pregătite pînă atunci.

– Da, bineînţeles. Nu vă faceţi probleme. Mă voi ocupa personal de...

– Bine. Steve puse jos receptorul.

Căpitanul Durer rămase cîteva clipe nemişcat.

Merde! Ce ghinion! Aş mai fi putut să fiu celebru cel puţin încă o săptămînă.

Cînd avionul care transporta trupul neînsufleţit al lui Harry Stanford a aterizat la aeroportul Logan din Boston, îi aştepta un dric. Ceremonia funebră urma să aibă loc trei zile mai tîrziu. Steve Sloane se grăbi să ia legătura cu Simon Fitzgerald.

– Deci bătrînul a ajuns în sfîrşit acasă, zise Fitzgerald. Va fi o adevărată reuniune.

– Reuniune?

– Da. Şi va fi probabil interesantă. Copiii lui Harry Stanford urmează să vină ca să sărbătorească moartea tatălui lor. Tyler, Woody şi Kendall.

Capitolul 8

Judecătorul Tyler Stanford auzise vestea la televizor. Rămăsese încremenit, iar inima îi bătea cu putere. Pe ecran era imaginea iahtului *Blue Skies*, iar comentatorul emisiunii de ştiri spunea: „...într-o furtună, în apele Corsicii, cînd s-a întîmplat tragedia. Dmitri Kaminsky, bodyguard-ul lui Harry Stanford, a fost martor la accident dar nu a mai putut să-şi salveze patronul. Harry Stanford era cunoscut în cercurile financiare drept unul dintre cei mai aprigi..."

Tyler rămase nemişcat privind imaginile ce i se derulau în faţa ochilor, amintindu-şi, amintindu-şi...

Ţipetele îl treziseră în miez de noapte. Avea paisprezece ani. Ascultase cîteva minute vocile mi-

nioase, apoi coborîse tiptil pe scări. Jos, în hol, tatăl şi mama lui se certau. Mama ţipa, iar el văzu cum tata o plesnea peste faţă.

Acum se derulau alte imagini pe ecran. O scenă în care Harry Stanford era primit în biroul oval al Casei Albe şi dădea mîna cu preşedintele Ronald Reagan. „Unul dintre cei care l-au sprijinit financiar pe preşedinte, Harry Stanford, a fost un sfătuitor important pentru..."

Jucau fotbal în grădina din spatele casei, iar fratele lui, Woody, a aruncat din greşeală mingea spre casă. Tyler s-a dus să o recupereze iar pe cînd o ridica l-a auzit pe tatăl lui spunînd: „Te iubesc, ştii bine."

Se oprise încîntat de faptul că mama şi tatăl lui nu se mai certau, cînd auzi vocea lui Rosemary, guvernanta: „Eşti însurat. Lasă-mă în pace."

I se făcuse brusc rău de la stomac. Îşi iubea mama şi o iubea şi pe Rosemary. Numai tatăl lui era un străin care-i provoca spaima.

Alte imagini. Harry Stanford cu Margaret Thatcher... preşedintele Mitterand... Mihail Gorbaciov...

Crainicul spunea: „Magnatul legendar se simţea în largul lui şi alături de muncitori dar şi alături de cei mai mari conducători ai lumii."

Trecea prin dreptul uşii biroului tatălui lui cînd a auzit vocea lui Rosemary. „Plec." Apoi vocea tatălui lui, care-i spunea: „N-am să te las să pleci. Fii rezonabilă, Rosemary! Este singura cale ca tu şi cu mine să..." „N-am să te mai ascult. Şi am de gînd să păstrez copilul."

Apoi Rosemary dispăruse.

La televizor imaginile erau din nou altele. Instantanee vechi cu familia Stanford în faţa unei biserici, încadrînd un coşciug. Comentatorul spunea: „Harry Stanford şi copiii... sinuciderea doamnei Stanford a fost pusă pe seama sănătăţii ei care se înrăutăţea din zi în zi. Conform cercetărilor făcute de poliţie, Harry Stanford..."

În puterea nopţii fusese trezit de tatăl lui.

– Scoală-te fiule, am veşti proaste pentru tine.

Băieţelul de paisprezece ani începuse să tremure.

– Mama voastră a avut un accident, Tyler.

Era o minciună. Tatăl lor o omorîse. Se sinucisese din cauza lui şi a legăturii lui cu Rosemary.

Toate ziarele publicaseră articole despre asta. Scandalul zguduise Boston-ul, iar cei de la presă

profitau. Copiii Stanford n-ar fi avut cum să nu afle. Colegii lor de şcoală le făceau viaţa un iad. În numai douăzeci şi patru de ore cei trei copii pierduseră cele două persoane la care ţineau cel mai mult. Şi vinovat nu era decît tatăl lor.

– Nu-mi pasă că e tatăl nostru, suspina Kendall. Îl urăsc.

– Şi eu!

– Şi eu!

Se gîndiseră să fugă, dar nu aveau unde să se ducă. Aşa că s-au hotărît să se revolte. Tyler a fost ales să stea de vorbă cu el.

– Vrem un alt fel de tată. Nu te vrem pe tine.

Harry Stanford îl privise cu răceală şi îi spusese:

– Cred că se poate aranja.

Trei săptămîni mai tîrziu erau trimişi la trei internate diferite.

Pe măsură ce au trecut anii, copiii şi-au văzut foarte puţin tatăl. Citeau despre el în ziare sau îl vedeau la televizor, însoţind femei frumoase sau stînd de vorbă cu celebrităţi, dar nu se întîlneau cu el decît în anumite „ocazii" cum le numea el – cînd trebuiau să se fotografieze, de Crăciun sau în alte împrejurări – ca să arate ce tată devotat era. După asta, copiii erau trimişi înapoi la şcoală pînă la „ocazia" următoare.

Tyler privea hipnotizat. Pe ecran erau acum prezentate fabrici din diverse părţi ale lumii. „...unul

dintre cele mai mari conglomerate din lume. Harry Stanford, cel care l-a creat, a fost o legendă... Întrebarea care se pune de către toţi experţii din Wall Street este ce se va întîmpla acum cu compania, cînd cel care a întemeiat-o nu mai este? Harry Stanford are trei copii, dar nu se ştie cine va moşteni averea, care se ridică la cîteva miliarde, sau cine va conduce compania..."

Avea şase ani. Îi plăcea să se învîrtă prin casă, să exploreze cameră cu cameră. Singurul loc în care nu-i era permis să intre era biroul tatălui lui. Tyler era conştient că acolo se desfăşurau întîlniri importante. Bărbaţi impresionanţi, îmbrăcaţi în costume închise la culoare, intrau şi ieşeau în permanenţă. Iar faptul că biroul îi era inaccesibil făcea ca lui Tyler să i se pară irezistibil.

Într-o zi, cînd tatăl lor era plecat, Tyler s-a hotărît să intre în birou. Camera imensă era cîpleşitoare. Tyler rămase pe loc privind biroul masiv şi scaunul din piele pe care stătea tatăl lui. *Într-o zi, eu voi sta în acel scaun şi voi fi la fel de important ca tata.* Se apropie de biroul pe care erau o grămadă de hîrtii care-i păreau foarte oficiale. Se aşeză pe scaunul tatălui său. Era o senzaţie minunată. *Şi eu sînt important!*

– Ce naiba cauţi aici?

Tyler îl privi încremenit. Tatăl lui stătea în prag şi îl privea furios.

– Cine ţi-a dat voie să stai la biroul meu?

Băieţelul tremura.

– Eu... voiam numai să ştiu cum e.

Tatăl lui se răsti la el.

– Ei bine, n-ai să ştii niciodată cum e. *Niciodată!* Şi acum ieşi dracului de aici!

Tyler urcase scările plîngînd, iar mama lui îl urmase. Îl luase în braţe.

– Nu plînge, dragul meu. Totul va fi bine.

– Ba nu va fi, suspinase el. Mă urăşte!

– Nu, nu te urăşte.

– Dar n-am făcut decît să stau pe scaunul lui.

– Este al lui, dragul meu. Şi nu vrea ca altcineva să stea în el.

Nu se putea opri din plîns. Ea îl strînse şi mai tare în braţe şi îi spuse:

– Tyler, cînd m-am căsătorit cu tatăl tău, el mi-a spus că vrea ca şi eu să am o parte din companie. Mi-a dat o acţiune. A fost aşa ca o glumă de familie. Am să-ţi dau ţie partea mea. Aşa că acum faci şi tu parte din companie. Bine?

Stanford Enterprises avea o sută de acţiuni, iar Tyler era acum mîndrul proprietar al uneia dintre ele.

Cînd Harry Stanford a aflat ce făcuse soţia lui

spusese:

– Ce naiba crezi c-o să facă cu o acţiune? O să preia compania?

Tyler închise televizorul şi rămase gîndindu-se la ce aflase. Simţea o mare satisfacţie. În mod tradiţional, fiii doreau să se bucure de succes ca să le facă pe plac taţilor lor. Tyler Stanford îşi dorise să reuşească în viaţă ca să-l poată distruge pe tatăl lui.

Copil fiind, avusese adesea un vis în care tatăl lui era acuzat de a o fi omorît pe mama lui, iar Tyler era cel care dădea sentinţa. „Eşti condamnat la moarte. Vei fi dus la scaunul electric." Alteori visul se schimba, iar Tyler hotăra ca tatăl lui să fie spînzurat sau otrăvit sau împuşcat. Iar visele lui deveniseră aproape realitate.

Fusese trimis la o şcoală militară din Mississippi şi petrecuse patru ani de iad. Tyler ura disciplina şi stilul rigid de viaţă. În primul an petrecut acolo se gîndise foarte serios să se sinucidă, dar singurul lucru care îl oprise era hotărîrea de a nu-i da satisfacţie tatălui lui. *A omorît-o pe mama. N-o să mă omoare şi pe mine.*

Lui Tyler i se părea că instructorii erau foarte

drastici în special cu el şi era sigur că de acest lucru era responsabil tatăl lui. Dar Tyler refuza să se lase înfrînt. Cu toate că era obligat să se ducă acasă în vacanţe, vizitele făcute tatălui lui deveneau din ce în ce mai neplăcute.

Fratele şi sora lui veneau şi ei acasă, în vacanţă, dar între ei nu exista nici un fel de afinitate. Tatăl lor o distrusese. Erau nişte străini, aşteptînd cu toţii să se termine vacanţele ca să poată scăpa.

Tyler ştia că tatăl lor era multimiliardar, dar singurii bani pe care îi aveau cei trei copii proveneau din moştenirea lăsată de mama lor. Pe măsură ce timpul trecea, Tyler începu să se întrebe dacă nu avea vreun drept la averea familiei. Era sigur că fusese înşelat. *Am nevoie de un avocat.* Şi cum acest lucru ieşea din discuţie, următorul lui gînd a fost: *Voi deveni avocat.*

Cînd tatăl lui Tyler a auzit de planurile fiului său, a spus:

– Aşa deci, te faci avocat? Bănuiesc că ţi-ai făcut planuri că-ţi voi oferi o slujbă la *Stanford Enterprises*. Uită. N-ai să te apropii în viaţa ta de compania mea.

După ce Tyler a absolvit Facultatea de drept, ar fi putut practica în Boston. Datorită numelui lui, ar fi fost acceptat la cele mai mari firme de avocaţi. Însă el a preferat să plece departe.

S-a hotărît să-şi deschidă un birou în Chicago.

I-a fost greu la început. Refuza să se folosească de numele familiei lui şi avea puţini clienţi. A aflat curînd că pentru un tînăr avocat era mai avantajos să se înscrie în asociaţia *Cook County*. I s-a oferit o slujbă la biroul procurorului. Avea o minte ageră şi învăţa repede, aşa că a devenit curînd un nume important. A avansat rapid şi într-o bună zi şi-a primit şi răsplata. A fost numit judecător. Se gîndise că tatăl lui avea să fie în sfîrşit mîndru de el. Se înşela.

– Tu, judecător? Pentru numele lui Dumnezeu!

Judecătorul Tyler Stanford era un bărbat scund şi îndesat, cu ochi iscoditori şi o gură hotărîtă. N-avea nimic din farmecul tatălui lui. Singura lui trăsătură remarcabilă era vocea profundă, sonoră, perfectă pentru a pronunţa sentinţe.

Tyler Stanford era un om care-şi ţinea gîndurile pentru sine. Avea patruzeci de ani dar arăta mult mai bătrîn. Se mîndrea cu faptul că nu avea deloc simţul umorului. Viaţa este prea dură ca să mai ai motive de rîs. Singurul lui hobby era şahul şi, o dată pe săptămînă, se ducea să joace la club. Cîştiga invariabil.

Tyler Stanford era un judecător strălucit, stimat de colegii lui, care veneau adesea să-i ceară sfatul.

Foarte puţini erau conştienţi de faptul că făcea parte din acea familie Stanford. Nu pomenea niciodată numele tatălui lui.

Clădirea tribunalului, de pe Strada 26, avea paisprezece etaje. Se afla într-o zonă destul de nesigură, de aceea la intrare era un anunţ: „Din ordin judecătoresc, orice persoană care va intra în acest edificiu se va supune percheziţiei."

Aici îşi petrecea Tyler zilele, audiind cazuri de jaf, tîlhării, violuri, droguri şi crime. Necruţător în decizii, devenise cunoscut ca „Neiertătorul". Toată ziua asculta cum apărătorii invocau sărăcia, abuzurile suferite în copilărie, familiile destrămate şi sute de alte scuze. Nu accepta nici una. O crimă rămînea o crimă şi trebuia pedepsită. Iar în spatele fiecăreia se ascundea, întotdeauna, tatăl lui.

Colegii lui Tyler Stanford ştiau foarte puţine despre viaţa lui personală. Tot ce ştiau era că avusese o căsnicie nefericită, iar acum era divorţat şi trăia singur într-un apartament mic, cu trei dormitoare, pe Kimbark Avenue, în Hyde Park. Zona era plină de case vechi, frumoase, pentru că marele incendiu din anul 1871, care practic devastase oraşul Chicago, ocolise zona Hyde Park. Nu-şi făcuse prieteni

dintre vecini, avea o menajeră care venea de trei ori pe săptămînă şi îşi făcea singur cumpărăturile. Era un bărbat meticulos, cu o rutină bine stabilită.

Din cînd în cînd, la întîlnirile oficiale, Tyler se întîlnea cu nevestele colegilor lui judecători. Ştiindu-l singur, ele se ofereau să-i facă cunoştinţă cu prietene de-ale lor sau să-l invite la masă. Le refuza întotdeauna.

– Sînt ocupat astă-seară.

Părea să aibă cîte ceva de făcut în fiecare seară, dar nimeni nu ştia exact ce anume.

– Pe Tyler nu-l interesează nimic altceva în afara profesiei, îi explicase unul din judecători soţiei lui. Pur şi simplu nu vrea să cunoască nici o altă femeie. Am auzit că a avut o căsnicie îngrozitoare.

Şi avea dreptate.

După divorţ, Tyler îşi jurase să nu se mai implice niciodată emoţional. Apoi îl cunoscuse pe Lee şi totul se schimbase. Lee era frumos şi senzual – era cel cu care Tyler ar fi vrut să- şi petreacă tot restul vieţii. Îl iubea pe Lee, dar el oare de ce l-ar fi iubit? Se bucura de mare succes ca manechin şi avea o mulţime de admiratori, mulţi din ei foarte bogaţi, lar lui Lee îi plăceau lucrurile scumpe.

Tyler ştia că nu avea nici o şansă. N-avea cum să lupte cu ceilalţi. Dar peste noapte, odată cu moartea tatălui lui, totul se putea schimba. Ar putea

deveni bogat.

Ar putea să-i ofere lui Lee lumea întreagă.

Tyler intră în biroul judecătorului şef.

– Keith, trebuie să plec la Boston pentru cîteva zile. Probleme de familie. Ai putea aranja să-mi preia cineva procesele?

– Bineînţeles.

– Mulţumesc.

În aceeaşi după-amiază, judecătorul Tyler Stanford era în drum spre Boston. În avion se gîndi din nou la cuvintele tatălui său din acea zi teribilă: „Îţi cunosc micul secret murdar".

Capitolul 9

Ploua la Paris, o ploaie călduţă de iulie care-i făcea pe trecători să caute adăpost sau să se urce grăbiţi într-un taxi. În clădirea mare, gri, de la colţul străzii Faubourg St. Honoré, domnea panica. Şase manechine pe jumătate dezbrăcate alergau de colo-colo cuprinse de isterie, în timp ce scenografii aranjau ultimele detalii ale decorului. Toată lumea ţipa şi gesticula larg.

În mijlocul vîrtejului, încercînd să facă ordine în acel haos, era *maîtresse*, Kendall Stanford Renaud. Cu patru ore înainte de începerea prezentării modelelor, totul se năruise.

Catastrofă: John Fairchild de la *W* sosise pe neaşteptate la Paris şi nu-i rezervaseră nici un loc.

Tragedie: Nu funcţionau microfoanele.

Dezastru: Una dintre cele mai bune manechine se îmbolnăvise.

Urgenţă: Doi dintre machiori se băteau în culise iar fetele rămăseseră foarte în urmă cu fardatul.

Calamitate: Toate cusăturile de la fustele strîmte se desfăcuseră.

Cu alte cuvinte, se gîndi Kendall, *totul se desfăşura normal.*

Kendall Stanford Renaud putea fi luată drept una dintre manechine, şi chiar fusese, odată. Totul la ea – mişcarea braţului, oja cu care-şi lăcuia unghiile, timbrul rîsului ei – dovedea farmec. Cînd nu era fardată, faţa ei era destul de anostă, dar Kendall se străduia din răsputeri ca nimeni să nu observe acest lucru. Era mereu impecabil machiată.

Se străduia să fie peste tot în acelaşi timp.

„Vreau o draperie albastră."

„Se vede căptuşeala. Aranjaţi-o."

„Nu vreau ca manechinele să se pieptene şi să se fardeze alci. Spuneţi-i lui Lulu să le ducă undeva."

Asistentul lui Kendall veni în goană.

– Kendall, treizeci de minute e prea mult! E mult prea lung! Spectacolul nu trebuie să dureze decît douăzeci şi cinci de minute.

Ea se opri din ce făcea.

– Şi ce-mi sugerezi, Scott?

– Am putea să mai scoatem câteva toalete şi...

– Nu. Trebuie să se mişte mai repede.

Cineva o striga din nou şi se întoarse.

– Kendall, n-o găsim pe Pia. Vrei s-o îmbrăcăm pe Tami cu jacheta gri-cărbune şi pantalonii?

– Nu. Dă-i-le lui Dana. Tami va purta tunica.

– Şi rochia lungă, neagră, de jersé?

– Monique. Şi ai grijă să poarte ciorapi negri.

Doi tineri se apropiară de ea.

– Kendall, avem o problemă cu locurile. Vrei să amestecăm distribuitorii cu celebrităţile?

– Sau să amestecăm celebrităţile cu presa?

Kendall nici nu-i mai asculta. Nu dormise de două nopţi. Verificase totul ca să se asigure că nimic n-avea să dea greş.

– Descurcaţi-vă, le spuse.

Se uită în jur, gîndindu-se la spectacolul care era gata să înceapă şi la personalităţile din toată lumea care aveau să sosească şi să-i aplaude creaţiile. *Ar trebui să-i mulţumesc tatălui meu pentru toate astea. Mi-a spus că nu voi reuşi niciodată...*

Ştiuse dintotdeauna că voia să devină designer. Avea un înnăscut simţ al eleganţei. Păpuşile ei aveau cele mai frumoase rochiţe din oraş. Îşi arăta ultimele creaţii mamei ei, care o îmbrăţişa şi-i spunea:

– Eşti foarte talentată, draga mea. Într-o bună zi

vei deveni designer.

Iar Kendall era sigură de asta.

La şcoală, Kendall a studiat grafica, desenul, concepţia spaţială şi coordonarea culorilor.

„Cea mai bună cale de a începe – o sfătuise una din profesoarele ei – este să devii manechin. Aşa îi vei cunoaşte pe cei mai mari designeri şi, dacă vei sta cu ochii în patru, vei învăţa multe de la ei".

Cînd Kendall îi pomenise tatălui ei de visul pe care-l avea, el o privise şi-i spusese:

– Tu? Manechin! Cred că glumeşti!

Cînd Kendall terminase şcoala, se reîntorsese la Rose Hill. *Tata are nevoie de mine să mă ocup de casă.* Aveau doisprezece servitori, dar nici unul nu-şi lua slujba foarte în serios. De vreme ce Harry Stanford era plecat mai tot timpul, personalul îşi făcea de cap. Kendall încercă să organizeze totul. Programă toate activităţile casnice, făcu pe gazda la petrecerile date de tatăl ei, străduindu-se ca totul să-i fie pe plac. Avea nevoie de afecţiunea lui. Dar nu se alesese decît cu critici.

„Cine l-a angajat pe bucătarul ăsta nenorocit? Scapă-mă de el."

„Nu-mi place serviciul de masă pe care l-ai cumpărat. N-ai pic de bun-gust."

„Cine ţi-a dat voie să-mi redecorezi dormitorul?"

Indiferent ce făcea Kendall, niciodată nu era

bine. Iar cruzimea tatălui său a fost cea care a alungat-o de acasă. Niciodată nu se bucurase de dragoste, pentru că tatăl ei nu le dădea atenţie copiilor lui, ci doar încerca să-i disciplineze. Într-o seară, Kendall îl auzi pe tatăl ei spunîndu-i unuia dintre musafiri:

– Fata mea are o faţă ca de cal. O să aibă nevoie de o grămadă de bani ca să-l păcălească pe un biet nenorocit.

Nu mai putea suporta. A doua zi Kendall părăsi Boston-ul îndreptîndu-se spre New York.

Singură în camera de hotel, Kendall se gîndea. *Bine. Sînt la New York. Cum să devin designer? Cum să pătrund în industria modei? Cum să mă fac remarcată?* Îşi aminti de sfatul profesoarei ei. *Am să încep ca fotomodel. Asta e calea.*

În dimineaţa următoare, Kendall copie dintr-o publicaţie lista agenţiilor şi începu căutarea. *Trebuie să fiu cinstită cu ei,* se gîndea Kendall. *Am să le spun că nu pot rămîne la ei decît temporar, pînă cînd voi reuşi să mă lansez ca designer.*

Intră în prima agenţie de pe listă. O femeie între două vîrste spuse:

– Cu ce vă pot ajuta?

– Vreau să devin fotomodel.

– Şi eu, drăguţo. Uită.

– Cum?

– Eşti prea înaltă.

– Vreau să-l văd pe director.

– Îl vezi. Agenţia e a mea.

N-a avut succes nici la următoarele adrese.

„Eşti prea scundă."

„Eşti prea slabă."

„Eşti prea grasă."

„Eşti prea tînără."

„Eşti prea bătrînă."

„Nu eşti genul nostru."

Pînă la sfîrşitul săptămînii, Kendall ajunsese la disperare. Nu mai avea decît un singur nume pe listă.

Paramount Models era cea mai mare agenţie din Manhattan. La biroul de primire nu era nimeni.

Se auzea o voce dintr-unul din birourile învecinate.

– Este liberă lunea viitoare. Dar numai luni. Apoi este din nou ocupată timp de trei săptămîni.

Kendall intră în birou şi se uită înăuntru. O femeie îmbrăcată într-un taior vorbea la telefon.

– Bine, am să văd ce pot face. Roxanne Marinack puse telefonul în furcă şi o privi. Îmi pare rău, dar nu eşti genul nostru.

Kendall spuse disperată:

– Pot fi oricum vreţi. Înaltă sau scundă, tînără sau bătrînă, slabă sau...

Roxanne ridică mîna.

– Opreşte-te.

– Nu vreau decît o şansă. Am neapărată nevoie de ea.

Roxanne ezita. Fata nu era frumoasă, dar avea o figură deosebită, pe care se citea dorinţa de a reuşi. Poate că, cu un machiaj adecvat...

– Ai experienţă?

– Da. Port haine de-o viaţă.

Roxanne rise.

– Bine. Dă-mi să-ţi văd portofoliul.

Kendall o privi uimită.

– Portofoliul?

Roxanne oftă.

– Fată dragă, nici un model care se respectă nu vine la o agenţie fără un portofoliu. E biblia ta. Oftă din nou. Vreau să-ţi faci două fotografii – una zîmbind şi una serioasă. Întoarce-te.

– Bine. Kendall începu să se învîrtă.

– Mai încet. Roxanne o studia. Nu-i rău deloc. Vreau o fotografie de-a ta în costum de baie sau în lenjerie intimă – ce ţi se potriveşte mai bine.

– Am să le fac pe amîndouă, zise ea nerăbdătoare.

Roxanne zîmbi.

– Bine. Eşti... diferită, dar poate vei reuşi.

– Mulţumesc.

– Nu-mi mulţumi de acum. Să fii fotomodel nu-i aşa de simplu precum pare. E o afacere dură.

– Sînt pregătită.

– Vom vedea. Am să risc cu tine. Te trimit la o

vizionare.

– La ce?

– O vizionare este locul unde clienţii se uită la fetele noi. Vor fi şi fotomodele de la alte agenţii.

– Am să mă descurc.

Fusese numai începutul. Kendall se dusese la douăsprezece astfel de vizionări înainte ca un designer să se arate interesat. Era atît de încordată, încît aproape că-şi spulberă toate şansele vorbind prea mult.

– Îmi plac tare mult rochiile dumneavoastră şi cred că or să arate foarte bine pe mine. Adică vreau să spun că ar arăta bine pe orice femeie, bineînţeles. Sînt minunate! Dar cred că ar arăta şi mai bine pe mine.

Designerul dăduse din cap înţelegător.

– E prima ta slujbă, nu-i aşa?

– Da, domnule.

El zîmbise.

– Bine. Vom face o probă. Cum ziceai că te cheamă?

– Kendall Stanford. Se întrebă dacă avea să facă legătura între ea şi acel Stanford, dar, bineînţeles, n-ar fi avut nici un motiv.

Roxanne avusese dreptate. Era o meserie dură. Kendall trebuise să înveţe să se obişnuiască cu refuzuri constante, cu vizionări care nu duceau

nicăieri, cu săptămîni întregi în care nu avea de lucru. Iar cînd lucra, trebuia să fie gata fardată la şase dimineaţa, se poza într-o rochie, apoi în alta, şi adeseori nu termina decît după miezul nopţii.

Într-una din seri, după ce pozase toată ziua alături de alte fotomodele, Kendall se uită în oglindă şi mormăi:

– N-am să pot lucra mîine. Uite ce cearcăne am.

Una dintre colege îi spuse:

– Pune-ţi felii de castraveţi pe pleoape sau fierbe-ţi nişte muşeţel, fă-ţi comprese şi ţine-le cinci-sprezece minute.

În dimineaţa următoare cearcănele dispăruseră.

Kendall le invidia pe fotomodelele care erau solicitate în permanenţă. O auzea pe Roxanne aranjîndu-le programul. A învăţat repede să nu critice niciodată hainele pe care le îmbrăca. A făcut cunoştinţă cu unii dintre cei mai mari fotografi, iar unuia dintre ei i-a făcut portofoliul. Avea întotdeauna la ea o geantă enormă cu tot ce-i trebuia: haine, farduri, trusa de manichiură şi bijuterii. A învăţat să-şi tapeze părul ca să pară mai bogat şi să se coafeze singură.

Dar mai avea multe de învăţat. Era favorita fotografilor, care-i dădeau mereu sfaturi.

Kendall devenea din ce în ce mai populară. Nu era o frumuseţe convenţională, izbitoare, cu care se mîndreau majoritatea modelelor, dar avea ceva în

plus: eleganţă şi graţie.

– Are clasă, spusese un agent publicitar.

Iar asta însuma totul.

Era singură. Din cînd în cînd avea cîte o întîlnire, dar fără importanţă. Muncea din greu, dar nu se simţea cu nimic mai aproape de ţelul ei decît în ziua în care sosise la New York. *Trebuie să găsesc o cale să intru în legătură cu cei mai mari designeri,* se gîndi Kendall.

– Ţi-am găsit de lucru pentru următoarele două săptămîni, îi spuse Roxanne. Toţi te plac.

– Roxanne...

– Da, Kendall?

– Nu vreau să mai fac asta.

Roxanne se uita la ea neîncrezătoare.

– Cum?

– Vreau să prezint toalete pe scenă.

La asta aspirau toate fetele.

– Dar e aproape imposibil să pătrunzi şi să...

– Am să reuşesc.

Roxanne o privi cu atenţie.

– Vorbeşti serios, nu-i aşa?

– Da.

Roxanne dădu din cap.

– Bine. Dacă chiar vrei cu tot dinadinsul, primul lucru pe care trebuie să-l faci este să înveţi să mergi pe bîrnă.

– Ce?

Şi Roxanne îi explică.

În aceeaşi după-amiază, Kendall îşi cumpără o bîrnă şi o duse acasă. Încercă de cîteva ori să păşească pe ea, dar căzu de fiecare dată. *N-are să fie uşor*, îşi zise Kendall. *Dar am s-o fac şi pe asta.*

În fiecare dimineaţă se trezea devreme şi făcea exerciţii. Zilele treceau iar ea avea din ce în ce mai mult echilibru. Se învîrtea prin faţa oglinzii în sunetul muzicii. Învăţă să meargă cu o carte pe creştet şi să se schimbe rapid din pantaloni mulaţi pe corp în rochii de seară. Cînd Kendall se simţi pregătită se întoarse la Roxanne.

– Îmi risc gîtul pentru tine, îi spuse aceasta. Ungaro e în căutare de noi manechine. Te-am recomandat pe tine. E dispus să-ţi acorde o şansă.

Kendall era încîntată. Ungaro era unul dintre cei mai străluciţi designeri.

Săptămîna care urmă Kendall se prezentă la lucru, încercînd să pară în largul ei, ca şi celelalte manechine.

Ungaro îi întinse prima rochie pe care avea s-o poarte şi îi zîmbi.

– Succes.

– Mulţumesc.

Kendall ieşi pe podium foarte dezinvoltă, de parcă făcea asta de cînd lumea. Chiar şi celelalte

manechine au fost impresionate. Spectacolul s-a bucurat de succes şi, de atunci, Kendall a intrat în elită. A început să lucreze cu giganţii industriei modei: Yves Saint Laurent, Halston, Christian Dior, Calvin Klein, Ralph Lauren, St. John. Kendall era cerută în permanenţă şi călătorea prin toată lumea. La Paris, moda se lansează în ianuarie şi iulie. La Milano, lunile de vîrf sînt martie, aprilie, mai şi iunie. Pe cînd la Tokio sînt aprilie şi octombrie. Avea o viaţă plină şi savura fiecare moment.

Kendall continua să lucreze şi să înveţe. Purta creaţiile unor designeri celebri, gîndindu-se la schimbările pe care le-ar fi făcut dacă ea ar fi fost designerul. Învăţă cum trebuiau să cadă hainele, cum ţesăturile trebuiau să învăluie corpul. Învăţă totul despre pliuri şi falduri, despre părţile corpului pe care o femeie vrea să le ascundă şi despre cele pe care vrea să le scoată în evidenţă. Acasă făcea schiţe, iar ideile păreau să curgă. Într-una din zile, le duse la I Magnin. Cumpărătorul a fost impresionat.

– Cine este designerul?

– Eu.

– Sînt foarte bune. Foarte bune.

Două săptămîni mai tîrziu, Kendall începu lucrul ca asistentă a Donnei Karan. Acasă, continua să deseneze. Un an mai tîrziu prezentă primul ei spectacol de modă. A fost un dezastru.

Modelele erau obişnuite, banale. Dădu un al

doilea spectacol la care nu veni nimeni.

Mi-am greşit cariera.

Eşti foarte talentată, draga mea. Într-o bună zi vei deveni designer.

Oare unde am greşit? se întreba Kendall. Găsi răspunsul într-o noapte. Kendall stătea în pat şi se gîndea. *Hainele mele sînt pentru manechine. Ar trebui să creez modele pentru femeile obişnuite, cu slujbă şi familie. Frumoase, dar confortabile. Şic, dar practice.*

I-a trebuit un an lui Kendall să organizeze o nouă prezentare, dar de data aceasta a fost un succes.

Kendall se întorcea rareori la Rose Hill şi ori de cîte ori o făcea se simţea groaznic. Tatăl ei nu se schimbase deloc. Era chiar mai rău.

– N-ai reuşit să păcăleşti pe nimeni, nu-i aşa? Şi probabil că n-ai s-o faci niciodată.

Kendall l-a cunoscut pe Marc Renaud la un bal de caritate. Lucra la bursa din New York şi se ocupa de afaceri internaţionale. Un francez înalt, suplu, cu cinci ani mai mic decît Kendall. Era fermecător şi atent, iar Kendall s-a simţit imediat atrasă de el. A invitat-o la cină în seara următoare iar în noaptea aceea, Kendall s-a culcat cu el. Ca şi în toate nopţile care au urmat.

Într-o seară Marc spuse:

– Kendall, sînt foarte îndrăgostit de tine.

Ea murmurase:

– Te-am aşteptat toată viaţa, Marc.

– Dar e o problemă foarte serioasă. Te bucuri de succes, iar eu nu cîştig nici pe departe cît tine. Poate că într-o bună zi...

– Opreşte-te, îi spuse Kendall. Mi-ai dăruit mai mult decît aş fi putut spera vreodată.

De Crăciun, Kendall l-a luat pe Marc la Rose Hill să-l cunoască pe tatăl ei.

– Ai să te măriţi *cu el*? explodă Harry Stanford. E un nimeni. Te ia pentru banii pe care crede că ai să-i obţii.

Dacă Kendall ar mai fi avut nevoie de vreun motiv ca să se mărite cu Marc, acum îl avea. S-au căsătorit în Connecticut a doua zi. Iar căsnicia lui Kendall cu Marc i-a dăruit toată fericirea pe care n-o cunoscuse pînă atunci.

– Nu trebuie să-l laşi pe tatăl tău să te mîhnească, îi spusese el lui Kendall. Toată viaţa şi-a folosit banii ca pe o armă. N-avem nevoie de banii lui.

Iar Kendall îl iubea şi mai tare pentru asta.

Marc era un soţ minunat – blînd, tandru şi atent. *Am totul*, se gîndea Kendall fericită. *Trecutul este mort.* Reuşise în ciuda tatălui ei. În cîteva ore, lumea modei avea să se concentreze asupra ei.

Ploaia încetase. Era un semn bun.

Spectacolul a fost uimitor. La sfîrşit, în sunetul muzicii şi în lumina reflectoarelor, Kendall ieşi pe podium şi făcu o reverenţă în ovaţiile tuturor. Kendall îşi dori ca Marc să fi putut veni la Paris, să sărbătorească împreună, dar el fusese reţinut la bursă.

După ce toţi plecară, Kendall se întoarse în biroul ei. Era fericită. Secretara îi spuse:

– A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră. A fost adusă personal.

Kendall privi spre plicul maron, pe care i-l întindea secretara şi se simţi cuprinsă de un tremur. Ştia ce conţinea înainte să-l deschidă. Citi:

Dragă doamnă Renaud,

Vă informez cu regret că Asociaţia de protecţie a animalelor sălbatice duce din nou lipsă de fonduri. Avem nevoie imediată de o sută de mii de dolari pentru a ne acoperi cheltuielile. Banii trebuiesc viraţi în contul 804072 – A la Crédit Suisse din Zurich.

Scrisoarea nu era semnată. Kendall rămase holbîndu-se la bucata de hîrtie. *N-o să se termine niciodată.* Şantajul nu va înceta.

Unul dintre asistenţii ei intră grăbit în birou.

– Kendall! Îmi pare atît de rău. Am aflat o veste

groaznică.

Nu cred că voi mai suporta încă o nenorocire, se gîndi Kendall.

– Ce s-a întîmplat?

– S-a dat un anunţ la Radio-Télé Luxemburg. A murit tatăl tău. S-a înecat.

Lui Kendall îi trebuiră cîteva secunde să-şi revină. Primul ei gînd a fost: *Mă întreb ce l-ar fi făcut să fie mîndru de mine? Succesul meu sau faptul că sînt o criminală?*

Capitolul 10

Peggy Malkovich era căsătorită de doi ani cu Woodrow „Woody" Stanford, dar pentru obişnuiţii celor din Hobe Sound, ea era tot „chelneriţa aia".

Peggy servea la *Rain Forest Grille* pe vremea cînd l-a cunoscut pe Woody. Woody Stanford era băiatul de aur din Hobe Sound. Locuia într-o vilă, arăta bine, în genul clasic, era fermecător şi glumeţ. Toate tinerele din Hobe Sound, Philadelphia şi Long Island îl asaltau. De aceea, a fost aproape un şoc seismic cînd el s-a însurat cu o chelneriţă de douăzeci şi cinci de ani, destul de anostă, care nu-şi terminase nici liceul şi era fiica unui lucrător cu ziua şi a unei casnice.

A fost un şoc mai ales pentru că toată lumea se aştepta ca Woody să se însoare cu Mimi Carson, o tînără frumoasă şi inteligentă, moştenitoare a unei mari averi, care era îndrăgostită la nebunie de Woody.

De obicei, oamenii de vază din Hobe Sound preferau să bîrfească despre aventurile servitorilor lor şi nu despre cele ale egalilor lor. Dar în cazul lui Woody, căsnicia lui era atît de neobişnuită, încît au făcut o excepţie. Aşa că zvonul că Peggy Malkovich era însărcinată s-a întins cu repeziciune. Toată lumea era de părere că era mare păcat.

– Pentru numele lui Dumnezeu, înţeleg că a lăsat-o gravidă, dar să te însori cu o chelneriţă!

Dar era un caz clasic de *déjà vu*. Cu douăzeci şi patru de ani în urmă, Hobe Sound fusese zguduit de un scandal similar. Emily Temple, care provenea dintr-una din cele mai bune familii, se sinucisese pentru că soţul ei o lăsase însărcinată pe guvernantă.

Woody Stanford nu făcea nici un secret din faptul că îşi ura tatăl, iar sentimentul general era că se căsătorise cu chelneriţa numai ca să-i arate că era mai onorabil decît el.

Singura persoană invitată la nuntă a fost fratele lui Peggy, Hoop, care a venit tocmai de la New York. Hoop era cu doi ani mai mare decît Peggy şi lucra la o brutărie în Bronx. Era înalt, cu o faţă

ciupită de vărsat şi accent puternic de Brooklyn.

– Ai luat o fată nemaipomenită, îi spuse el lui Woody după ceremonie.

– Ştiu, zise Woody.

– Să ai grijă de sora mea, da?

– Am să mă străduiesc.

– Bine.

O conversaţie neînsemnată dintre un brutar şi fiul unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume.

La patru săptămîni după nuntă, Peggy a pierdut sarcina.

Hobe Sound e o comunitate foarte exclusivistă, iar Jupiter Island e cea mai sofisticată regiune a ei. Insula este mărginită la vest de un canal navigabil, iar la est de oceanul Atlantic. Este un rai al intimităţii, al bogăţiei şi al siguranţei, cu mai mulţi poliţişti pe cap de locuitor decît în orice parte a lumii.

Dacă o anumită persoană nu se născuse acolo, atunci trebuia să-şi cîştige dreptul de a fi membru al comunităţii. După căsătoria lui Woodrow Stanford cu „cheneriţa aia", întrebarea care se punea era: aveau oare să o accepte în mijlocul lor?

Decana din Hobe Sound, doamna Anthony Pelletier, era arbitru în orice dispută, iar misiunea vieţii ei era să-şi protejeze comunitatea împotriva parveniţilor şi noilor îmbogăţiţi. Nou-veniţii în Hobe Sound care aveau nenorocul să-i displacă doamnei Pelletier, primeau acasă, prin intermediul şoferului

ei, o valiză din piele. Era felul ei de a-i anunţa că nu erau bineveniţi în comunitate.

Prietenii îşi aminteau amuzaţi de povestea mecanicului şi a soţiei lui, care îşi cumpăraseră o casă în Hobe Sound. Doamna Pelletier le trimisese de-acum binecunoscuta valiză din piele, iar cînd soţia mecanicului îi aflase semnificaţia, rîsese şi spusese: „Dacă baba aia nenorocită crede că mă poate alunga de aici, e nebună de-a binelea!"

Dar lucruri ciudate începură să se întîmple la scurt timp după aceea. Nu primeau nici o comandă, băcanul rămînea fără marfă ori de cîte ori aveau ei nevoie de ceva, şi le era imposibil să obţină o rezervare la oricare din restaurantele mai bune. Şi nimeni nu le vorbea. La trei luni după ce au primit valiza, perechea a vîndut casa şi a plecat.

Aşa că, atunci cînd s-a aflat despre căsătoria lui Woody, toată comunitatea şi-a ţinut răsuflarea. Excomunicarea lui Peggy Malkovich însemna şi excomunicarea popularului ei soţ. Pe furiş, începură să se facă pariuri.

În primele săptămîni, n-au primit nici o invitaţie la cină. Dar oamenii îl plăceau pe Woody şi, la urma-urmei, bunica lui din partea mamei era una din fondatoarele lui Hobe Sound. Treptat, oamenii au început să-i invite la masă. Erau curioşi să vadă cum arăta mireasa.

„Fata trebuie să aibă ceva deosebit. Altfel

Woody nu s-ar fi însurat cu ea."

Dar aveau să fie dezamăgiți. Peggy era plictisitoare și lipsită de grație, n-avea personalitate și nu știa să se îmbrace. Urîtă, fu decizia generală.

Prietenii lui Woody erau nedumeriți.

– Ce naiba o fi văzut la ea? Ar fi putut să se însoare cu oricine.

Una dintre primele invitații a venit de la Mimi Carson. Fusese înnebunită de durere cînd auzise vestea, dar era prea mîndră s-o arate.

Cînd cea mai bună prietenă a ei încercase s-o consoleze spunîndu-i: „Lasă, Mimi. O să-ți treacă", ea îi răspunsese: „Am să mă obișnuiesc cu gîndul, însă n-o să-mi treacă niciodată."

Woody încercase din răsputeri ca mariajul lor să se bucure de succes. Știa că făcuse o greșeală și nu voia s-o pedepsească pe Peggy pentru ea. Încerca cu disperare să fie un soț bun. Problema era că Peggy nu avea nimic în comun cu el sau cu prietenii lui.

Singurul cu care Peggy părea să se simtă în largul ei era Hoop. Vorbea zilnic cu el la telefon.

– Mi-e dor de el, i se plîngea Peggy lui Woody.

– Vrei să-l chemăm să stea la noi cîteva zile?

– Nu poate. Se uită la el, dispreţuitoare. El are serviciu.

La petreceri, Woody se străduia să o atragă pe Peggy în conversații, dar se dovedi curînd că ea

n-avea nimic de spus. Stătea într-un colț, tăcută și stînjenită, mușcîndu-și nervoasă buzele.

Prietenii lui erau conștienți că, cu toate că stătea la vila Stanford, Woody se înstrăinase de tatăl lui și trăia din suma destul de mică pe care i-o lăsase mama lui. Era pasionat de polo și-i plăcea să călărească cai prietenilor. În lumea jucătorilor de polo, aceștia sînt clasați după numărul de goluri, iar cel care înscrie zece goluri e cel mai bun. Woody avea nouă goluri, și concura cu Mariano Aguerre din Buenos Aires, Wicky el Effendi din Texas și Andres Diniz din Brazilia. Nu existau decît doisprezece jucători cu zece goluri în lume, iar ambiția lui Woody era să fie al treisprezecelea.

– Știți de ce, nu-i așa? spusese odată unul dintre prietenii lui. Tatăl lui are zece goluri.

Pentru că Mimi Carson știa că Woody nu-și putea permite să aibă proprii lui cai de polo, trăsese niște sfori ca și el să poată juca. Cînd prietenii o întrebaseră de ce, ea le răspunsese:

– Pentru că vreau să-l fac fericit, pe cît pot.

Cînd nou-veniții întrebau cum își cîștiga oare Woody existența, oamenii ridicau din umeri. În realitate, ducea o viață de mîna a doua, cîștiga bani din pariurile făcute la meciurile de polo și de golf. Împrumuta cai și iahturile altora și, din cînd în cînd, și nevestele acestora.

Căsnicia cu Peggy se deteriora văzînd cu ochii,

dar Woody refuza s-o recunoască.

– Peggy, îi spunea el, cînd mai mergem la petreceri, încearcă să participi şi tu la discuţii.

– De ce-aş face-o? Toţi prietenii tăi se consideră mai presus decît mine.

– Ei bine, nu sînt, o asigura Woody.

O dată pe săptămînă, Cercul literar din Hobe Sound se întîlnea la club, la ora prînzului, pentru a discuta despre ultimele apariţii.

Într-una din zile, în timp ce doamnele stăteau la masă, ospătarul se apropie şi spuse:

– Doamna Woodrow Stanford este afară. Ar dori să vi se alăture.

– Poftească-o înăuntru, spuse doamna Pelletier.

O clipă mai tîrziu, Peggy intră în încăpere. Îşi coafase părul şi se îmbrăcase cu cea mai bună rochie a ei. Rămase în picioare, privindu-le nervoasă.

Doamna Pelletier înclină capul şi spuse, amabilă:

– Doamnă Stanford.

– Da, doamnă.

– Nu avem nevoie de serviciile dumitale. Avem deja o chelneriţă. Şi se întoarse la masă.

Cînd Woody auzi ce se întîmplase, se înfurie.

– Cum îndrăzneşte să-ţi facă una ca asta! O luă în braţe. Data viitoare, întreabă-mă pe mine mai întîi. Trebuia să fi fost invitată, Peggy.

– N-am ştiut.

– Nu-i nimic. Astă seară sîntem invitaţi la familia Blake şi am să...

– Eu nu merg!

– Dar am acceptat invitaţia.

– Du-te tu.

– Dar nu vreau să merg fără tine.

– Eu nu merg.

Aşa că Woody s-a dus singur, iar după aceea a început să meargă pretutindeni fără Peggy.

Venea foarte tîrziu acasă, iar Peggy era sigură că se întîlnea cu alte femei.

Dar accidentul a schimbat totul.

S-a întîmplat în timpul unui meci de polo. Unul dintre adversari l-a lovit din greşeală în picior pe calul pe care îl călărea Woody. Calul a căzut, antrenîndu-l în cădere şi pe Woody. Într-o fracţiune de secundă, Woody a fost lovit de un alt cal. La spital, doctorii au dat diagnosticul: un picior rupt, trei coaste fracturate şi un plămîn perforat.

În următoarele două săptămîni i s-au făcut trei operaţii. Woody suferea cumplit. Doctorii i-au dat morfină, ca să-i uşureze durerile. Peggy venea să-l viziteze în fiecare zi. Hoop veni tocmai de la New York să-şi consoleze sora.

Durerea fizică era de nesuportat, iar singura alinare i-o dădeau tranchilizantele prescrise de doctori. La scurt timp după ce s-a întors acasă, Woody

a început să se schimbe. Avea accese violente. Acum era vechiul Woody, pentru ca într-o clipă să devină extrem de furios sau melancolic. La masă, în timp ce rîdea şi spunea glume, Woody se înfuria fără motiv şi răbufnea, chinuind-o pe Peggy. Începuse să uite. Îşi dădea întîlniri la care nu se ducea, invita prieteni la el acasă şi nu era acolo cînd aceştia veneau. Toţi erau îngrijoraţi din cauza lui.

Curînd, a început să se poarte urît cu Peggy şi în public. Într-una din dimineţi, pe cînd ea servea un prieten cu o ceaşcă de cafea, a vărsat cîţiva stropi, iar Woody a murmurat:

– Cine-a fost chelneriţă, chelneriţă rămîne.

Peggy era plină de vînătăi. Cînd oamenii o întrebau ce se întîmplase, găsea mereu cîte o scuză: „M-am lovit de o uşă" sau „Am căzut". Comunitatea era scandalizată. Acum le era milă de Peggy. Dar cînd cîte cineva aducea vorba despre comportamentul lui Woody, ea era cea care-i lua apărarea.

– Woody a suferit mult, insista Peggy. Parcă nu mai e el.

Nu lăsa pe nimeni să spună ceva contra lui.

Într-un sfîrşit, doctor Tichner a fost cel care a făcut lumină. A chemat-o pe Peggy într-o zi în cabinetul lui.

Era nervoasă.

– S-a întîmplat ceva, doctore?

El o studie o clipă. Avea o vînătaie pe obraz, iar

ochii îi erau înlăcrimaţi.

– Peggy, ştiai că Woody se droghează?

Ochii ei sclipiră de indignare.

– Nu. Nu pot să cred! Se ridică.

– Stai jos, Peggy. A venit vremea să înfrunţi realitatea. Este evident pentru oricine altcineva. Cu siguranţă i-ai observat comportamentul. O clipă este în culmea fericirii, vorbind despre cît de minunată este viaţa, pentru ca imediat după aceea să vrea să se sinucidă.

Peggy se aşeză, palidă.

– Se droghează.

– Nu, se încăpăţînă ea. Nu se droghează.

– Ba da. Trebuie să înfrunţi realitatea. Nu vrei să-l ajuţi?

– Bineînţeles că vreau! Îşi frîngea degetele. Aş face orice ca să-l ajut. Orice!

– Bine. Atunci să începem. Vreau să mă ajuţi să-l internez pe Woody într-o clinică. L-am rugat să vină pe la mine.

Peggy îl privi lung, apoi dădu din cap.

– Am să stau de vorbă cu el, zise ea încet.

În aceeaşi după-amiază, cînd intră în cabinetul doctorului Tichner, Woody era într-o stare euforică.

– Ai vrut să mă vezi, doctore? E în legătură cu Peggy, nu-i aşa?

– Nu. Ci cu tine, Woody.

Woody îl privi surprins.

– Cu mine? Dar ce problemă aş putea avea eu?

– Cred că ştii foarte bine.

– Ce vrei să spui?

– Dacă mai continui aşa, ai să distrugi viaţa ta şi pe a lui Peggy. Ce iei, Woody?

– Ce iau?

– M-ai auzit foarte bine.

Urmă o tăcere lungă.

– Vreau să te ajut.

Woody rămase nemişcat, holbindu-se la podea. Cînd vorbi, într-un tîrziu, vocea îi era răguşită.

– Ai dreptate. Am... am încercat să mă mint, dar n-o mai pot face.

– Ce iei?

– Heroină.

– Dumnezeule!

– Crede-mă, am încercat să mă opresc, dar... nu pot.

– Ai nevoie de ajutor, iar eu ştiu nişte locuri unde l-ai putea obţine.

Woody zise slab.

– Mă rog lui Dumnezeu să fie aşa.

– Vreau să te internez la Harbor Group Clinic, în Jupiter. Eşti dispus să încerci?

Urmă o scurtă ezitare.

– Da.

– Cine te aprovizionează cu heroină? îl întrebase doctorul Tichner.

Woody clătină din cap.

– Nu pot să-ţi spun.

– Foarte bine. Voi face toate aranjamentele la clinică.

În dimineaţa următoare, doctorul Tichner era în biroul şefului poliţiei.

– Cineva îi face rost de heroină, spunea doctorul Tichner. Însă nu vrea să-mi spună cine.

Şeful poliţiei, Murphy, îl privi pe doctor şi dădu din cap.

– Cred că ştiu cine este.

Erau cîţiva suspecţi posibili. Hobe Sound era o enclavă mică.

De curînd, se deschisese un magazin cu băuturi pe Bridge Road, care onora comenzi la domiciliu, la orice oră din zi şi din noapte.

Un doctor de la clinica din localitate fusese concediat pentru că prescrisese o doză prea mare de sedative.

Cu un an înainte, se deschisese o sală de gimnastică, şi se zvonea că antrenorul folosea steroizi şi putea procura droguri pentru clienţii lui cei mai buni.

Dar şeful poliţiei, Murphy, suspecta pe altcineva.

Tony Benedotti fusese grădinar ani de zile. Studiase horticultura şi-i plăcea să creeze grădini minunate. Cele de care se ocupa el erau cele mai frumoase din Hobe Sound. Era un om tăcut, închis în sine, iar ceilalţi ştiau foarte puţine despre el. Părea prea bine educat pentru un grădinar, iar oamenii erau curioşi în legătură cu trecutul lui.

Murphy îl chemă la el.

– Dacă e vorba de permisul meu de conducere, l-am reînnoit, zise Benedotti.

– Ia loc.

– E vreo problemă?

– Da. Eşti un om educat, nu-i aşa?

– Da.

Şeful poliţiei se sprijini de spătarul scaunului.

– Deci cum de te-ai făcut grădinar?

– Pentru că-mi place natura.

– Şi ce altceva îţi mai place?

– Nu înţeleg.

– De cînd te ocupi de grădini?

Benedotti îl privi, ulmit.

– S-a plîns vreunul din clienţii mei?

– Răspunde-mi la întrebare.

– De cincisprezece ani.

– Ai o casă frumoasă şi un iaht?

– Da.

– Cum de-ţi poţi permite din ce cîştigi ca grădinar?

– Nu e o casă atît de mare, iar iahtul e mai

curînd o barcă.

– Poate că mai cîştigi ceva, pe deasupra.

– Ce...?

– Lucrezi pentru nişte tipi din Miami, nu-i aşa?

– Da.

– Acolo sînt mulţi italieni. Le faci din cînd în cînd mici favoruri?

– Ce fel de favoruri?

– Distribuire de droguri, de exemplu.

Benedotti îl privi, înmărmurit.

– Doamne! Bineînţeles că nu!

– Vreau să-ţi spun ceva, Benedotti. Te-am urmărit. Am stat de vorbă cu cei pentru care lucrezi. Nu te mai vor pe aici, nici pe tine, nici pe prietenii tăi din Mafie. Ai înţeles?

– Da.

– Bine. Vreau să dispari de aici chiar azi.

Woody Stanford a fost internat la Harbor Group Clinic timp de trei săptămîni, iar cînd a ieşit, era din nou vechiul Woody: o companie plăcută, fermecătoare. S-a reîntors la meciurile de polo, călărind, ca şi pînă atunci, caii lui Mimi Carson.

Era cea de-a optsprezecea aniversare a lui *Palm Beach Polo & Country Club*, iar bulevardul South Shore era înţesat de cei trei mii de fani care se îndreptau spre arenă. Unii din cei mai buni jucători ai orei aveau să fie prezenţi la joc.

Peggy stătea lîngă Mimi Carson, ca invitată a ei.

– Woody mi-a spus că e primul meci de polo la care asişti, Peggy. De ce n-ai mai venit niciodată pînă acum să-l vezi?

Peggy îşi muşcă buzele.

– Cred... întotdeauna mi-a fost teamă ca Woody să nu se accidenteze din nou. E un sport foarte periculos, nu-i aşa?

Mimi zise, gînditoare:

– Păi, sînt opt jucători masivi cu caii lor, alergînd unii spre alţii cu cel puţin patruzeci de mile la oră. Din acest punct de vedere, da, se pot întîmpla oricînd accidente.

Peggy tresări.

– N-aş putea suporta să i se întîmple ceva lui Woody. N-aş putea. Înnebunesc făcîndu-mi griji pentru el.

Woody îşi privea coechipierii intrînd în teren, la încălzire. Se simţea extenuat.

Nu eram încă pregătit să intru în joc, îşi spuse. *Nu voi putea ţine pasul. Dacă intru, am să mă fac de rîs.* Începuse să intre în panică, iar inima îi bătea cu putere. *Nu! N-am s-o fac! Nu pot! Am promis. Dar mă aşteaptă echipa. Doar o dată. Jur, Dumnezeule, e ultima oară.* Se duse la maşină şi căută în torpedo.

Cînd Woody se întoarse pe teren, fredona, iar ochii îi străluceau neobişnuit. Făcu un semn mulţimii şi se alătură echipei. *Nici n-am nevoie de ei,* se gîndi. *I-aş putea bate pe ticăloşii ăştia cu o singură mînă. Sînt cel mai bun jucător din lume.*

Accidentul a survenit în cea de-a şasea repriză. Este adevărat însă că unii spectatori au susţinut că n-a fost deloc un accident.

Caii galopau alături, iar Woody avea controlul mingiei. Cu coada ochiului, îl văzu pe unul din adversari apropiindu-se. Pasă mingea în spate. Aceasta fu preluată însă de Rick Hamilton, cel mai bun jucător din echipa adversă, care se îndrepta spre gol. Woody îl urmărea îndeaproape. Încercă să-i agaţe crosa lui Hamilton, dar nu reuşi. Calul se îndrepta spre but. Woody încercă cu disperare să intre în posesia mingei, însă fără succes.

Hamilton era foarte aproape de înscrierea golului. Woody îşi îndemnă calul să-i taie calea lui Hamilton, care căzu la pămînt. Mulţimea se ridică în picioare, strigînd. Arbitrul fluieră şi ridică mînios mîna.

Prima regulă la polo este că, atunci cînd un jucător este în posesia mingei şi se îndreaptă spre but, nu ai voie să-i intersectezi calea. Orice jucător

care face acest lucru crează o situaţie periculoasă şi comite fault.

Jocul fusese întrerupt.

Arbitrul se apropie de Woody şi se răsti la el:

– A fost fault cu intenţie, domnule Stanford.

Woody ripostă.

– N-a fost vina mea! Calul lui blestemat...

– Echipa adversă va beneficia de un penalty.

Repriza se transformă într-un dezastru. Woody comise două faulturi în trei minute. Iar adversarii înscriseră alte două goluri din penalty. În ultimile treizeci de secunde ale meciului, echipa adversă a înscris golul cîştigător. Ceea ce începuse ca o victorie sigură se transformase într-o înfrîngere.

În tribună, Mimi Carson rămăsese înmărmurită.

Peggy spuse, timid:

– Nu e bine, nu-i aşa?

Mimi se întoarse spre ea.

– Nu, Peggy, mă tem că nu.

Cineva se apropie de ele.

– Domnişoară Carson, pot să vă vorbesc?

Mimi Carson se uită la Peggy.

– Scuză-mă un moment.

Peggy îi urmări îndepărtîndu-se.

După joc, echipa lui Woody era foarte tăcută. Lui Woody îi era prea ruşine să se uite în ochii celorlalţi. Mimi Carson se îndreptă spre el.

– Woody, mă tem că am o veste groaznică pentru tine. Îi puse o mînă pe umăr. Tatăl tău a murit.

Woody o privi şi clătină din cap, murmurînd:

– Eu sînt... eu sînt de vină.

– Nu trebuie să te învinovăţeşti. Nu e vina ta.

– Ba da, strigă Woody. Dacă nu le dădeam eu pe tavă penalty-ul ăla, n-ar fi cîştigat.

Capitolul 11

Julia Stanford nu-şi cunoscuse niciodată tatăl. Iar acum acesta era mort. Citise în ferparul din *Kansas City Star:* MAGNATUL HARRY STANFORD S-A ÎNECAT! Rămase privindu-i fotografia de pe prima pagină. Emoţiile pe care le încerca erau diferite. *Îl urăsc oare pentru felul în care s-a purtat cu mama, sau îl iubesc pentru că e tatăl meu? Mă simt vinovată pentru că n-am încercat niciodată să iau legătura cu el, sau sînt furioasă că el nu m-a căutat niciodată? Oricum, nu mai contează acum. A murit.*

Tatăl ei fusese mort încă de cînd se ştia ea. Acum murise din nou. Inexplicabil, îi simţea lipsa.

Ce prostie! se gîndi Julia. *Cum să-mi lipsească cineva pe care nu l-am cunoscut niciodată?* Se uită din nou la fotografia din ziar. *Semăn cumva cu el?* Se privi în oglindă. *Ochii. Am aceiaşi ochi gri, profunzi.*

Julia căută în dulapul din dormitor. Scoase o cutie de carton. Se urcă în pat şi o deschise. Şi, în următoarele două ore, revăzu fiecare din obiectele familiare. Erau nenumărate fotografii cu mama ei, în uniformă de guvernantă, alături de Harry Stanford şi de doamna Stanford şi de cei trei copii ai lor. Majoritatea fotografiilor fuseseră făcute pe iaht, la Rose Hill sau la vila din Hobe Sound.

Julia ridică tăieturile îngălbenite din ziare, care relatau despre scandalul petrecut în Boston, cu ani în urmă. Erau titluri de senzaţie:

„Cuibul îndrăgostiţilor din Beacon Hill."

„Scandalul provocat de miliardarul Harry Stanford."

„Nevasta magnatului se sinucide."

„Guvernanta Rosemary Nelson dispare."

Julia rămase mult timp cufundată în amintiri.

Văzuse lumina zilei la spitalul *St. Joseph*, din Milwaukee. De cînd îşi amintea, se mutaseră dintr-un apartament mobilat în altul, dintr-un oraş în altul. Erau vremuri cînd n-aveau ce mînca, cînd nu aveau deloc bani. Mama era mai mereu bolnavă şi-i era greu să-şi găsească o slujbă stabilă. Fetiţa

învățase repede să nu ceară jucării sau rochițe noi.

Julia începuse școala la cinci ani, iar colegele ei rîdeau de ea pentru că era îmbrăcată mereu în aceeași rochie și avea o singură pereche de pantofi. Cînd ceilalți copii o necăjeau, Julia se bătea cu ei. Era o rebelă. Mereu era chemată la director. Ar fi fost exmatriculată de nenumărate ori dacă n-ar fi fost cea mai inteligentă elevă din școală.

Mama ei îi spusese că tatăl ei murise, iar ea se obișnuise cu acest gînd. Dar cînd Julia avea vreo doisprezece ani, dăduse din întîmplare peste un album cu fotografii, în care mama ei era alături de niște străini.

– Cine sînt ăștia? o întrebase Julia.

Iar mama ei înțelesese că venise vremea.

– Stai jos, draga mea. O luase de mînă. N-avea cum altfel să-i spună adevărul. Sînt tatăl tău, sora și frații tăi vitregi.

Julia o privise uimită.

– Nu înțeleg.

Adevărul ieșise în sfîrșit la iveală, zădărnicind liniștea sufletească a Juliei. Tatăl ei trăia! Și avea o soră și doi frați vitregi. Erau prea multe de înțeles deodată.

– De ce... de ce m-ai mințit?

– Erai prea mică să înțelegi. Tatăl tău și cu mine... am avut o legătură. Era însurat, iar eu... a trebuit să plec ca să te nasc pe tine.

– Îl urăsc!

– Nu trebuie să-l urăști.

– Cum a putut să-ți facă una ca asta?

– Ceea ce s-a întîmplat a fost în aceeași măsură și vina mea. Fiecare cuvînt pe care-l rostea era dureros. Tatăl tău era un bărbat foarte atrăgător, iar eu eram tînără și naivă. Știam că legătura noastră nu avea viitor. Îmi spunea că mă iubește... dar că era însurat și avea o familie. Apoi... am rămas însărcinată. Îi era greu să mai continue. Un reporter a aflat totul și s-a publicat în ziare. Am fugit. Aveam de gînd să mă întorc, dar soția lui s-a sinucis, iar eu... n-am mai putut da ochii cu ei sau cu copiii lui. A fost vina mea, înțelegi. Nu trebuie să-l condamni pe el.

Dar exista ceva ce Rosemary nu-i spusese niciodată fiicei ei. Cînd se născuse copilul, cei de la spital îi spuseseră:

– Întocmim certificatul de naștere. Numele copilului este Julia Nelson?

Rosemary intenționase să spună da, apoi se gîndise: *Nu! E copilul lui Harry Stanford. Are dreptul să-i poarte numele și să beneficieze de ajutorul lui.*

– Numele fiicei mele este Julia Stanford.

Îi scrisese lui Harry Stanford, spunîndu-i despre Julia, dar nu primise nici un răspuns.

Julia era fascinată de ideea că avea o familie despre care nu știuse nimic, ca și de faptul că erau atît de faimoși, încît toate ziarele scriau despre ei.

Se duse la o bibliotecă, unde căută tot ce se găsea scris despre Harry Stanford: Erau zeci de articole. Era miliardar şi trăia într-o altă lume, o lume din care Julia şi mama ei erau excluse.

Într-una din zile, cînd una din colegele ei o necăjise că era săracă, Julia spusese, sfidătoare:

– Nu sînt săracă! Tatăl meu este unul din cei mai bogaţi oameni din lume. Avem iaht şi avion, şi o mulţime de case frumoase.

Profesoara o auzise.

– Julia, vino aici.

Julia se apropiase de catedră.

– Nu e frumos să minţi.

– Dar nu e o minciună, replicase Julia. Tata e miliardar! Se întîlneşte cu regi şi preşedinţi!

Profesoara o privise pe copila care stătea în faţa ei, îmbrăcată într-o rochie uzată, şi spusese:

– Nu-i adevărat, Julia.

– Ba da! se încăpăţînă ea.

Fusese trimisă la director. Din ziua aceea, n-a mai pomenit niciodată de tatăl ei.

Julia a înţeles curînd motivul pentru care ea şi mama ei se tot mutau dintr-un oraş în altul. Din cauza presei. Harry Stanford era în permanenţă în atenţia ziarelor, iar revistele de scandal aminteau, din timp în timp, de vechiul scandal. S-ar fi putut ca reporterii să descopere într-o bună zi unde locuia Rosemary Nelson, iar ea ar fi fost nevoită să se

ascundă, împreună cu fiica ei.

Julia citea toate articolele despre Harry Stanford şi, de fiecare dată, era tentată să-i telefoneze. Ar fi vrut să poată crede că, în toţi aceşti ani, el o căutase disperat pe mama ei. *Am să-l sun şi am să-i spun: la telefon e fiica ta. Dacă vrei să ne vezi...*

Iar el avea să vină, să se îndrăgostească din nou de mama ei şi să se însoare cu ea. Aveau să trăiască împreună, fericiţi.

Julia Stanford a devenit o femeie frumoasă. Avea un păr lung, negru şi lucios, o gură generoasă, frumos conturată, ochii gri, luminoşi, ca ai tatălui ei şi o siluetă zveltă. Iar cînd zîmbea, cei ce o vedeau uitau de orice altceva.

Pentru că erau nevoite să se mute atît de des, Julia a urmat la şcoli din diferite state. Verile lucra la cîte un magazin sau ca recepţioneră. Fusese dintotdeauna o fire foarte independentă.

Locuiau în Kansas City, cînd Julia şi-a terminat colegiul, la care avea o bursă. Nu ştia însă prea bine ce voia să facă în continuare. Prietenii, impresionaţi de frumuseţea ei, îi sugeraseră să se facă actriţă.

– Ai putea deveni un star peste noapte!

Julia respinsese ideea, replicînd:

– Da, dar cine îşi doreşte să se scoale atît de devreme dimineaţa?

Dar adevăratul motiv era că îşi apăra cu străş-

nicie intimitatea. Trăia cu impresia că, tot timpul, ea şi mama ei fuseseră hăituite de presă din cauza unui lucru care se întîmplase cu mulţi ani în urmă.

Visul Juliei de a-i vedea împreună pe tatăl şi pe mama ei s-a spulberat în ziua în care mama ei a murit. Julia îi resimţea dureros pierderea. *Tata trebuie să ştie*, se gîndea ea. *Mama a fost o parte din viaţa lui.* Căută numărul de telefon de la biroul lui din Boston. Răspunse secretara:

– Bună dimineaţa. *Stanford Enterprises.*

Julia ezita.

– Aici *Stanford Enterprises*. Alo? Cu ce vă pot fi de folos?

Julia puse receptorul jos. *Mama n-ar fi vrut ca eu să dau telefon.*

Era singură de-acum. Nu mai avea pe nimeni.

Julia şi-a înmormîntat mama la cimitirul *Park Cemetry* din Kansas. N-a mai participat nimeni altcineva. Julia stătea lîngă mormînt şi se gîndea: Nu-i drept, mamă. *Ai făcut o singură greşeală pentru care ai plătit toată viaţa. Te iubesc foarte mult, mamă. Am să te iubesc mereu.* În urma mamei ei nu-i mai rămăsese decît o colecţie de fotografii vechi şi de tăieturi din ziare.

Pentru că mama ei murise, Julia începu să se gîndească la familia Stanford. Erau bogaţi. Putea să

le ceară ajutorul. *Niciodată*, hotărî ea. *Nu după ce Harry Stanford s-a purtat atît de urît cu mama.*

Dar trebuia să-şi cîştige existenţa. Trebuia să-şi aleagă o carieră. Se gîndi: *poate am să devin chirurg, să fac operaţii pe creier.*

Sau pictoriţă?

Cîntăreaţă de operă?

Astronaut?

Se înscrise la un curs seral de secretariat la *Kansas Community College.*

A doua zi după ce termină cursul, se duse la o agenţie de plasare. Acolo mai aşteptau vreo doisprezece candidaţi. Lîngă Julia se aşeză o femeie atrăgătoare, cam tot de vîrsta ei.

– Bună! Sînt Sally Connors.

– Julia Stanford.

– Trebuie neapărat să-mi găsesc azi o slujbă. Am fost dată afară din apartament.

Julia se auzi strigată.

– Succes! îi spuse Sally.

– Mulţumesc.

Julia intră în biroul consilierului care se ocupa cu angajările.

– Luaţi loc, vă rog.

– Mulţumesc.

– Văd din dosarul dumitale că ai urmat colegiul şi ai avut diverse slujbe pe timp de vară. Şi ai o recomandare foarte bună de la cursul de secretariat. Stenodactilografiezi nouăzeci de cuvinte pe

minut şi baţi la maşină şaizeci de cuvinte pe minut?

– Da.

– Cred că am slujba potrivită pentru tine. O firmă mică de avocaţi caută o secretară. Mă tem însă că salariul nu e foarte mare.

– Nu-i nimic, zise Julia repede.

– Bine. Te voi trimite acolo. Îi întinse o foaie de hîrtie cu adresa. Interviul e mîine la prînz.

Julia zîmbi fericită.

– Mulţumesc.

Cînd Julia ieşi din birou, fu invitată înăuntru Sally.

– Sper să ai noroc, îi spuse Julia.

– Mulţumesc.

Dintr-un impuls, Julia se hotărî s-o aştepte. Zece minute mai tîrziu, cînd Sally ieşi din birou, radia.

– Merg la un interviu! A dat un telefon, şi trebuie să mă prezint mîine dimineaţă la *American Mutual Insurance Company*. Tu ce-ai făcut?

– Şi eu voi afla tot mîine răspunsul.

– Sînt sigură că vom reuşi. Hai să luăm masa împreună, să sărbătorim.

– Bine.

Au stat de vorbă la masă şi s-au împrietenit imediat.

– Am fost să văd un apartament în Overland Park, zise Sally. Are două dormitoare, baie, bucătărie şi o cameră de zi. E foarte drăguţ. Nu mi-l

pot permite de una singură, dar amîndouă...

Julia zîmbi.

– Mi-ar plăcea. Strînse din pumni. Dacă obţin slujba.

– Ai s-o obţii! o asigură Sally.

În timp ce se îndrepta spre firma *Peters, Eastman & Tolkin*, Julia se gîndea: *Ar putea fi şansa mea. Ar putea duce oriunde. Adică, nu e numai o slujbă. Voi lucra pentru nişte arhitecţi. Visătorii care construiesc oraşe, care crează frumuseţi din piatră. Poate chiar voi studia arhitectura, şi voi deveni şi eu o parte din acest vis.*

Biroul lor era situat într-o clădire veche, întunecoasă, pe Armour Boulevard. Julia luă liftul pînă la etajul trei şi se opri la uşa pe care scria *Peters, Eastman & Tolkin*, arhitecţi. Respiră adînc, să se liniştească, şi intră.

În anticameră o aşteptau trei bărbaţi, care o studiară încă din clipa în care intră pe uşă.

– Ai venit pentru postul de secretară?

– Da, domnule.

– Eu sînt Al Peters. Tipul chel.

– Bob Eastman. Tipul cu coadă de cal.

– Max Tolkin. Tipul cu burtă.

Toţi trei păreau să aibă în jur de patruzeci de ani.

– Am înţeles că e prima ta slujbă ca secretară, zise Al Peters.

– Da, îi răspunse Julia. Apoi adăugă, imediat. Dar învăţ repede. Şi muncesc din greu. Se hotărî să nu le spună nimic încă despre ideea ei de a studia arhitectura. Trebuia să aştepte pînă cînd avea să-i cunoască mai bine.

– Bine, o să te testăm, zise Bob Eastman. Să vedem cum te descurci.

Julia se simţi uşurată.

– Oh, vă mulţumesc! N-o să vă pară...

– Iar despre salariu... zise Max Tolkin. Mă tem că n-o să te putem plăti prea mult la început.

– Nici o problemă, zise Julia, eu...

– Trei sute pe săptămînă, îi spuse Al Peters.

Avuseseră dreptate. Nu era prea mult. Julia se hotărî însă repede.

– Accept.

Se uitară unul la altul, zîmbind.

– Bine, zise Al Peter. Hai să-ţi arăt birourile.

Turul nu le luă decît cîteva secunde. Aveau o mică sală de primire şi trei birouri neîncăpătoare, care păreau mobilate de Armata Salvării. Toaleta era pe hol. Toţi trei erau arhitecţi, dar Al Peters era omul de afaceri, Bob Eastman se ocupa cu vînzările, iar Max Tolkin cu construcţiile.

– Vei lucra pentru toţi trei, îi spuse Peters.

– Bine. Julia ştia că avea să le devină indispensabilă.

Al Peters se uită la ceas.

– E douăsprezece şi jumătate. E timpul să luăm masa.

Julia se bucură. Făcea deja parte din echipă. *Mă invită la masă.*

El se întoarse spre Julia.

– E un expres chiar lîngă noi. Eu vreau un sandviş cu carne de viţel şi muştar, salată de cartofi şi o bere.

– Oh. *Deci asta era invitaţia la masă.*

Tolkin zise:

– Eu vreau supă de pui şi un sandviş cu pastramă.

– Da, domnule.

Vorbi şi Bob Eastman.

– Pentru mine, friptură la tavă şi ceva răcoritor.

– Ai grijă de carne, să fie fragedă, îi spuse Al Peters.

– Iar supa să fie fierbinte, zise Max Tolkin.

– Bine. Fierbinte.

– Iar eu vreau cola dietetică, zise Bob Eastman.

– Dietetică.

– Ai aici banii. Al Peters îi întinse o bancnotă de douăzeci de dolari.

Zece minute mai tîrziu, Julia dădea comanda

tipului de la tejghea.

– Vreau un sandviş cu carne proaspătă de viţel, cu muştar, salată de cartofi şi o bere. Un sandviş cu pastramă şi supă de pui. Fierbinte. Şi friptură la tavă cu cola dietetică.

Bărbatul dădu din cap.

– Lucrezi pentru *Peters, Eastman şi Tolkin*, nu-i aşa?

Julia şi Sally s-au mutat în apartamentul din Overland Park în săptămîna care a urmat. Apartamentul avea două dormitoare minuscule, o cameră de zi a cărei mobilă văzuse şi zile mai bune, o chicinetă şi o baie. *N-ai cum să-l confunzi cu Ritz*, se gîndi Julia.

– Vom găti cu rîndul, sugeră Sally.

– De acord.

Sally a pregătit prima masă, care a fost delicioasă.

Seara următoare era rîndul Juliei. Sally luă o înghiţitură din mîncarea făcută de Julia şi spuse:

– Julia, eu nu mi-am făcut încă o asigurare pe viaţă. Ce-ar fi să gătesc eu şi să faci tu curat?

Cele două prietene se înţelegeau foarte bine. În weekend-uri se duceau la filme sau la cumpărături, la *Bannister Mall*. Îş cumpărau hainele de la magazinele cu preţuri reduse. O dată pe săptămînă luau cina la un restaurant nepretenţios, *Stephenson's*

Old Apple Farm sau la *Café Max*, unde mîncau specialităţi mediteraneene. Iar cînd îşi permiteau, mergeau la *Charlie Charlies* să asculte jazz.

Juliei îi plăcea să lucreze pentru Peters, Eastman şi Tolkin. Firma n-o ducea prea strălucit. Clienţii erau puţini. Ea îşi dădea seama că ei nu construiau prea multe clădiri, dar îi făcea plăcere să stea în preajma lor. Erau ca o familie-surogat. Toţi trei îi împărtăşeau problemele lor. Julia era capabilă şi eficientă şi le-a reorganizat rapid biroul.

Julia s-a hotărît să facă ceva în privinţa clienţilor. Dar ce anume? Curînd, găsi răspunsul. Citi în *Kansas City Star* despre un prînz oferit de recent înfiinţata organizaţie a secretarelor executive. Preşedintă era Susan Bandy.

A doua zi, Julia îi spuse lui Al Peters.

– S-ar putea să mai întîrzii la prînz.

El îi zîmbi.

– Nici o problemă, Julia. Ştia cît de norocoşi erau s-o aibă.

Julia sosi la *Plaza Inn* şi se îndreptă spre camera unde avea loc întîlnirea. Femeia care stătea la o masă lîngă uşă spuse:

– Cu ce vă pot ajuta?

– Am venit pentru întîlnirea secretarelor executive.

– Numele dumneavoastră?

– Julia Stanford.

Femeia se uită pe lista pe care o avea în față.

– Mă tem că nu sînteți pe...

Julia zîmbi.

– Oh, parcă n-am cunoaște-o pe Susan? Trebuie neapărat să stau de vorbă cu ea. Sînt secretară executivă la *Peters, Eastman & Tolkin*.

Femeia era încă nesigură.

– Ei bine...

– Am s-o caut imediat pe Susan.

În încăpere erau adunate o mulțime de femei bine îmbrăcate, care stăteau de vorbă. Julia se apropie de una din ele:

– Care din ele e Susan Bandy?

– Cea de colo. Îi arătă o femeie înaltă, la vreo patruzeci de ani.

– Bună. Sînt Julia Stanford.

– Bună.

– Lucrez la *Peters, Eastman & Tolkin*. Sînt sigură că ai auzit de ei.

– Păi, nu...

– Este firma de arhitecți cu cea mai spectaculoasă ascensiune din Kansas City.

– Înțeleg.

– N-am prea mult timp liber, dar aș vrea să contribui pe cît posibil la bunul mers al organizației.

– Ei, asta e foarte frumos din partea dumitale, domnișoară...

– Stanford.

Era numai începutul.

Organizația reunea majoritatea firmelor importante din Kansas City. În scurt timp, Julia le devenise tuturor indispensabilă. Lua masa cel puțin o dată pe săptămînă cu una sau chiar mai multe dintre membre.

„– Compania noastră dorește să mai construiască o clădire în Olathe".

Iar Julia le vindea imediat pontul șefilor ei.

„– Domnul Hanley vrea să-și construiască o casă de vacanță în Tonganoxie".

Și, înainte ca altcineva să afle, *Peters, Eastman & Tolkin* obțineau comanda.

Bob Eastman o chemă într-o zi la el pe Julia și-i spuse:

– Meriți să-ți mărim salariul. Ești o secretară excelentă.

– Vreți să-mi faceți o favoare? îl întrebase ea.

– Sigur.

– Spuneți-mi, „secretară executivă". Mi-ar mai crește și mie credibilitatea.

Din cînd în cînd, Julia citea articole despre tatăl ei, sau îi urmărea interviurile, la televizor. Dar nu a pomenit nimic despre el, nici lui Sally, nici la slujbă.

Cînd era mică, unul din visurile Juliei era ca într-o bună zi, asemeni lui Dorothy, să fie purtată pe

aripi de vînt către un loc magic, minunat, plin de iahturi, avioane particulare şi palate. Dar acum, că tatăl ei murise, visul se destrămase.

Nu mai am pe nimeni pe lume. Ba da, se corectă Julia. *Am doi fraţi şi o soră. Ei sînt familia mea. Să mă duc să-i văd? E o idee bună? Sau rea? Mă întreb ce-am simţi unii pentru alţii.*

Hotărîrea ei se dovedi a fi o chestiune de viaţă şi de moarte.

Capitolul 12

Se aduna un clan de străini. Trecuseră ani de cînd nu se mai văzuseră sau nu mai luaseră legătura unul cu altul.

Judecătorul Tyler Stanford sosi la Boston cu avionul.

Kendall Stanford Renaud veni de la Paris. Marc Renaud veni cu trenul de la New York.

Woody Stanford şi Peggy au sosit cu maşina de la Hobe Sound.

Moştenitorii au fost anunţaţi că funeraliile urmau să aibă loc la *King's Chapel.* Strada care ducea la capelă era înţesată de poliţişti care ţineau în frîu

mulțimea ce se strînsese să vadă sosirea demnitarilor. Venise și vicepreședintele Americii, înconjurat de ambasadori, senatori și diplomați din țări ca Turcia și Arabia Saudită. Harry Stanford fusese o personalitate. Toate cele șapte sute de scaune ale capelei aveau să fie ocupate.

Tyler, Woody și Kendall s-au întîlnit în sacristie. Momentul era stînjenitor. Erau niște străini, singurul lucru pe care-l aveau în comun fiind trupul neînsuflețit al bărbatului din limuzina mortuară care aștepta afară.

– El este soțul meu, Marc, souse Kendall.

– Ea este soția mea, Peggy. Peggy, ea e sora mea, Kendall, iar el este fratele meu, Tyler.

S-au salutat, politicoși. Au rămas acolo, studiindu-se unul pe altul pînă cînd un ușier s-a apropiat de ei și a spus:

– Scuzați-mă. Serviciul divin este pe cale să înceapă. Vreți să mă urmați, vă rog?

I-a condus în strana care le fusese rezervată. S-au așezat și au așteptat, fiecare din ei adîncîți în gînduri.

Lui Tyler i se părea ciudat să se reîntoarcă în Boston. Singurele lui amintiri plăcute erau de pe vremea cînd trăiau mama lui și Rosemary. Pe cînd avea unsprezece ani, Tyler văzuse o imagine a lui Goya pictîndu-l pe *Saturn devorîndu-și fiul*, pe care o identificase mereu cu tatăl lui.

Iar acum, pe cînd privea cum coșciugul tatălui său era adus în biserică, Tyler se gîndi: *Saturn e mort.*

„Îți cunosc micul secret murdar".

Woody se simțea extraordinar. Luase o doză de heroină înainte să vină la biserică iar efectul acesteia nu trecuse încă. Se uită spre fratele și sora lui. *Tyler s-a mai îngrășat. Arată a judecător. Kendall s-a făcut foarte frumoasă, dar pare foarte preocupată. Să fie oare din cauză că a murit tata? Nu. Îi ura la fel de mult ca și mine.* Se uită spre soția lui care stătea lîngă el. *Îmi pare rău că nu am apucat să i-o prezint bătrînului. Ar fi făcut un atac de cord.*

Kendall nu asculta slujba. Se gîndea la rochia cea roșie. Într-o după-amiază, tatăl ei o sunase la New York.

– *Deci ai devenit un mare designer, nu-i așa? Ei, hai să vedem cît de bună ești. Am invitat-o pe noua mea prietenă la un bal de caritate sîmbătă seara. Arată la fel ca ține. Vreau să-i creezi o rochie.*

– *Sîmbătă? Dar nu pot, tată, e prea...*

– *Fă ce ți-am spus.*

Iar ea făcuse cea mai urîtă rochie pe care și-o putuse imagina. Avea o fundă imensă în față și metri întregi de panglici și dantelă. O monstruozitate. I-o trimisese tatălui ei care-i telefonase din nou.

– *Am primit rochia. Apropo, prietena mea nu poate veni sîmbătă așa că tu vei fi partenera mea.*

Deci vei purta tu rochia.

– Nu.

Urmase fraza de care se temea cel mai tare.

– Doar nu vrei să mă dezamăgeşti, nu-i aşa?

Aşa că se dusese şi se îmbrăcase cu acea rochie. A fost cea mai umilitoare seară din viaţa ei.

„Pentru că nu am adus nimic cu noi în această lume şi nu vom lua nimic cu noi la plecare. Domnul a dat, domnul a luat. Binecuvîntat fie numele Domnului."

Peggy Stanford se simţea stînjenită. Fastul care domnea în biserica imensă şi eleganţa celor ce veniseră o uluiseră.

Nu mai fusese niciodată la Boston. Pentru ea, aceasta era lumea familiei Stanford, fastuoasă şi glorioasă. Toţi erau mult mai buni decît ea. Îşi luă soţul de mînă.

Marc se gîndea la scrisoarea de şantaj pe care o primise soţia lui. Era concepută cu grijă, foarte inteligent. N-aveau cum să afle cine se ascundea în spatele ei. O privi pe Kendall, care stătea lîngă el, palidă şi încordată. *Cît va mai rezista oare?* se întrebă el. Se trase mai aproape de ea.

„Dumnezeu să vă dăruiască pacea, acum şi întotdeauna. Amin."

După ce se termină slujba, pastorul anunţă:

– La înmormîntare vor participa numai membrii familiei.

Tyler se uită la coşciug, gîndindu-se la trupul dinăuntru. Cu o seară în urmă, înainte ca sicriul să fie închis venise la capelă direct de la aeroport.

Voia să-l vadă pe tatăl lui mort.

– Woody privi cum coşciugul era scos din biserică şi zîmbi: *Dă-le oamenilor ceea ce vor.*

Ceremonia de la cimitirul *Mount Auburn* a fost foarte scurtă. Familia a privit cum trupul neînsufleţit al lui Harry Stanford era coborît în locul de odihnă veşnică şi acoperit cu pămînt.

Pastorul le spuse:

– Nu e nevoie să mai rămîneţi dacă nu doriţi.

Woody dădu din cap.

– Perfect. Efectul heroinei începea să se risipească, iar el se simţea cuprins de nervozitate. Hai să plecăm dracului de aici.

Marc întrebă:

– Unde mergem?

Tyler se întoarse spre ei.

– Vom sta la Rose Hill. Totul e aranjat. Vom locui acolo pînă la deschiderea testamentului.

Cîteva minute mai tîrziu se îndreptau spre casă în limuzinele lor.

Orașul Boston are o ierarhie socială foarte strictă. Noii îmbogățiți locuiau pe Commonwealth Avenue iar „cățărătorii" sociali pe Newbury Street. Familiile vechi, cu mai puțină influență locuiau pe Marlborough Street. Noua adresă foarte căutată era Back Bay, dar Beacon Hill era încă citadela celor mai bogate și vechi familii din Boston, un amestec de case în stil victorian, biserici vechi și magazine șic.

Rose Hill, proprietatea familiei Stanford, era o clădire veche, frumoasă, clădită în stil victorian, ridicată în mijlocul a trei acri de pămînt, în Beacon Hill. Casa în care crescuseră copiii Stanford era plină de amintiri neplăcute. Cînd limuzinele ajunseră în fața ei, pasagerii coborîră și priviră bătrîna clădire.

– Nu-mi vine să cred că tata nu ne așteaptă înăuntru, zise Kendall.

Woody rîse forțat.

– E foarte ocupat să facă ordine în iad.

Tyler inspiră adînc.

– Să intrăm. În timp ce se apropiau de ușă, aceasta se deschise. Clark îi întîmpină în prag. Avea aproape șaptezeci de ani, era demn și capabil și lucrase ca valet la Rose Hill peste treizeci de ani. Îi văzuse pe copii crescînd și supraviețuise tuturor scandalurilor.

Fața lui Clark se lumină la vederea lor.

– Bună ziua.

Kendall îl îmbrățișă cu căldură.

– Ce bine îmi pare să te văd, Clark.

– A trecut mult timp, domnișoară Kendall.

– Sînt doamna Renaud acum, iar el este soțul meu, Marc.

– Îmi pare bine să vă cunosc, domnule.

– Soția mea mi-a povestit multe despre dumneata.

– Nimic rău, sper, domnule.

– Din contră, are numai amintiri frumoase cu dumneata.

– Vă mulțumesc, domnule.

Clark se întoarse spre Tyler.

– Bună ziua, domnule judecător Stanford.

– Bună, Clark.

– Mă bucur să vă văd, domnule.

– Mulțumesc. Arăți foarte bine.

– Și dumneavoastră, domnule. Îmi pare foarte rău pentru cele întîmplate.

– Mulțumesc. Ai aranjat totul aici?

– Da. Cred că vă veți simți foarte bine.

– Mi-ai dat vechea mea cameră?

Clark zîmbi.

– Da. Se întoarse spre Woody. Mă bucur să vă văd, domnule Woodrow. Aș vrea să...

Woody o luă de braț pe Peggy.

– Haide, zise el, vreau să mă duc sus să mă răcoresc.

Ceilalţi îl urmăriră pe Woody trecînd pe lîngă ei şi urcînd scările alături de Peggy.

Toţi au intrat în imensa cameră de zi. Încăperea era dominată de două dulapuri masive stil *Ludovic al XIV-lea*.

Prin cameră mai erau împrăştiate măsuţe din lemn suflat cu aur sau cu tăblia din marmură, canapele şi scaune. Un candelabru din bronz aurit atîrna din tavanul înalt. Pe pereţi erau tablouri din perioada medievală.

Clark i se adresă lui Tyler.

– Domnule judecător Stanford, am un mesaj pentru dumneavoastră. Domnul Simon Fitzgerald ar dori să-i telefonaţi şi să-i comunicaţi cînd să aranjeze o întîlnire cu întreaga familie.

– Cine este Simon Fitzgerald? întrebă Marc.

Îi răspunse Kendall:

– Este avocatul familiei. S-a ocupat dintotdeauna de afacerile lui tata, dar nu l-am văzut niciodată.

– Bănuiesc că vrea să discutăm despre testament, zise Tyler. Se întoarse spre ceilalţi. Dacă vă convine tuturor aş aranja să ne întîlnim aici mîine dimineaţă.

– E-n regulă, zise Kendall.

– Bucătarul pregăteşte cina, le spuse Clark. La ora opt e bine?

– Da, zise Tyler.

– Mulţumesc.

– Eva şi Millie vă vor conduce în camerele dumneavoastră.

Tyler se întoarse spre sora şi cumnatul lui.

– Ne vedem aici la ora opt.

Cînd Peggy şi Woody intrară în dormitorul lor, Peggy întrebă:

– Te simţi bine?

– Sînt bine, o repezi Woody. Lasă-mă în pace.

Intră în baie şi trînti uşa în urma lui. Ea rămase nemişcată, aşteptîndu-l.

Zece minute mai tîrziu, cînd ieşea din baie, Woody zîmbea:

– Bună, iubito.

– Bună.

– Ei, cum îţi place casa?

– E... e enormă.

– E monstruoasă. O luă pe Peggy în braţe. Asta e vechea mea cameră. Toţi pereţii ăştia erau acoperiţi cu postere ale echipelor de fotbal: *Bruins, Celtics, Red Sox*. Aveam visuri mari. În ultimul an, la internat, am fost căpitanul echipei de fotbal. Am primit oferte de la şase antrenori din diverse colegii.

– Pe care din ele ai acceptat-o?

El clătină din cap.

– Pe nici una. Tata spunea că-i interesa doar numele Stanford, că nu voiau decît bani de la el. M-a trimis la o şcoală unde nu se juca fotbal. Tăcu.

– Tatăl tău a fost un tip dur.

– Este cel mai drăguţ lucru care s-a spus vreodată despre el. Îmi aduc aminte că odată – eram copii – am căzut de pe cal. Am vrut să încalec din nou. Tata nu m-a lăsat „N-ai să fii niciodată un bun călăreţ", mi-a spus el, „Eşti prea neîndemînatic". Woody se uită la ea. De aceea am devenit un jucător cu numai nouă goluri.

S-au reunit la cină, nişte străini cufundaţi într-o tăcere stînjenitoare, legaţi între ei numai de o mulţime de amintiri dureroase.

Kendall îşi roti privirea prin cameră. Dureroasele aduceri aminte se împleteau cu frumuseţea locului. Masa fusese adusă din Franţa, era stil *Ludovic al XV-lea*, şi era înconjurată de scaune *Directoire*. Într-unul din colţuri era un dulăpior provensal, vopsit în crem şi albastru. Pe pereţi erau atîrnate tablouri de Watteau şi Fragonard.

Kendall se întoarse spre Tyler.

– Am citit despre verdictul pe care l-ai dat în cazul Fiorello. Îşi merită pedeapsa.

– Trebuie să fie palpitant să fii judecător, zise Peggy.

– Citeodată este.

– Ce fel de cazuri judeci? îl întrebă Marc.

– Violuri, crime, droguri.

Kendall păli şi încercă să spună ceva, dar Marc o luă de mînă şi i-o strînse, ca un avertisment.

Tyler i se adresă politicos lui Kendall.

– Ai devenit un designer de succes.

Lui Kendall îi venea greu să şi respire.

– Da.

– E fantastică, zise Marc.

– Iar tu, Marc, cu ce te ocupi?

– Lucrez la bursă.

– Ah, unul din milionarii din Wall Street.

– Ei, nu chiar. Sînt de-abia la început.

Tyler îl privi cu superioritate.

– Eşti norocos. Soţia ta e o femeie de succes.

Kendall roşi şi-i şopti lui Marc la ureche:

– Nu-l băga în seamă. Adu-ţi aminte că te iubesc.

Woody începea să simtă efectul drogurilor. Se întoarse să-şi privească soţia.

– Lui Peggy i-ar prinde bine cîteva haine mai bune, zise el. Însă ei nu-i pasă cum arată. Nu-i aşa, îngeraş?

Peggy tăcu, încurcată. Nu ştia ce să spună.

– Poate un costum de chelneriţă? îi sugeră Woody.

– Scuzaţi-mă, zise Peggy. Se ridică de la masă şi o porni spre scări.

Toţi se uitau la Woody. El rînji.

– E exagerat de sensibilă. Deci, mîine vom afla ce conţine testamentul, nu-i aşa?

– Da, zise Tyler.

– Pun pariu că bătrînul nu ne-a lăsat nici o leţcaie.

– Dar sînt atîţia bani în joc... zise Marc.

Woody se încruntă.

– Nu l-ai cunoscut pe tata. Ne-a lăsat probabil cîteva din vechile lui haine şi cutia cu ţigări de foi. Îi plăcea să-şi folosească banii ca să ne controleze viaţile. Replica lui preferată era: „Doar nu vrei să mă dezamăgeşti, nu-i aşa?" Şi toţi ne purtam ca nişte copii cuminţi, pentru că, aşa cum spuneai şi tu, erau atîţia bani în joc. Ei bine, eu cred că bătrînul a găsit o modalitate să-i ia pe toţi cu el.

– Dar asta o vom şti cu siguranţă de-abia mîine, zise Tyler.

A doua zi de dimineaţă sosiră Simon Fitzgerald şi Steve Sloane. Clark îi conduse în bibliotecă.

– Am să anunţ familia că aţi venit.

– Mulţumesc.

Biblioteca era imensă şi se deschidea spre o grădină superbă, prin două uşi franţuzeşti.

Încăperea era îmbrăcată în lambriuri de stejar, iar pe pereţi erau etajere pline cu volume groase, legate în piele. Peste tot erau scaune confortabile şi lămpi italiene, pentru citit. Într-un colţ, într-un dulap imens din mahon aurit şi cu uşi din sticlă era etalată colecţia de arme a lui Harry Stanford. În spatele acestora, în sertare special construite, era adăpostită muniţia.

– Va fi o dimineaţă interesantă, zise Steve. Mă întreb cum vor reacţiona.

– Vom afla curînd.

Kendall şi Marc intrară primii.

Simon Fitzgerald spuse:

– Bună dimineaţa. Eu sînt Simon Fitzgerald, iar el este asociatul meu, Steve Sloane.

– Eu sînt Kendall Renaud şi el este soţul meu, Marc.

Bărbaţii îşi dădură mîinile.

Sosiră şi Woody şi Peggy. El spuse:

– Bună. Aţi adus banii cu voi?

– Oh, noi...

– Glumeam. Ea e soţia mea, Peggy. Se uită spre Steve. Bătrînul mi-a lăsat şi mie ceva sau...?

Tyler intră în încăpere.

– Bună dimineaţa.

– Domnul judecător Stanford?

– Da.

– Eu sînt Simon Fitzgerald, iar el este Steve Sloane, asociatul meu. Steve a aranjat ca trupul tatălui dumneavoastră să fie adus din Corsica.

Tyler se întoarse spre Steve.

– Vă sîntem recunoscători. Dar tot nu ştim cum s-a întîmplat exact. Presa a prezentat atîtea versiuni... E ceva necurat la mijloc?

– Nu. Se pare că a fost un accident. Iahtul tatălui vostru a fost surprins de o furtună foarte puternică în Corsica. Conform mărturiei lui Dmitri

Kaminsky, bodyguard-ul său, tatăl vostru stătea pe punte, în fața cabinei sale, cînd vîntul i-a împrăștiat niște acte. S-a întins să le prindă, și-a pierdut echilibrul și a căzut în apă. Cînd l-au găsit era prea tîrziu.

– Ce moarte îngrozitoare, murmură Kendall.

– Ați vorbit cu Kaminsky ăsta? întrebă Tyler.

– Nu, din nefericire. Cînd am ajuns eu în Corsica, el plecase deja.

Fitzgerald spuse:

– Căpitanul iahtului îl sfătuise pe tatăl vostru să aștepte trecerea furtunii, dar, pentru un anumit motiv, el se grăbea să se reîntoarecă aici. Aranjase să fie așteptat de un elicopter. Părea să fie o problemă urgentă.

– Știți cumva care era această problemă? întrebă Tyler.

– Nu. Eu mi-am întrerupt vacanța ca să-l întîlnesc aici. Nu știu ce...

Woody îi întrerupse:

– Toate astea sînt foarte interesante, dar sînt deja de domeniul trecutului, nu-i așa? Haideți mai bine să vorbim despre testament. Ne- a lăsat ceva sau nu? Mîinile îi tremurau.

– Haide să stăm jos, sugeră Tyler.

Fiecare își trase cîte un scaun. Simon Fitzgerald se așeză la birou, cuprinzîndu-i pe toți cu privirea. Își deschise servieta din care scoase niște hîrtii. Woody era gata să izbucnească.

– El, pentru numele lui Dumnezeu, ne-a lăsat ceva su nu?

Kendall încercă să-l liniștească.

– Woody...

– Știu răspunsul, spuse Woody mînios. Nu ne-a lăsat nici un nenorocit de dolar.

Fitzgerald studia chipurile copiilor lui Harry Stanford.

– Fiecare dintre voi va primi cîte o parte egală din avere.

Steve simți euforia care străbătu încăperea.

Woody se holba la Fitzgerald cu gura căscată.

– *Cum?* Vorbești serios? Sări în picioare. Asta e fantastic. Se întoarse spre ceilalți. Ați auzit? În sfîrșit, l-am învins pe ticălosul ăsta bătrîn. Se uită la Simon Fitzgerald. De cîți bani e vorba?

– Nu știu cifra exactă. După ultimele analize făcute de revista *Forbes*, *Stanford Enterprises* valorează șase miliarde de dolari. Majoritatea sînt investiți în diverse corporații, dar bani lichizi sînt numai vreo patru sute de milioane.

Kendall ascultă uimită.

– Asta înseamnă mai mult de o sută de milioane de dolari pentru fiecare. Nu-mi vine să cred! *Sînt liberă*, se gîndi ea. *Pot să-i plătesc și să scap de ei odată pentru totdeauna*. Se uită la Marc cu ochii strălucind și-l strînse de mînă.

– Felicitări, spuse Marc. Știa mai bine decît toți ceilalți ce însemnau acești bani.

– După cum ştiţi, spuse Simon Fitzgerald, nouăzeci şi nouă la sută din acţiunile companiei erau în posesia tatălui vostru. Acum acestea vor fi împărţite în mod egal. Deci, judecătorul Stanford are un procent în plus faţă de ceilalţi. Bineînţeles vor urma o serie de formalităţi. Mai mult de atît, trebuie să vă informez că există posibilitatea să apară şi un alt moştenitor.

– Alt moştenitor? întrebă Tyler.

– Testamentul tatălui vostru dispune ca averea să fie împărţită în mod egal tuturor descendenţilor.

Peggy părea uluită.

– Ce vreţi să spuneţi prin descendenţi?

– Copii naturali sau adoptaţi, îi explică Tyler.

Fitzgerald dădu din cap.

– Corect. Orice copil din afara căsătoriei este considerat descendent şi este protejat prin lege.

– Ce vrei să spui? întrebă Woody nerăbdător.

– Vreau să spun că mai poate exista un pretendent la avere.

– Cine? întrebă Kendall.

Simon Fitzgerald ezită. Nu mai avea cum să procedeze cu tact.

– Sînt sigur că toţi ştiţi că, cu mulţi ani în urmă, tatăl vostru a avut un copil cu guvernanta care lucra aici.

– Rosemary Nelson, spuse Tyler.

– Da. Fiica ei se numeşte Julia şi s-a născut la spitalul *St. Joseph* din Millwaukee.

În cameră se lăsă tăcerea.

– Hei! exclamă Woody, asta s-a întîmplat acum douăzeci şi cinci de ani.

– Douăzeci şi şase, mai exact.

– Ştie cineva unde este ea acum? întrebă Kendall.

Simon Fitzgerald îşi aduse aminte de cuvintele lui Harry Stanford: *Mi-a scris că are o fată. Dacă crede că va obţine ceva de la mine, poate să se ducă la naiba.*

– Nu, zise Simon Fitzgerald. Nimeni nu ştie unde este.

– Atunci de ce naiba mai discutăm de ea? întrebă Woody, încrezător. Probabil nici nu ştie cine e taică-su.

– Voiam să ştiţi cu toţii că, dacă apare, are drept la o parte egală din avere.

– Nu cred că trebuie să ne facem prea multe griji, zise Woody.

Tyler se întoarse spre Simon Fitzgerald.

– Aţi spus că nu cunoaşteţi cu exactitate la cît se ridică moştenirea. Pot să ştiu de ce?

– Pentru că firma noastră se ocupă numai cu afacerile personale ale tatălui vostru. De afacerile corporaţiei se ocupă alte două firme de avocaţi. Am luat legătura cu ei şi le-am cerut să întocmească o declaraţie financiară cît mai curînd posibil.

– Cam cît timp va dura? întrebă Kendall, îngrijorată. *Avem urgentă nevoie de 100.000 $, pentru a*

ne acoperi cheltuielile.

– Două sau trei luni, cel mai probabil.

Marc citi consternarea de pe chipul soţiei lui. Se întoarse spre Fitzgerald.

– Nu putem grăbi puţin lucrurile?

– Mă tem că nu, răspunse Steve Sloane. Testamentul va trebui să fie validat de tribunal, iar programul lor este destul de încărcat pentru moment.

– De ce nu putem lămuri imediat lucrurile? explodă Woody.

Tyler se întoarse spre fratele lui.

– Legea nu funcţionează aşa. Cînd este vorba de un deces, testamentul trebuie validat. Acolo se prezintă o evaluare a tuturor bunurilor: valori mobiliare, corporaţii, bani gheaţă, bijuterii – apoi se întocmeşte un inventar. Se plătesc toate taxele, apoi se face o petiţie prin care se cere permisiunea de a împărţi moştenirea beneficiarilor.

Woody rise forţat.

– La naiba. Am aşteptat aproape patruzeci de ani să fiu milionar, cred că mai pot aştepta o lună-două.

Simon Fitzgerald se ridică în picioare.

– În afara părţilor dumneavoastră de moştenire, mai sînt cîteva sume minore, lăsate altora, care nu influenţează însă suma totală. Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva...

Tyler se ridică şi el.

– Cred că nu. Mulţumesc, domnule Fitzgerald, domnule Sloane. Ţinem legătura.

Îşi luară la revedere. Ajunşi afară, Simon Fitzgerald se întoarse spre Steve.

– Ei bine, acum i-am cunoscut pe membrii familiei. Ce crezi?

– Părea a fi mai mult o sărbătorire decît o adunare de oameni îndoliaţi. Mă nedumereşte ceva, Simon. Dacă-i ura atît de tare, aşa cum şi ei îl urau pe el, de ce le-a lăsat toţi banii?

Simon Fitzgerald ridică din cap.

– E un lucru pe care nu-l vom afla niciodată. Poate că de aceea voia să ne întîlnim, ca să lase banii altcuiva.

Nici unul n-a putut dormi în acea noapte. Fiecare era adîncit în propriile gînduri.

Tyler se gîndea: *S-a întîmplat! S-a întîmplat cu adevărat! Îi pot oferi lui Lee lumea întreagă. Orice! Totul!*

Kendall se gîndea: *Cum fac rost de bani, voi găsi o cale să le închid definitiv gura. Să nu mă mai şantajeze niciodată.*

Woody se gîndea: *Am să-mi cumpăr cei mai buni cai de polo din lume. N-am să mai împrumut caii nimănui. Şi voi înscrie cele zece goluri!* Se uită la Peggy, care dormea lîngă el. *Primul lucru pe care-l voi face va fi să scap de proasta asta.* Se mai gîndi puţin. *Nu. Nu pot să fac una ca asta...* Coborî

din pat şi se duse la baie. Cînd se întoarse, se simţea minunat.

A doua zi dimineaţă, la micul dejun, atmosfera era sărbătorească.

– Ei bine, zise Woody, vesel, bănuiesc că v-aţi făcut cu toţii planuri.

Marc ridică din umeri.

– Cum să-ţi poţi face planuri cînd e vorba de aşa ceva? E o sumă incredibilă.

Tyler ridică ochii în tavan.

– Care ne va schimba vieţile.

Woody dădu din cap.

– Ticălosul ar fi trebuit să mi-i dea de cînd era în viaţă, să ne fi bucurat de pe atunci de ei. Ştiu că nu e frumos să-i vorbeşti de rău pe morţi, dar trebuie să vă spun...

– Woody... zise Kendall, cu reproş.

– Ei, să nu fim ipocriţi. L-am dispreţuit cu toţii. A meritat-o. Uitaţi-vă numai la ce a încercat să facă cu...

Clark intră în încăpere. Rămase în prag, neîndrăznind parcă să înainteze.

– Vă rog să mă scuzaţi. A sosit domnişoara Julia Stanford. Aşteaptă la uşă.

La prînz

Capitolul 13

Julia Stanford?

Se holbau unul la altul, îngroziţi.

– La naiba! izbucni Woody.

Tyler spuse cu repeziciune:

– Propun să ne retragem în bibliotecă. Se întoarse spre Clark. Vrei te rog s-o pofteşti acolo pe tînăra doamnă?

– Da, domnule.

Ea rămase în prag, uitîndu-se la fiecare dintre ei, vizibil stînjenită.

– Probabil... că n-ar fi trebuit să vin, spuse ea.

– Ai dreptate, zise Woody. Cine naiba eşti?

– Sînt Julia Stanford.

– Nu. Vreau să spun cine ești tu *în realitate?*

Ea încercă să spună ceva, apoi clătină din cap.

– Eu... Mama mea a fost Rosemary Nelson. Harry Stanford a fost tatăl meu.

– Ai vreo dovadă? o întrebă Tyler.

Ea înghiți cu greu.

– Nu cred că am vreo dovadă *reală*.

– Bineînțeles că nu ai, ripostă Woody. Cum de-ai avut tupeul să...

Îl întrerupse Kendall.

– Este un șoc pentru noi toți, după cum cred că-ți imaginezi. Dacă ceea ce spui este adevărat, înseamnă că ești sora noastră vitregă.

Julia dădu din cap.

– Tu trebuie să fii Kendall. Se întoarse spre Tyler. Iar tu ești Tyler. Se întoarse apoi spre Woody. Iar tu trebuie să fii Woodrow. Ți se spune Woody.

– Asta puteai să le știi și din revista *People*, spuse Woody sarcastic.

Interveni Tyler:

– Sînt sigur că atitudinea noastră e de înțeles, domnișoară... Fără vreo dovadă, nu putem accepta ca...

– Înțeleg. Privi nervoasă în jur. Nici nu știu de ce am venit aici.

– Oh, ba eu cred că știu, zise Woody. Motivul se numește bani.

– Nu mă interesează banii, spuse ea indignată.

Adevărul este că eu... am venit aici să-mi cunosc familia.

Kendall o studia cu atenție.

– Unde este mama ta?

– A murit. Iar cînd am citit că a murit și tata...

– Te-ai hotărît să ne cauți, zise Woody batjocoritor.

– Ai spus că nu ai nici o dovadă legală, interveni Tyler.

– Legală? Nu, bănuiesc că nu. Nici măcar nu m-am gîndit la asta. Dar există anumite lucruri pe care nu le-aș fi putut afla decît de la mama mea.

– De exemplu? o întrebă Marc.

Ea făcu o pauză, să se gîndească.

– Îmi aduc aminte că mama îmi vorbea adesea despre sera din spatele casei. Iubea florile și își petrecea ore întregi acolo.

– Toate revistele au publicat fotografii cu sera, zise Woody.

– Și ce altceva ți-a mai spus mama ta? o întrebă Tyler.

– Oh, erau atîtea lucruri! Îi plăcea să-mi vorbească despre voi toți și despre cît de bine vă distrați. Rămase din nou pe gînduri. Despre ziua în care v-a dus la plimbare cu vaporașul, cînd erați foarte mici. Unul dintre voi a fost gata-gata să cadă în apă. Nu-mi mai amintesc care.

Woody și Kendall se uitară spre Tyler.

– Eu eram acela, spuse el.

– V-a dus la cumpărături la *Filene*. Unul dintre voi s-a rătăcit şi toată lumea a intrat în panică.

– Eu m-am rătăcit în ziua aceea, spuse Kendall încet.

– Da? Şi ce altceva mai ştii? o întrebă Tyler.

– V-a dus la *Union Oyster House*, unde aţi mîncat pentru prima oară stridii şi v-aţi îmbolnăvit.

– Da, îmi aduc aminte.

Se uitară tăcuţi unii la alţii.

Ea se uită la Woody.

– Ai fost împreună cu mama la Charleston să vezi nava *Constitution*, şi n-ai mai vrut să pleci de acolo. A trebuit să te tîrască pur şi simplu. Se întoarse spre Kendall. Iar tu, erai cît pe ce să fii arestată pentru că ai cules flori din grădina publică.

– Aşa este.

O ascultau cu toţii fascinaţi.

– Într-o zi, mama v-a dus pe toţi trei la Muzeul de istorie naturală, unde v-aţi speriat cumplit de dinozaur şi de şarpele de mare.

Kendall şopti:

– Nici unul dintre noi n-a dormit în noaptea aceea.

Julia se întoarse spre Woody.

– Într-un an, de Crăciun, te-a dus la patinaj. Ai căzut şi ţi-ai spart un dinte. Iar cînd aveai şapte ani ai căzut dintr-un copac şi te-ai rănit la picior.

– Am şi acum cicatricea.

Ea se întoarse spre ceilalţi.

– Unul dintre voi a fost muşcat de un cîine. Am uitat care. Mama mea l-a dus de urgenţă la spitalul *Massachusetts*.

Tyler dădu din cap.

– A trebuit să fac injecţii.

Cuvintele ei erau acum ca un torent.

– Woody, cînd aveai opt ani ai fugit de acasă. Voiai să te duci la Hollywood şi să devii actor. Tatăl tău s-a înfuriat foarte tare. Te-a trimis la culcare fără să-ţi dea voie să mănînci. Mama ţi-a dus pe furiş ceva de mîncare în cameră.

Woody dădu din cap tăcut.

– Nu ştiu ce altceva v-aş mai putea spune. Eu... Îşi aduse brusc aminte de ceva. Am o fotografie în geantă. I-o întinse lui Kendall.

Se adunară cu toţi să o privească. Era o fotografie cu toţi trei pe cînd erau copii, stînd lîngă o tînără femeie foarte atrăgătoare, îmbrăcată într-o uniformă de guvernantă.

– Mama mi-a dat-o.

– Ţi-a mai lăsat ceva? o întrebă Tyler.

Ea clătină din cap.

– Nu. Îmi pare rău. N-a vrut să se înconjoare de lucruri care să-i amintească de Harry Stanford.

– Cu excepţia ta, bineînţeles, zise Woody.

Ea se întoarse spre el, sfidătoare.

– Nu-mi pasă dacă mă credeţi sau nu. Nu înţelegeţi nimic. Speram atît de mult... Tăcu.

– Aşa cum a spus şi sora mea, apariţia ta neaşteptată ne-a şocat, spuse Tyler. Vreau să spun... Cînd cineva apare de nicăieri şi pretinde că este un membru al familiei... intervine o problemă. Cred că avem nevoie de ceva timp să discutăm despre toate astea.

– Bineînţeles. Înţeleg.

– Unde stai?

– La *Tremont House*.

– Ce-ar fi să te întorci acolo? Îţi punem la dispoziţie o maşină. Vom lua legătura curînd.

– Bine. Îi privi pe fiecare pentru o clipă, apoi spuse încet: Indiferent ce credeţi, voi sînteţi familia mea.

– Te conduc, zise Kendall.

Ea zîmbi.

– Nu-i nevoie. Mă descurc şi singură. Mă simt de parcă aş cunoaşte fiecare colţişor al casei.

Ei o urmăriră întorcîndu-se şi ieşind din încăpere.

– Ia te uită! Se pare că avem o soră, zise Kendall.

– Nu-mi vine să cred, replică Woody.

– Mie mi se pare că... începu Marc.

Vorbeau toţi odată. Tyler ridică mîna.

– Aşa nu vom ajunge nicăieri. Haideţi să privim totul logic. Ca şi cum s-ar desfăşura un proces iar noi sîntem juraţii. De noi depinde să hotărîm dacă persoana este sau nu vinovată. Într-un proces,

decizia trebuie să fie unanimă. Deci va trebui să fim cu toţii de acord.

– Bine, încuviinţă Woody.

– Aş vrea să votez eu primul, spuse Tyler. Cred că femeia este o impostoare.

– O impostoare? Dar cum ar putea? îl întrebă Kendall. N-ar avea de unde să ştie toate acele amănunte despre noi.

Tyler se întoarse spre ea.

– Kendall, cîţi servitori au lucrat la noi în casă pe vremea cînd eram copii?

Ea îl privi uimită.

– De ce?

– Zeci, nu-i aşa? Şi mulţi dintre ei cunoşteau probabil toate detaliile pe care le-am auzit acum. De-a lungul anilor, pe aici s-au perindat cameriste, şoferi, valeţi şi bucătari. Oricare dintre ei i-ar fi putut da acea fotografie.

– Vrei să spui... că ar putea fi în combinaţie cu altcineva?

– Cu unul sau mai mulţi, spuse Tyler. Să nu uităm că la mijloc este o imensă sumă de bani.

– Dar spunea că nu vrea bani, le reaminti Marc.

Woody dădu din cap.

– Sigur, asta spune ea. Privi spre Tyler. Dar cum să dovedim că e o impostoare? N-avem cum să...

– *Există* o cale, zise Tyler, gînditor.

Toţi se întoarseră spre el.

– Care? întrebă Marc.

– Voi avea răspunsul mîine.

Simon Fitzgerald vorbi rar:

– Vrei să spui că Julia Stanford a apărut după toţi aceşti ani?

– A apărut femeia care *pretinde* că este Julia Stanford, îl corectă Tyler.

– Şi nu o credeţi? întrebă Steve.

– Bineînţeles că nu. Aşa-zisa dovadă a identităţii ei a fost faptul că ne-a povestit cîteva incidente petrecute în copilăria noastră pe care cei puţin zece dintre foştii noştri angajaţi le-ar fi putut cunoaşte. Şi o fotografie care nu dovedeşte nimic. Intenţionez să dovedesc faptul că este o impostoare.

Steve se încruntă.

– Şi cum poţi face asta?

– Simplu. Vom cere un test ADN.

– Asta ar însemna să-l deshumaţi pe tatăl vostru, spuse Steve Sloane, surprins.

– Da. Tyler se întoarse spre Simon Fitzgerald. E vreo problemă?

– Date fiind condiţiile, cred că aş putea obţine un ordin de deshumare. A fost şi ea de acord cu testul?

– Nu am întrebat-o încă, dar dacă refuză înseamnă că-i este frică de rezultat. Ezită. Trebuie să mărturisesc că nu-mi place ideea. Dar este singurul

mod de a afla adevărul.

Fitzgerald rămase o clipă pe gînduri.

– Foarte bine. Se întoarse spre Steve. Te ocupi tu de asta?

– Bineînţeles. Îl privi pe Tyler. Cunoşti probabil procedura. Trebuie făcută o cerere la procuratură de către unul dintre urmaşi. Va trebui să menţionaţi acolo adevăratul motiv al deshumării. Dacă se aprobă, veţi primi permisiunea, iar în ziua stabilită va participa şi cineva din partea procurorului.

– Cît timp vor dura toate astea? întrebă Tyler.

– Durează trei sau patru zile să obţii aprobarea. Astăzi este miercuri. Cred că-l vom putea deshuma luni.

– Bine. Tyler ezită. Vom avea nevoie de un expert ADN, cineva care să fie foarte convingător la tribunal, dacă se va ajunge acolo. Speram ca voi să cunoaşteţi pe cineva.

– Avem omul nostru, zise Steve. Se numeşte Perry Winger. E chiar de aici, din Boston. Este chemat ca martor-expert la procesele din tot ţinutul. Am să-l sun chiar azi.

– Mulţumesc. Cu cît vom termina mai repede cu toate astea, cu atît mai bine pentru noi toţi.

La ora zece, în dimineaţa următoare, Tyler intră în biblioteca de la Rose Hill, unde îl aşteptau Woody, Peggy, Kendall şi Marc. Alături de Tyler era un străin.

– Vreau să vă fac cunoştinţă cu Perry Winger, spuse Tyler.

– Cine e? întrebă Woody.

– Expertul nostru ADN.

Kendall îl privi pe Tyler.

– De ce am avea nevoie de un expert ADN?

– Să dovedim că străina care a apărut de nicăieri este o impostoare. N-am nici cea mai mică intenţie s-o las să scape prea uşor.

– Ai de gînd să-l dezgropi pe bătrîn? întrebă Woody.

– Da. Deja avocaţii noştri sînt pe cale de a obţine ordinul de deshumare. Dacă femeia este sora noastră vitregă, acest lucru va fi dovedit de testul ADN. Iar dacă nu, tot testul ne va furniza dovada.

– Mă tem că nu ştiu prea multe despre ADN, spuse Marc.

Perry Winger îşi drese vocea.

– Pe scurt, acidul dezoxiribonucleic – ADN – este molecula eredităţii. Conţine codul genetic, unic fiecărei persoane în parte. Poate fi extras din sînge, salivă, rădăcina părului sau chiar din oase. Iar urmele lui rămîn într-un cadavru chiar mai mult de cincizeci de ani.

– Înţeleg. Deci e foarte simplu, spuse Marc.

Perry Winger se încruntă.

– Credeţi-mă, nu este. Există două tipuri de teste ADN. Un test PCR, al cărui rezultat îl poţi

obţine după trei zile, şi unul mai complex, RFLP, care durează între şase şi opt săptămîni. Însă pentru scopul nostru, testul mai simplu va fi suficient.

– Şi cum se procedează? întrebă Kendall.

– Există mai multe etape. Mai întîi se preia o mostră, iar ADN-ul este tăiat în fragmente. Aceste fragmente sînt sortate ca lungime şi plasate într-un strat de gel prin care va trece un curent electric. ADN-ul, care este încărcat negativ, se va deplasa către pozitiv şi, cîteva ore mai tîrziu, fragmentele se vor aşeza după lungime. Substanţele chimice alcaline sînt folosite pentru a dispersa fragmentele de ADN, apoi acestea sînt transferate pe o ţesătură de nailon şi trecute sub imersie într-o baie. Probele radioactive...

Îl priveau uimiţi.

– Cît de eficace este testul? îi întrerupse din explicaţii Woody.

– Sută la sută, dacă tipul *nu* este tatăl. Dacă testul este pozitiv, şansele sînt de 99,99 la sută.

Woody se întoarse spre fratele lui.

– Tyler, tu eşti judecător. Hai să spunem că ea este într-adevăr copilul lui Harry Stanford. Dar tata nu a fost însurat cu mama ei. De ce să aibă ea dreptul la moştenire?

– Din punct de vedere legal, îi explică Tyler, dacă paternitatea este stabilită, ea are dreptul la o parte egală din avere.

– Atunci, hai să facem nenorocitul ăla de test şi s-o demascăm!

Tyler, Woody, Kendall, Marc şi Julia stăteau la o masă la *Tremont House*.

Peggy rămăsese la Rose Hill.

– Toată vorbăria asta cu dezgroparea morţilor îmi produce greaţă, spusese ea.

Stăteau faţă în faţă cu femeia care pretindea că era Julia Stanford.

– Nu înţeleg ce-mi cereţi să fac.

– Este foarte simplu, îi spuse Tyler. Un doctor va lua o mostră de piele de-a ta pentru a o compara cu cea a tatălui nostru. Dacă moleculele de ADN se potrivesc, vei avea dovada că eşti într-adevăr fiica lui. Pe de altă parte, dacă nu accepţi să ţi se facă testul...

– Nu-mi place deloc ideea.

– De ce nu? insistă Woody.

– Nu ştiu. Tresări. Faptul că-mi dezgrop tatăl ca să...

– Ca să dovedeşti cine eşti.

Ea îi privi pe fiecare în parte.

– Aş fi vrut ca voi...

– Da?

– N-am cum să vă conving, nu-i aşa?

– Nu. Acceptă să faci testul, spuse Tyler.

Urmă o tăcere lungă.

– Accept.

Ordinul de deshumare a fost foarte greu de obţinut, spre surprinderea tuturor. Simon Fitzgerald a vorbit personal cu procurorul.

– Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, Simon! Nu pot să fac una ca asta! Ştii la ce poate duce aşa ceva? E vorba de Harry Stanford, nu de un necunoscut. Dacă se află, am dat de naiba cu presa.

– Marvin, e foarte important. Sînt în joc miliarde de dolari. Deci va trebui să te asiguri că nu se va afla nimic.

– Nu există nici o modalitate să...

– Mă tem că nu. Femeia este foarte convingătoare.

– Dar familia nu o crede?

– Nu.

– Tu crezi că e o impostoare, Simon?

– Să fiu sincer, nu ştiu. De fapt, părerea mea nici nu contează. Părerile altora sînt lipsite de importanţă. La tribunal se cer dovezi pe care numai testul ADN le poate furniza.

Procurorul clătină din cap.

– L-am cunoscut pe bătrînul Harry Stanford. Nu i-ar fi plăcut deloc una ca asta. N-ar trebui să vă las să...

– Dar o vei face.

Procurorul oftă.

– Cred că da. Vrei să-mi faci o favoare?

– Bineînţeles.

– Nu mai spuneţi nimănui. Să nu afle presa, altfel totul se va transforma într-un circ.

– Ai cuvîntul meu. Strict secret. Nu va fi decît familia acolo.

– Cînd vreţi să o faceţi?

– Luni.

Procurorul oftă din nou.

– Bine. Îmi rămîi dator, Simon.

– N-am să uit.

Luni dimineaţă la ora nouă, intrarea în partea de cimitir unde era îngropat Harry Stanford era blocată pentru „lucrări". Nici unui străin nu i se permitea accesul în zonă. Woody, Peggy, Tyler, Kendall, Marc, Julia, Simon Fitzgerald, Steve Sloane şi doctorul Collins, reprezentantul procurorului, stăteau la mormîntul lui Harry Stanford, urmărind cum patru angajaţi ai cimitirului scoteau sicriul din groapă. Perry Winger aştepta puţin mai departe. Cînd sicriul fu aşezat pe pămînt, unul din cei patru întrebă:

– Ce vreţi să facem acum?

– Deschideţi-l vă rog, spuse Fitzgerald. Se întoarse spre Perry Winger. Cît va dura?

– Doar un minut. Am să prelau imediat o mostră de piele.

– Bine, spuse Fitzgerald. Le făcu un semn oamenilor. Daţi-i drumul.

Începură să desfacă sicriul.

– Nu vreau să mă uit, spuse Kendall. E neapărată nevoie?

– Da, exclamă Woody. Trebuie.

Toţi priviră fascinaţi cum capacul coşciugului fu ridicat uşor şi dat deoparte. Rămaseră încremeniţi.

– Oh, Doamne! exclamă Kendall.

Sicriul era gol.

Capitolul 14

Odată întorşi la Rose Hill, Tyler spuse:

– Fitzgerald m-a asigurat că presa nu va afla nimic. Nici cimitirul nu este interesat să i se facă publicitate proastă. Procurorul i-a ordonat doctorului Collins să-şi ţină gura, iar în Perry Winger putem avea încredere.

Woody nu-i dădea nici o atenţie.

– Nu ştiu cum de a reuşit căţeaua asta! Dar n-o să scape aşa uşor. Se uită la ceilalţi. Nu sînteţi şi voi de părere că ea a aranjat totul?

Tyler spuse calm:

– Mă tem că va trebui să fiu de acord cu tine, Woody. Nimeni altcineva nu ar fi avut nici un motiv

să o facă. Femeia este inteligentă şi este evident că nu lucrează singură. În clipa asta nu ştiu sigur de cine trebuie să ne apărăm.

– Şi ce vom face acum? întrebă Kendall.

Tyler ridică din umeri.

– Sincer să fiu, nu ştiu. Aş fi vrut să ştiu. Sînt sigur că intenţionează să conteste testamentul la tribunal.

– Are vreo şansă să cîştige? întrebă timid Peggy.

– Mă tem că da. E foarte convingătoare. Pe unii din noi chiar i-a convins.

– Dar trebuie să facem *ceva*! exclamă Marc. Ce-ar fi să anunţăm poliţia?

– Fitzgerald spunea că au cercetat deja dispariţia cadavrului şi au ajuns la un punct mort. Mai mult chiar, poliţia vrea să nu facem vîlvă, altfel fiecare nebun din oraş o să anunţe că a descoperit un cadavru.

– Dar le putem cere să o cerceteze pe impostoare.

Tyler clătină din cap.

– Asta nu e treaba poliţiei. E o problemă personală... Ezită un moment, apoi spuse: Ştiţi...

– Ce?

– *Am putea* angaja un detectiv particular.

– Nu-i o idee rea. Cunoşti vreunul?

– Nu. Dar l-am putea ruga pe Fitzgerald să ne găsească unul. Sau... Făcu o pauză. Nu-l cunosc,

dar am auzit despre un detectiv particular care lucrează pentru procurorul din Chicago. Are o reputație excelentă

– Haideți să vedem dacă-l putem angaja, spuse Marc.

Tyler se uită în jur.

– Depinde de noi toți.

– Ce avem de pierdut? întrebă Kendall.

– Poate fi foarte scump, îi preveni Tyler.

– Scump? exclamă Woody. Dar aici e vorba de miliarde de dolari.

Tyler dădu din cap.

– Bineînțeles. Ai dreptate.

– Cum îl cheamă?

Tyler se încruntă.

– Nu-mi aduc aminte. Simpson... Simmons... Nu, nu. Cam așa ceva. Dar am să-l sun pe procurorul din Chicago.

Toți îl urmăriră pe Tyler ridicînd receptorul și formînd un număr. Două minute mai tîrziu vorbea cu un avocat.

– *Aici judecătorul Tyler Stanford. Știu că aveți un detectiv particular foarte bun la care apelați din cînd în cînd. Simmons sau...*

Vocea de la celălalt capăt al firului spuse:

– *Oh, trebuie să fie Frank Timmons..*

– *Timmons, asta e. Tyler le zîmbi celor din jur. Mi-ați putea da numărul lui de telefon să iau direct legătura cu el?*

După ce-și notă numărul, Tyler puse jos receptorul. Se întoarse spre ceilalți și spuse:

– Ei bine, dacă sînteți cu toții de acord, propun să-l sunăm.

Toți dădură din cap.

În după-amiaza următoare, Clark îi anunță:

– A sosit domnul Timmons.

Era un bărbat la vreo patruzeci de ani, foarte palid și cu statură de boxer. Nasul îi fusese cîndva fracturat, iar ochii îi străluceau cercetători. Se uită la Tyler, apoi la Marc și Woody. Într-un final întrebă:

– Domnul judecător Stanford?

Tyler dădu din cap.

– Eu sînt.

– Frank Timmons.

– Vă rog, luați loc, domnule Timmons.

– Mulțumesc. Se așeză. Dumneavoastră mi-ați telefonat, nu-i așa?

– Da.

– Să fiu sincer, nu știu cum vă pot ajuta. Nu cunosc prea multe oficialități de pe-aici.

– E o chestiune neoficială, îl asigură Tyler. Nu vrem decît să aflăm cît mai multe despre trecutul unei tinere.

– Mi-aţi spus la telefon că pretinde a fi sora dumneavoastră vitregă şi că nu aveţi cum să faceţi testul ADN.

– Aşa este, spuse Woody.

– Iar dumneavoastră nu credeţi că este într-adevăr cine pretinde a fi.

Urmă un moment de ezitare.

– Nu, spuse Tyler. Pe de altă parte, este însă posibil ca ea să spună adevărul. Vrem să vă angajăm ca să ne dovediţi dacă este sau nu o impostoare.

– Corect. Vă costă o mie de dolari pe zi, plus cheltuielile.

– *O mie?* spuse Tyler.

– Plătim, se repezi Woody.

– Am nevoie de toate informaţiile pe care le aveţi despre această femeie.

– Nu ştim prea multe, zise Kendall.

– Nu are nici un fel de dovadă, interveni Tyler. Ne-a spus o mulţime de poveşti despre copilăria noastră, pe care pretinde că le ştie de la mama ei, şi...

Detectivul ridică mîna.

– Un moment. Cine a fost mama ei?

– *Presupusa* ei mamă a fost guvernanta noastră. O chema Rosemary Nelson.

– Ce s-a întîmplat cu ea?

Se priviră stînjeniţi.

– A avut o aventură cu tata şi a rămas însărcinată, spuse Woody. A fugit şi a dat naştere unei fetiţe. Ridică din umeri. Pur şi simplu a dispărut.

– Înţeleg. Iar femeia aceasta pretinde că este copilul ei?

– Da.

– N-am aflat prea multe. Rămase o clipă gînditor, apoi îi privi. Bine. Am să văd ce pot face.

– Asta îţi şi cerem, spuse Tyler.

Prima lui mişcare a fost să se ducă la biblioteca publică unde a citit tot ce se scrisese despre scandalul ce avusese loc cu douăzeci şi şase de ani în urmă şi în care fuseseră implicaţi Harry Stanford şi guvernanta. Găsise suficient material cît să scrie un roman.

Următorul pas a fost să-l viziteze pe Simon Fitzgerald.

– Mă numesc Frank Timmons. Sînt...

– Ştiu cine sînteţi, domnule Timmons. Judecătorul Stanford m-a anunţat că veţi sosi. Cu ce vă pot ajuta?

– Trebuie să iau urma fiicei ilegitime a lui Harry Stanford. Are vreo douăzeci şi şase de ani, nu-i aşa?

– Da. S-a născut pe 9 august 1969, la spitalul

St. Joseph din Milwaukee. Mama ei i-a pus numele Julia. Ridică din umeri. După care au dispărut. Mă tem că asta este tot ce știu.

– E un început, spuse acesta. E un început.

Doamna Dougherty, sora-șefă de la spitalul *St. Joseph*, era o femeie cu păr cărunt, de vreo șaizeci de ani.

– Da, bineînțeles că-mi amintesc, spuse ea. Cum aș fi putut uita? A fost un scandal teribil. Toate ziarele au publicat articole despre asta. Cînd reporterii au aflat cine era, n-au mai lăsat-o nici o clipă în pace pe biata fată.

– Încotro s-au îndreptat cînd au părăsit spitalul?

– Nu știu. Nu a lăsat nici o adresă.

– A plătit cu bani gheață, doamnă Dougherty?

– De fapt... n-a plătit deloc.

– Și vă amintiți chiar și acest lucru?

– Da. Era atît de tristă. Îmi amintesc cum stătea pe scaunul pe care stai dumneata acum și-mi spunea că nu avea suficienți bani, promițîndu-mi că mi-i va trimite de îndată ce avea să-și găsească o slujbă. Era contra regulilor spitalului, bineînțeles, dar îmi părea atît de rău pentru ea, și se simțea atît de slăbită cînd a plecat, încît am acceptat.

– V-a trimis banii?

– Da, la vreo două luni după aceea. Îmi amintesc acum că lucra undeva, ca secretară.

– Dar nu vă amintiți unde, nu-i așa?

– Nu. Pentru numele lui Dumnezeu, toate astea s-au întîmplat acum douăzeci și cinci de ani, domnule Timmons.

– Doamnă Dougherty, păstrați fișele tuturor pacienților?

– Bineînțeles. Se uită la el. Vreți să o caut?

El îi zîmbi.

– Dacă nu vă deranjez prea tare.

– Îi e de vreun ajutor lui Rosemary?

– Ar însemna foarte mult pentru ea.

– Mă scuzați o clipă. Doamna Dougherty ieși din birou.

Se întoarse un sfert de oră mai tîrziu, cu o foaie de hîrtie.

– Am găsit-o. Rosemary Nelson. Adresa este: *Elite Typing Service*, Omaha, Nebraska.

Firma *Elite Typing Service* era condusă de Otto Broderick, un bărbat de vreo șaizeci de ani.

– Avem atîția angajați temporari, protestă el. Cum să-mi aduc aminte de.cineva care a lucrat aici cu atîta timp în urmă?

– A fost un caz mai special. Era o femeie singură, de douăzeci și ceva de ani, foarte bolnavă. Tocmai dăduse naștere unui copil și...

– Rosemary!

– Exact. Cum de v-o amintiţi?

– Îmi place să asociez lucrurile, domnule Timmons. Ştiţi ce-i aia mnemotehnică?

– Da.

– Ei bine, aşa procedez şi eu. Asociez cuvinte. Tocmai rula un film, Copilul lui Rosemary. Aşa că, atunci cînd Rosemary a venit să caute de lucru, spunîndu-mi că avea un copil, am asociat cele două şi...

– Cît timp a lucrat la dumneavoastră Rosemary Nelson?

– Oh, cam un an, cred. Apoi presa a aflat cine era şi nu-i mai dădea pace. A părăsit oraşul într-o noapte ca să scape de reporteri.

– Domnule Broderick, aveţi idee încotro s-a îndreptat Rosemary Nelson?

– Cred că a plecat în Florida. Avea nevoie de o climă mai blîndă. Am recomandat-o unei agenţii de acolo.

– Îmi puteţi spune numele agenţiei?

– Bineînţeles. *Gale*. Îmi amintesc, pentru că i-am asociat numele cu furtunile puternice care au loc în Florida în fiecare an.

La zece zile după prima lui întîlnire cu familia Stanford ei se reîntoarse la Boston. Dăduse un telefon înainte şi toată lumea îl aştepta. Erau aşezaţi în semicerc şi îl priviră cu atenţie cînd intră în încăpere.

– Aţi spus că aveţi veşti pentru noi, domnule Timmons, spuse Tyler.

– Aşa este. Îşi deschise servieta din care scoase nişte hîrtii. A fost un caz extrem de interesant. La început...

– Treci direct la subiect, zise Woody nerăbdător. E o impostoare sau nu?

– Dacă nu vă supăraţi, domnule Stanford, aş vrea să prezint lucrurile în felul meu.

Tyler îl privi ameninţător pe Woody.

– Corect. Vă rog, continuaţi.

Îl priviră cum îşi consulta notiţele.

– Guvernanta familiei Stanford, Rosemary Nelson, a avut o fetiţă cu Harry Stanford. Ea şi copilul au plecat în Omaha, Nebraska. Acolo, ea a lucrat la *Elite Typing Service*. Patronul ei de atunci mi-a spus că nu se putea acomoda cu clima.

I-am luat apoi urma în Florida, unde a lucrat la agenţia *Gale*. S-au tot mutat din loc în loc. Am ajuns pînă la San Francisco, unde au locuit pînă acum zece ani. De atunci însă au dispărut.

– Şi *asta e tot*, Timmons? întrebă Woody. Le-ai pierdut urma?

– Nu, asta nu e tot. Scoase din servietă o altă hîrtie. Fiica ei, Julia, şi-a luat carnet de conducere cînd avea şaptesprezece ani.

– Şi la ce ne foloseşte asta? îl întrebă Marc.

– În California, şoferilor li se iau amprentele. Le

arătă un carton. Acestea sînt amprentele adevăratei Julia Stanford.

– Deci dacă se potrivesc... zise Tyler.

– Atunci este într-adevăr sora noastră, îl întrerupse Woody.

El dădu din cap.

– Așa este. Am adus cu mine o trusă portabilă de luat amprente, în caz că doriți să verificați chiar acum. E aici?

– Stă la hotel, răspunse Tyler. Am vorbit cu ea în fiecare dimineață, încercînd s-o conving să mai rămînă pînă cînd avem vreun rezultat.

– Am prins-o, zise Woody. Haideți cu toții acolo.

O jumătate de oră mai tîrziu, grupul intra în camera ei de hotel. Julia tocmai își făcea bagajele.

– Unde pleci? întrebă Kendall.

Se întoarse cu fața spre ei.

– Acasă. Venirea mea a fost o greșeală.

– Dar nu poți da vina pe noi pentru...

Ea se întoarse furioasă spre Tyler.

– De cînd am sosit am fost privită cu suspiciune. Ați crezut cu toții că am venit după bani. Nu-i adevărat. Am venit pentru că voiam să-mi găsesc

familia. Eu... n-are importanță. Continuă să împacheteze.

– El este Frank Timmons. Detectiv, îl prezentă Tyler.

– Ce mai e și asta? Mă arestați?

– Nu. Adevărata Julia Stanford a obținut carnetul de conducere la șaptesprezece ani la San Francisco.

– Așa este. Am făcut ceva ilegal?

– Nu, doamnă. Chestiunea este că...

– Chestiunea este că – îl întrerupse Tyler – amprentele Juliei Stanford sînt pe carnetul de conducere.

Ea îl privi nedumerită.

– Nu înțeleg. Ce...?

– Vrem să-ți verificăm amprentele, îi explică Woody.

– Nu! N-am să vă permit!

– Vrem să spui că nu ne dai voie să-ți luăm amprentele?

– Nu.

– De ce nu? o întrebă Marc.

Trupul i se încordă.

– Pentru că mă faceți să mă simt ca o criminală. M-am săturat. Vreau să mă lăsați în pace.

Kendall îi vorbi cu blîndețe.

– Este șansa ta de a dovedi cine ești cu adevărat. Sîntem la fel de necăjiți ca și tine de tot ce se întîmplă. Trebuie să o rezolvăm o dată pentru tot-

deauna.

Ea îi privi în ochi, rînd pe rînd. Într-un sfîrşit, spuse:

– Bine. Hai să terminăm odată.

– Domnule Timmons... zise Tyler.

– Da. El scoase o tuşieră şi o puse pe masă. Veniţi aici, vă rog.

Ceilalţi o priviră apropiindu-se de masă. El îi luă mîna şi-i apăsă rînd pe rînd degetele în tuşieră, apoi le presă pe o bucată de hîrtie.

– Gata. N-a fost chiar atît de greu, nu-i aşa? Aşează vechile amprente lîngă cele noi.

Grupul se apropie de masă şi privi cele două seturi de amprente.

Erau identice.

Woody a fost primul care a vorbit.

– Sînt... la fel.

Kendall o privi cuprinsă de sentimente contradictorii.

– Eşti într-adevăr sora noastră, nu-i aşa?

Ea zîmbea printre lacrimi.

– Asta am :ot încercat să vă spun.

Începură să vorbească toţi odată.

– Incredibil..!

– După toţi aceşti ani...

– De ce nu s-a întors mama ta...?

– Îmi pare rău că te-am necăjit atît de tare.

Zîmbetul ei lumină încăperea.

– Nu-i nimic. A trecut.

Woody ridică hîrtia pe care erau amprentele.

– Dumnezeule! Hîrtia asta valorează un miliard de dolari. O luă şi şi o băgă în buzunar. O s-o înrămez.

Tyler se întoarse spre ceilalţi.

– Trebuie să sărbătorim. Propun să ne întoarcem cu toţii la Rose Hill. Îi zîmbi Juliei. O să dăm o petrecere de bun-venit. Vii să stai la noi.

Ea îi privi cu ochi strălucitori.

– Visul meu a devenit realitate. Am în sfîrşit o familie!

O jumătate de oră mai tîrziu erau din nou la Rose Hill, iar ea despacheta în noua ei cameră. Ceilalţi erau jos şi discutau cu însufleţire.

– Parcă am fi fost de la inchiziţie, murmură Tyler.

– Nici nu ştiu cum a rezistat, replică Peggy.

Kendall spuse:

– Mă întreb cum se va obişnui cu noul ei stil de viaţă.

– Într-un anumit fel, va trebui să ne obişnuim cu toţi, spuse Woody sec. Cu şampanie şi caviar.

Tyler se ridică.

– Eu unul sînt bucuros că totul s-a lămurit. Mă

duc pînă sus să văd dacă are nevoie de ceva.

Porni pe coridorul care ducea spre camera ei. Bătu la uşă şi strigă tare:

– Julia?

– E deschis. Intră.

El rămase în prag şi o privi cu atenţie. Apoi închise cu grijă uşa şi întinse braţele, zîmbind larg.

– Am reuşit, Margo! Am reuşit!

Seara

duc pînă sus să văd dacă are nevoie de ceva.

Porni pe coridorul care ducea spre camera ei. Bătu la uşă şi strigă tare:

– Julia?

– E deschis. Intră.

El rămase în prag şi o privi cu atenţie. Apoi închise cu grijă uşa şi întinse braţele, zîmbind larg.

– Am reuşit, Margo! Am reuşit!

Seara

Capitolul 15

Complotase totul cu arta unui mare maestru al şahului. Numai că acesta era cel mai profitabil joc de şah din istorie, miza fiind miliarde de dolari – şi învinsese! Era copleşit de un sentiment de invincibilitate. *Aşa te simţeai şi tu, tată, cînd încheiai o mare afacere? Ei bine, asta este mai importantă decît orice afacere de-a ta. Am plănuit crima secolului şi am scăpat.*

Într-un fel, totul pornise de la Lee. Frumosul, minunatul Lee. Persoana pe care o iubea cel mai mult pe lume. Se cunoscuseră la *Berlin*, un bar al homosexualilor. Lee era înalt, atletic şi blond, cel mai frumos bărbat pe care-l văzuse Tyler vreodată.

Întîlnirea lor începuse cu:

– Pot să-ţi ofer ceva de băut?

Lee îl privise şi dăduse din cap.

– Mi-ar face plăcere.

După al doilea pahar, Tyler spusese:

– N-ai vrea să bem ceva la mine acasă?

Lee zîmbise.

– Te costă.

– Cît de mult?

– Cinci sute de dolari pentru o noapte.

Tyler nu ezitase nici o clipă.

– Să mergem.

Şi-au petrecut noaptea în apartamentul lui Tyler. Lee era sensibil şi atent, iar Tyler se simţi mai apropiat de el decît de oricine altcineva. Era invadat de emoţii de a căror existenţă nici nu ştiuse. Pînă dimineaţă, Tyler se îndrăgostise nebuneşte.

În trecut, mai agăţase băieţi la *Cairo* şi la *Bijou Theater*, dar acum ştia că totul se schimbase. Nu-l mai voia decît pe Lee.

Dimineaţa, pe cînd pregătea micul dejun, el spuse:

– Ce-ai vrea să facem diseară?

Lee îl privise surprins.

– Îmi pare rău. Diseară am o întîlnire.

Tayler se simţi de parcă primise un pumn în stomac.

– Dar Lee, credeam că noi doi...

– Tyler, dragul meu, eu sînt foarte căutat. Merg cu cel care oferă mai mult. Te plac, dar mă tem că nu-ţi poţi permite să mă ai.

– Îţi dau tot ce vrei, spusese Tyler.

Lee zîmbise leneş.

– Adevărat? Ei bine, ce-ai zice de o călătorie la St. Tropez cu un iaht alb şi frumos? Îţi poţi permite?

– Lee, eu sînt mai bogat decît toţi prietenii tăi la un loc.

– Da? Înţelesesem că eşti judecător.

– Da, sînt. Dar *voi fi* bogat. Vreau să spun... chiar foarte bogat.

Lee îl îmbrăţişă.

– Nu te necăji, Tyler. Sînt liber de joi într-o săptămînă. Ouăle astea arată minunat.

Acesta fusese începutul. Banii fuseseră dintotdeauna importanţi pentru Tyler, însă acum deveniseră o obsesie. Avea nevoie de ei pentru Lee. Nu şi-l mai putea scoate din minte. Gîndul că alţi bărbaţi făceau dragoste cu el era de nesuportat. *Trebuie să-l am numai pentru mine.*

Încă de cînd avea doisprezece ani, Tyler a ştiut că era homosexual. Într-una din zile, tatăl lui îl surprinsese pipăindu-l şi sărutîndu-l pe unul din colegii lui şi trebuise să suporte o criză de furie din partea acestuia.

– Nu-mi vine să cred! Acum, că-ţi ştiu micul

secret murdar, am de gînd să te supraveghez îndeaproape, drăguţo.

Căsnicia lui Tyler a fost o farsă pusă la cale de un zeu cu un macabru simţ al umorului.

– Aş vrea să-ţi fac cunoştinţă cu cineva, spusese Harry Stanford.

Era Crăciunul şi Tyler era la Rose Hill, în vacanţă. Kendall şi Woody plecaseră deja iar Tyler îşi făcea bagajele cînd căzu bomba.

– Te însori!

– Să mă însor! Nici vorbă. Eu nu...

– Ascultă-mă, drăguţo. Oamenii au început să-şi dea coate cînd te văd, iar eu nu pot admite aşa ceva. Îmi strică reputaţia. Dacă te însori, le închidem gura la toţi.

Tyler îl înfruntă.

– Nu-mi pasă ce spune lumea. E viaţa mea.

– Vreau să ai o viaţă bogată, Tyler. Eu îmbătrînesc. Foarte curînd...

Nada fusese aruncată.

Naomi Schuyler era o femeie banală, dintr-o familie obişnuită, a cărei dorinţă puternică era să reuşească în viaţă. Fusese atît de impresionată de numele lui Harry Stanford, încît s-ar fi măritat cu fiul lui şi dacă acesta ar fi lucrat la o benzinărie, în loc să fie judecător.

Harry Stanford se culcase şi el cu Naomi. Cînd

cineva îl întrebase de ce, el răspunsese:

– Pentru că mi-a ieşit în cale.

S-a plictisit repede de ea şi a hotărît că avea să fie perfectă pentru Tyler.

Iar ce voia Harry Stanford, obţinea.

Nunta a avut loc două luni mai tîrziu. A fost o ceremonie restrînsă – doar o sută cincizeci de invitaţi – iar mirii au plecat în Jamaica în luna de miere. A fost un fiasco.

În noaptea nunţii, Naomi spuse:

– Cu ce fel de bărbat m-am măritat, pentru numele lui Dumnezeu? La ce-ţi foloseşte chestia aia?

Tyler încercase să o liniştească.

– Nu avem nevoie de sex. Putem avea fiecare viaţa lui. Vom locui împreună, însă fiecare va avea... prietenii lui.

– Poţi să fii sigur de asta.

Naomi începu să se răzbune pe el, cheltuind nebuneşte. Cumpăra numai de la cele mai scumpe magazine din oraş, ba chiar se ducea la New York să-şi facă cumpărăturile.

– Nu-mi pot permite toate extravaganţele tale, protestase Tyler.

– N-ai decît să ceri să ţi se mărească salariul. Sînt soţia ta. Trebuie să ai grijă de mine.

Tyler se duse la tatăl său să-i explice situaţia. Harry Stanford rise:

– Femeile sînt al naibii de cheltuitoare, nu-i aşa? Va trebui să te descurci.

– Dar tată, am nevoie de...

– Într-o bună zi, vei avea toți banii din lume.

Tyler încercă să-i explice lui Naomi, dar ea n-avea nici cea mai mică intenție să aștepte pînă „într-o bună zi". Simțise că acea zi putea să nu sosească niciodată. După ce stoarse tot ce putu de la Tyler, Naomi ceru divorțul, luă tot ce-i mai rămăsese în contul de la bancă și dispăru.

Cînd Harry Stanford auzi vestea, spuse:

– Un stricat, rămîne un stricat.

Tatăl lui îl înjosea mereu. Într-una din zile, cînd Tyler prezida un proces, aprodul îi șopti la ureche:

– Scuzați-mă, domnule judecător...

Tyler se întoarse spre el, enervat:

– Ce e?

– Sînteți căutat la telefon.

– *Cum?* Ce naiba te-a apucat? În timpul procesului?

– Este tatăl dumneavoastră, domnule judecător. Mi-a spus că este foarte urgent și că trebuie să vă vorbească imediat.

Tyler era furios. Tatăl lui n-avea nici un drept să-l întrerupă. Se simți tentat să nu se ducă. Pe de altă parte însă, dacă era atît de urgent...

Se ridică.

– Luăm o pauză de cincisprezece minute.

Apoi intră grăbit în biroul lui și ridică receptorul.

– Tată?

– Sper că nu te deranjez, Tyler, zise el cu un ton malițios.

– Ba da. Sînt în mijlocul unui proces și...

– Ei bine, dă-le o amendă și gata.

– Tată...

– Vreau să mă ajuți într-o problemă foarte serioasă.

– Ce fel de problemă?

– Bucătarul meu mă fură.

Lui Tyler nu-i venea să creadă. Era atît de mînios încît de-abia putea să vorbească.

– Mai scos din sala de judecată ca să...?

– Reprezinți legea, nu-i așa? Ei bine, el încalcă legea. Vreau să vii la Boston și să-mi verifici întreg personalul. Toți mă fură.

Tyler se străduia să nu explodeze.

– Tată...

– Nu mai poți să ai încredere în nenorocitele astea de agenții de plasare.

– Trebuie să duc la bun sfîrșit procesul. Nu pot veni acum la Boston.

Se făcu liniște.

– Ce-ai spus?

– Am spus...

– Doar n-ai de gînd să mă dezamăgești din nou,

nu-i așa, Tyler? Poate că ar trebui să vorbesc cu Fitzgerald despre anumite schimbări în testamentul meu.

Din rou aceeași momeală. Banii. Partea lui din toate miliardele care îl așteptau cînd tatăl lui avea să moară.

Tyler își drese vocea.

– Dacă ai putea să trimiți avionul să mă ia...

– La naiba! Dacă te porți cum se cuvine, judecătorule, avionul acesta va fi într-o zi al tău. Gîndește-te la asta. Pînă atunci însă vino cu un avion de pasageri, ca toți ceilalți. Dar mută-ți odată fundul încoace! Închisese.

Tyler rămase nemișcat, umilit. *Așa s-a purtat cu mine toată viața. Naiba să-l ia! Nu mă duc. Nu mă duc.*

În aceeași seară, zbura spre Boston.

Harry Stanford avea douăzeci și doi de oameni care lucrau pentru el: secretare, valeți, menajere, fete în casă, bucătari, șoferi, grădinari și un bodyguard.

– Sînt niște proști cu toții, i se plîngea el lui Tyler.

– Dacă ești atît de îngrijorat, de ce nu angajezi un detectiv particular sau nu te adresezi poliției?

– Pentru că te am pe tine, spuse Harry Stanford. Ești judecător, nu-i așa? Ei bine, judecă-i tu pentru mine.

Făcea totul cu rea intenție.

Tyler privi în jurul lui, la casa imensă cu mobilă scumpă și tablouri valoroase, gîndindu-se la locuința lui mizeră. Asta merit acum, se gîndi el. *Dar într-o zi voi avea totul.*

Tyler stătu de vorbă cu Clark, valetul. Îi chestionă pe toți servitorii, unul cîte unul, și le verifică autobiografia. Majoritatea erau nou-angajați, pentru că Harry Stanford era un om imposibil. Personalul se schimba tot timpul. Unii nu rămîneau decît o zi sau două. Cîțiva dintre noii angajați mai șterpeleau din cînd în cînd, iar unul dintre ei era alcoolic, dar mai mult Tyler nu reuși să descopere.

Rămînea unul singur. Dmitri Kaminsky.

Dmitri Kaminsky fusese angajat de tatăl lui pe post de bodyguard și masor. Faptul că-și petrecuse întreaga viață în tribunal făcuse ca Tyler să-și dea imediat seama de caracterul oamenilor. Ceva îi spunea să nu aibă încredere în Dmitri. Era cel mai nou angajat. Fostul bodyguard al lui Stanford plecase – iar Tyler își imagina de ce – și îl recomandase pe Kaminsky. Tipul era imens cu pieptul lat și brațe puternice. Avea un pronunțat accent rusesc.

– Ați vrut să-mi vorbiți?

– Da. la loc. Se uită la fişa bărbatului, care-i spuse foarte puţine lucruri, cu excepţia faptului că venise recent din Rusia. Te-ai născut în Rusia?

– Da. Îl privea suspicios pe Tyler.

– Unde anume?

– Smolensk.

– De ce-ai venit în America?

Kaminsky ridică din umeri.

– Mai multe şanse.

Ce fel de şanse? se întrebă Tyler. Tipul avea ceva evaziv. Au stat de vorbă douăzeci de minute şi la sfîrşitul convorbirii, Tyler era convins că Dmitri Kaminsky îi ascundea ceva.

Tyler îi telefonă lui Fred Masterson, o cunoştinţă de-a lui de la FBI.

– Fred, aş vrea să-mi faci o favoare.

– Bineînţeles. Iar dacă voi veni vreodată în Chicago, îmi anulezi toate amenzile pentru parcare neregulamentară, nu-i aşa?

– Vorbesc serios.

– Spune.

– Vreau să-l verifici pe un rus care a sosit aici cu şase luni în urmă.

– Stai puţin. Ai nevoie de CIA.

– Poate. Dar nu cunosc pe nimeni la CIA.

– Nici eu.

– Fred, ţi-aş fi foarte recunoscător dacă ai face asta pentru mine.

Tyler îl auzi oftînd.

– O.K. Cum îl cheamă?

– Dmitri Kaminsky.

– Uite ce am să fac. Cunosc pe cineva la ambasada Rusiei. Am să văd dacă au vreo informaţie despre Kaminsky. Dacă nu, mă tem că nu te pot ajuta.

– Îţi mulţumesc.

În aceeaşi seară, Tyler a luat cina cu tatăl său. În subconştient, Tyler sperase ca tatăl lui să fi îmbătrînit, să fi devenit mai vulnerabil cu timpul. Dar Harry Stanford arăta foarte bine, parcă întinerise. *N-o să mai moară niciodată*, se gîndi Tyler disperat. *O să ne îngroape pe toţi.*

La masă, conversaţia s-a purtat de o singură parte.

„Tocmai am încheiat o afacere. Voi cumpăra compania de electricitate din Hawai..."

„Plec la Amsterdam săptămîna viitoare. Am o problemă de rezolvat la GATT..."

„Secretarul de stat m-a invitat cu el în China..."

Tyler de-abia reuşea să strecoare cîte un cuvînt. La sfîrşitul mesei, cînd se ridică, tatăl lui întrebă:

– Cum mai merge cu problema servitorilor?

– Încă îi mai verific tată.

– Să n-o lungeşti la nesfîrşit, mormăise tatăl lui, ieşind din încăpere.

În dimineaţa următoare Tyler primi un telefon de la Fred Masterson de la FBI.

– Tyler?

– Da.

– Am dat peste ceva interesant.

– Oh?

– Dmitri Kaminsky a lucrat ca ucigaş plătit pentru cei de la *polgoprudenskaia*.

– Ce naiba e asta?

– Am să-ţi explic. Moscova a fost preluată de opt grupări criminale. Toţi se luptă între ei, dar cele două grupări mai puternice sînt cecenii şi *polgoprudenskaia*. Prietenul tău, Kaminsky, a lucrat pentru aceştia din urmă. Acum trei luni a primit un contract să-l ucidă pe unul dintre conducătorii cecenilor. Dar Kaminsky s-a gîndit să facă o afacere şi mai bună. Cei de la *polgoprudenskaia* au aflat şi au pus să fie omorît. Pe acolo, gangsterii au un fel al lor de a te omorî. Mai întîi îţi taie degetele, apoi te lasă să sîngerezi, şi de-abia la sfîrşit te împuşcă.

– Dumnezeule!

– Kaminsky a reuşit să fugă din Rusia, dar ei încă îl mai caută. Şi-l caută bine de tot.

– Este incredibil, spuse Tyler.

– Deloc. E căutat şi de poliţie, pentru nişte crime. Dacă ştii unde se ascunde ie-ar prinde foarte bine o informaţie.

Tyler se gîndi o clipă. Nu-şi putea permite să se implice în toate astea. *Ar însemna să depun mărturie şi să-mi pierd foarte mult timp.*

– N-am nici cea mai mică idee. Îl verificam pentru un prieten de-al meu rus.

Tyler îl găsi pe Dmitri Kaminsky în camera lui, răsfoind o revistă porno. Dmitri se ridică din pat cînd îl văzu intrînd.

– Vreau să-ţi faci bagajele şi să dispari de aici.

Dmitri se holbă la el.

– Ce s-a întîmplat?

– Ai de ales. Ori pleci de aici chiar acum, ori anunţ poliţia rusă unde eşti.

Dmitri păli.

– Ai înţeles?

– Da. Am înţeles.

Tyler se duse să vorbească cu tatăl lui. *O să fie încîntat*, se gîndi el. *I-am făcut un mare serviciu.* Îl găsi în birou.

– Am verificat tot personalul, spuse Tyler, şi...

– Sînt impresionat. Ai găsit vreun băieţel cu care să te culci?

Tyler se înroşi.

– Tată...

– Eşti un stricat, Tyler şi vei rămîne un stricat. Nu

înţeleg cum poţi fi fiul meu. Întoarce-te la Chicago şi la prietenii tăi dubioşi.

Tyler rămase încremenit, încercînd să se controleze.

– Bine.

– Al aflat ceva despre personal, ceva ce ar trebui să ştiu şi eu?

Tyler se întoarse şi-şi privi o clipă tatăl.

– Nu, zise el încet, nimic.

Cînd Tyler se întoarse în camera lui Kaminsky, acesta îşi făcea bagajele.

– Plec, zise Kaminsky îmbufnat.

– Nu mai e nevoie. M-am răzgîndit.

Dmitri îl privi uimit.

– Cum?

– Nu vreau să pleci. Vreau să rămîi în continuare bodyguard-ul tatălui meu.

– Şi? Ştii tu... restul.

– Am uitat.

– De ce? Ce vrei de la mine?

– Vreau ca tu să fii ochii şi urechile mele. Am nevoie de cineva care să-l supravegheze pe tata şi să-mi spună ce se petrece.

– Şi de ce tocmai eu?

– Pentru că dacă faci ce-ţi spun n-am să te predau ruşilor. Şi pentru că voi face din tine un om bogat.

Dmitri Kaminsky îl studie o clipă. Un zîmbet îi

lumină faţa.

– Rămîn.

Deschiderea fusese făcută. Mutase primul pion.

Toate se întîmplaseră cu doi ani în urmă. Din cînd în cînd, Dmitri îi furniza informaţii lui Tyler. De obicei, bîrfe neimportante despre ultimele aventuri ale lui Harry Stanford sau crîmpeie din afacerile despre care auzea el. Tyler începuse să creadă că făcuse o greşeală şi că ar fi trebuit să-l predea pe Dmitri poliţiei. Primise însă acel telefon din Sardinia, care-i schimbase destinul.

Sînt cu tatăl tău, pe iaht. Tocmai şi-a sunat avocatul. Se întîlneşte cu el luni dimineaţă la Boston să-şi schimbe testamentul.

Tyler se gîndi la toate umilinţele la care-l supusese tatăl lui de-a lungul anilor şi se simţi cuprins de o furie teribilă. *Dacă-şi schimbă testamentul, înseamnă că am îndurat totul degeaba. N-am să-l las. Nu există decît o cale de a-l opri.*

– Dmitri, vreau să mă suni din nou, sîmbătă.

– Bine.

Tyler lăsă jos receptorul, gîndindu-se că *era timpul să mute calul.*

Capitolul 16

La tribunalul din Cook County se perindau în permanenţă indivizi acuzaţi de violuri, incendieri, afaceri cu droguri, crime şi o mulţime de alte activităţi ilegale. Într-o lună, judecătorul Tyler Stanford se confrunta cu cei puţin şase cazuri de omor. Majoritatea nici nu mai ajungeau la judecată pentru că avocaţii apărării ştiau să se tîrguiască, iar închisorile erau înţesate. Cele două părţi se înţelegeau şi apoi se prezentau în faţa judecătorului.

Cazul lui Hal Baker a fost însă o excepţie.

Hal Baker era un bărbat bine intenţionat, dar urmărit de ghinion. La cincisprezece ani, fratele lui îl luase cu el să-l ajute să spargă o băcănie. Hal

încercase să-l convingă să renunţe, dar pentru că nu reuşise se dusese cu el. Fusese prins, iar fratele lui scăpase. Doi ani mai tîrziu, cînd Hal Baker a ieşit de la şcoala de corecţie, era hotărît să nu mai intre în conflict cu legea. O lună mai tîrziu, intră cu un prieten într-un magazin de bijuterii.

– Vreau să aleg un inel pentru prietena mea.

Ajunşi în magazin, prietenul lui scoase un pistol şi strigă:

– Mîinile sus!

În zăpăceala care a urmat, unul dintre vînzători a fost omorît. Hal Baker a fost prins şi arestat pentru jaf armat. Prietenul lui a scăpat.

Pe cînd era în închisoare, Helen Gowan, o asistentă socială care citise despre cazul lui şi i se făcuse milă de el veni să-l viziteze. A fost dragoste la prima vedere, iar cînd Baker a fost eliberat din închisoare s-a căsătorit cu Helen. În următorii opt ani au avut patru copii frumoşi.

Hal Baker îşi adora familia. Din cauza dosarului său îi fusese foarte greu să-şi găsească o slujbă şi să-şi întreţină familia. Aşa că a trebuit să lucreze pentru fratele lui care organiza jafuri şi incendieri. Din nefericire pentru Baker, a fost prins în flagrant delict cînd prăda un magazin. A fost arestat, ţinut în închisoare şi apoi judecat de către Tyler Stanford.

Era timpul să dea sentinţa. Baker avea un dosar încărcat, era delicvent de mic copil, iar avocaţii fă-

ceau deja pariuri, încercînd să ghicească la cîţi ani de puşcărie avea să-l condamne judecătorul Stanford.

– Pun pariu că-i dă douăzeci de ani. Nu i se spune degeaba „Neiertătorul".

Hal Baker care, în sufletul lui, ştia că era nevinovat, se apăra singur. Se ridică de pe scaun. Era îmbrăcat în cel mai bun costum al lui. Spuse:

– Domnule judecător, ştiu că am făcut o greşeală, dar sîntem cu toţii oameni, nu-i aşa? Am o soţie minunată şi patru copii. Aş fi vrut să-i cunoaşteţi, domnule judecător – sînt nemaipomeniţi. Tot ce-am făcut, am făcut pentru ei.

Tyler Stanford îl asculta impasibil. Aştepta ca Hal Baker să termine ca să dea sentinţa. *Chiar crede prostul ăsta că o să mă impresioneze cu povestea lui lacrimogenă?*

Hal Baker se pregătea să încheie.

– ...deci vedeţi, domnule judecător, chiar dacă am făcut ceva rău, am avut un motiv întemeiat: familia. Nu trebuie să vă mai spun cît de importantă este. Dacă voi face puşcărie, soţia şi copiii mei vor muri de foame. Ştiu că am făcut o greşeală, dar aş vrea să mi-o răscumpăr. *Sînt gata să fac orice pentru dumneavoastră, domnule judecător...*

Aceasta a fost fraza care i-a atras atenţia lui Tyler Stanford. Se uită la bărbatul din faţa lui cu un interes subit. *Fac orice pentru dumneavoastră.* Avu aceeaşi premoniţie, ca şi în cazul lui Dmitri

Kaminsky. Tipul îi putea fi de folos într-o bună zi.

Spre mirarea tuturor, Tyler spuse:

– Domnule Baker, am luat în consideraţie toate argumentele. Din cauza familiei dumitale, sînt dispus să te graţiez, cu o perioadă de probă de cinci ani. Va trebui să efectuezi benevol şase sute de ore în serviciul public. Vino în biroul meu să discutăm.

În intimitatea cabinetului său, Tyler spuse:

– Ştii bine că pot încă să te trimit la închisoare pentru mulţi, mulţi ani.

Hal Baker păli.

– Dar domnule judecător, aţi spus că...

– Ştii ce m-a impresionat cel mai tare la tine?

Hal Baker îl privi nedumerit. Nu reuşea să-şi dea seama cum reuşise să-l impresioneze.

– Nu, domnule judecător.

– Sentimentele pe care le porţi familiei tale, spuse Tyler pios. Admir acest lucru.

Faţa lui Hal Baker se luminâ.

– Vă mulţumesc, domnule. Ei sînt cel mai important lucru din viaţa mea.

– Deci n-ai vrea să-i pierzi, nu-i aşa? Dacă te trimit la închisoare, copiii tăi vor creşte fără tine, iar nevasta ta îşi va găsi pe altcineva. Înţelegi ce vreau să spun?

Hal Baker rămăsese cu gura căscată.

– Nu prea, domnule...

– Te redau familiei, Baker. Mă gîndeam că ar

trebui să-mi fii recunoscător.

– Dar sînt, domnule judecător! Nici nu vă pot spune cît de recunoscător vă sînt.

– Poate că mi-o vei dovedi odată, în viitor. S-ar putea să apelez la tine pentru o problemă delicată.

– *Orice!*

– Bine. Dar dacă ceva în purtarea ta mă va dezamăgi...

– Trebuie numai să-mi spuneţi ce doriţi, îl imploră Baker.

– Am să te anunţ cînd va veni vremea. Pînă atunci, discuţia noastră va rămîne confidenţială.

Hal Baker îşi puse o mînă în dreptul inimii.

– Nu suflu o vorbă nici dacă ar fi să mor.

– Ai grijă, spuse Tyler.

La scurt timp după aceea, Tyler primise telefonul de la Dmitri Kaminsky. *Se întîlneşte la Boston cu avocatul lui ca să-şi schimbe testamentul.*

Tyler ştia că trebuia să vadă acel testament. Venise vremea să-l caute pe Hal Baker.

– ... numele firmei este *Renquist, Renquist & Fitzgerald*. Fă o copie a testamentului şi adu-mi-o.

– Nici o problemă, domnule judecător.

Douăsprezece ore mai tîrziu, Taylor ţinea în mînă copia testamentului. Îl citi şi se simţi cuprins de euforie. El, Woody şi Kendall erau singurii moştenitori. *Iar luni, tata are de gînd să schimbe testamentul. Nenorocitul ăsta vrea să nu ne mai lase nici un ban,* se gîndi Tyler posomorît. *După cîte am îndurat... miliardele sînt ale noastre. Le meritãm. Nu exista decît o cale să-l oprească.*

Cînd Dmitri a sunat din nou, Tyler spuse:

– Vreau să-l omori, astă-seară.

Urmă o tăcere lungă.

– Şi dacă mă prind...

– N-or să te prindă. Veţi fi pe mare. Acolo se pot întîmpla o grămadă de lucruri.

– Bine. Şi cînd totul va fi gata...?

– Îţi pregătesc banii şi un bilet de avion către Australia.

Cîteva ore mai tîrziu primi ultimul telefon.

– Gata. A fost foarte uşor.

– Nu! Nu! Nu! Vreau să aflu toate amănuntele. Povesteşte-mi. Şi să nu omiţi nimic...

Şi, în timp ce asculta, Tyler îşi imagina întreaga scenă.

– Am fost surprinşi de o furtună teribilă. Eram în drum spre Corsica. M-a chemat în cabina lui să-i fac un masaj şi...

Tyler se agăţă de receptor.

– Spune, spune mai departe...

Dmitri îşi menţinuse cu greu echilibrul din cauza tangajului puternic. Se îndreptă spre cabina lui Harry Stanford. Bătu la uşă şi, după o clipă, îl auzi:

– Intră. Era întins pe masa de masaj. Mă dor şalele.

– Am eu grijă. Relaxaţi-vă, domnule Stanford.

Dmitri se aplecă asupra mesei şi începu să-i maseze cu mişcări experte muşchii încordaţi. Îi simţi pe Stanford cum începea să se relaxeze.

– Mmm, ce bine e, oftă Stanford.

– Mulţumesc.

Masajul dură o oră, iar cînd Dmitri termină, Stanford era aproape adormit.

– Vă pregătesc o baie fierbinte, zise Dmitri. Intră în baie, împleticindu-se din cauza balansului, dădu drumul la apa caldă în cada neagră, din onix şi se întoarse în dormitor.

Stanford rămăsese pe masa de masaj cu ochii închişi.

– Domnule Stanford...

Acesta deschise ochii.

– E gata baia.

– Nu cred că...

– O să vă ajute să dormiţi bine la noapte. Îi dădu mîna să se ridice de pe masă şi îl împinse uşurel spre baie. Aşteptă pînă ce acesta intră în cadă.

Stanford privi în ochii reci ai lui Dmitri şi brusc instinctul lui îi spuse ce avea să se întîmple.

– Nu! strigă el. Încercă să se ridice.

Dmitri îl împinse sub apă cu mîinile lui imense. Stanford se luptă, încercînd să iasă la suprafaţă,

dar nu se putea opune uriaşului. Dmitri îl ţinu sub apă pînă cînd nu mai mişcă. Rămase o clipă acolo, cu respiraţia întretăiată, apoi intră în cameră.

Se apropie de birou, luă cîteva hîrtii şi le aruncă pe punte, în bătaia vîntului. Alte cîteva le aruncă în apă.

Mulţumit, se reîntoarse în baie şi-l scoase pe Stanford din cadă. Se opri o clipă în dreptul balustradei, apoi aruncă trupul în apă. Numără pînă la cinci, apoi ridică receptorul şi strigă:

– Om la apă!

Ascultîndu-l pe Dmitri istorisindu-şi crima, Tyler simţi o satisfacţie aproape sexuală, imaginîndu-şi-l pe tatăl lui cum încerca disperat să respire. Apoi nu mai urmă nimic.

S-a terminat, se gîndi Tyler. Apoi se corectă. *Nu. Jocul abia începe. A venit momentul să mut regina.*

Capitolul 17

Ultima piesă a jocului a fost mutată din întîmplare.

Tyler se tot gîndise la testamentul tatălui său şi se simţea nedreptăţit că Woody şi Kendall aveau să primească aceeaşi parte din moştenire ca şi el. *Nu merită. Dacă n-aş fi fost eu, n-ar fi beneficiat de nimic. Nu e drept, dar ce pot face oare?*

Avea încă acţiunea pe care i-o dăduse mama lui cu mult timp în urmă şi îşi aminti cuvintele tatălui său.

Ce crezi c-ai să faci cu acţiunea aia? Ai să preiei compania?

Împreună, se gîndi Tyler, *Woody şi Kendall vor avea două treimi din acţiunile lui Stanford Enterprises. Ce control aş mai avea eu, chiar dacă am o acţiune în plus?* Găsi răspunsul, care era atît de ingenios încît îl uimi.

– Trebuie să vă informez că există posibilitatea să apară şi un alt moştenitor... Testamentul tatălui dumneavoastră dispune ca averea să fie împărţită în mod egal tuturor descendenţilor. Tatăl dumneavoastră a avut un copil cu guvernanta care a lucrat aici...

Dacă apărea Julia, o să fim patru, se gîndi Tyler. *Deci, dacă aş obţine şi partea ei, aş avea cincizeci la sută din acţiuni. Împreună cu cea pe care o am deja, aş putea prelua Stanford Enterprises. Am să stau pe scaunul tatălui meu. Următorul gînd a fost: Rosemary e moartă. Şi mai mult ca sigur nu i-a spus niciodată fiicei ei cine a fost tatăl ei. De ce să vină neapărat adevărata Julia Stanford?*

Răspunsul l-a dat Margo Posner.

O văzuse pentru prima oară cu două luni în urmă, într-o şedinţă a tribunalului.

Tyler intrase în sala de judecată, se aşezase şi privise dosarul: *Statul Illinois contra lui Margo Posner.* Era acuzată de tentativă de crimă. Avocatul

acuzării spuse:

– Domnule judecător, pîrîta este o persoană periculoasă, care n-ar trebui să fie lăsată în libertate. Vom dovedi că pîrîta are un cazier foarte încărcat. A fost condamnată pentru furt din magazine şi alte furtişaguri şi este o prostituată binecunoscută, care a lucrat timp îndelungat pentru Rafael, peştele pe care-l ştim cu toţii. În ianuarie s-au certat, iar pîrîta l-a împuşcat cu sînge rece.

– Victima a decedat? întrebă Tyler.

– Nu, domnule judecător. Dar a fost spitalizat cu răni grave. Iar Margo Posner nu are permis de port armă.

Tyler se întoarse s-o privească pe pîrîtă. Tresări, surprins. Nu se potrivea deloc cu imaginea pe care o sugerase avocatul. Era foarte bine îmbrăcată, o femeie atrăgătoare, pînă în treizeci de ani. Avea o eleganţă înnăscută care făcea ca toate acuzaţiile ce i se aduceau să pară nefondate. *Nu se ştie niciodată*, îşi spuse Tyler cu amărăciune.

Ascultă pledoariile ambelor părţi, dar privirile îi erau mereu atrase de femeie. Ceva la ea, îi amintea de sora lui.

În mai puţin de patru ore, juraţii au stabilit verdictul: vinovată.

Tyler privi spre pîrîtă şi spuse:

– Curtea consideră că probele sînt suficiente. Sînteţi condamnată la cinci ani închisoare, la *Dwight Correctional Center*. Cazul următor.

De-abia cînd Margo Posner a fost scoasă din încăpere, Tyler şi-a dat seama de ce femeia îi amintea atît de mult de Kendall. Avea aceeaşi ochi gri. Ochii familiei Stanford.

Tyler nu s-a mai gîndit la Margo Posner pînă în clipa în care a primit telefonul lui Dmitri.

Şi astfel, jocul de şah a fost completat cu succes. Tyler îşi prevăzuse cu grijă fiecare mişcare. Schema clasică cu gambitul reginei. Ajunsese la mijlocul partidei.

Tyler se duse s-o viziteze pe Margo Posner la închisoare.

– Îţi aminteşti de mine? o întrebase.

Ea se holbă la el.

– Cum aş putea să te uit? Doar tu m-ai trimis aici.

– Şi, cum îţi e? o întrebă Tyler.

Ea se strîmbă.

– Cred că glumeşti. E un iad.

– Vrei să ieşi de aici?

– Cum să...? Vorbeşti serios?

– Foarte serios. Pot să aranjez să fii eliberată.

– Minunat! Mulţumesc. Şi ce trebuie să fac pentru asta?

– Ei bine, ar fi ceva ce ai putea face.

Ea îl privi galeş.

– Sigur, nici o problemă.

– Nu la asta mă gîndeam.

– Dar la ce te gîndeai, judecătorule?

– Vreau să mă ajuți să-i fac cuiva o farsă.

– Ce fel de farsă?

– Să te dai drept altcineva.

– Să mă dau...?

– Îți ofer douăzeci și cinci de mii de dolari.

Fața ei își schimbă expresie.

– Sigur, zise ea repede. Pot să mă dau drept oricine. Despre ce e vorba?

Tyler începu să-i povestească.

Tyler reuși s-o elibereze condiționat pe Margo Posner.

Îi explicase lui Keith Percy, judecătorul șef:

– Am aflat că este o artistă foarte talentată, dornică să ducă o viață normală, decentă. Cred că este foarte important să reabilităm acest gen de oameni ori de cîte ori ni se ivește ocazia, nu-i așa?

Keith era impresionat și surprins.

– Bineînțeles, Tyler. Faci un lucru minunat.

Tyler o instală pe Margo la el acasă și își petrecu cinci zile punînd-o la curent cu istoria familiei Stanford.

– Cum îi cheamă pe frații tăi?

– Tyler și Woodruff.

– Woodrow.

– Da, da, Woodrow.

– Și noi cum îi spunem?

– Woody.

– Ai o soră?

– Da. Pe Kendall. E designer.

– E măritată?

– Da, cu un francez. Îl cheamă... Marc Renoir.

– Renaud.

– Renaud.

– Cum o chema pe mama ta?

– Rosemary Nelson. A fost guvernanta copiilor Stanford.

– De ce a plecat?

– Pentru că s-a regulat cu...

– Margo! o atenționă Tyler.

– Voiam să spun, pentru că a rămas însărcinată cu Harry Stanford.

– Ce s-a întîmplat cu doamna Stanford?

– S-a sinucis.

– Ce ți-a spus mama ta despre copiii Stanford?

Margo făcu o pauză să se gîndească.

– Ei?

– Aha, acuma vine chestia aia cînd ai căzut tu din barcă.

– N-am căzut, zise Tyler. *Era* să cad.

– Da. Iar Woody era gata să fie arestat pentru că a cules flori din grădina publică...

– Era vorba de Kendall.

Era neobosit. Repeta iar și iar același scenariu, pînă tîrziu în noapte. Margo era extenuată.

– Pe Kendall a muşcat-o un cîine.

– *Pe mine* m-a muşcat.

Ea se frecă la ochi.

– Nici nu mai pot să mai gîndesc. Am obosit. Am nevoie de somn.

– Ai să dormi mai tîrziu.

– Şi cît o să mai dureze asta? îl întrebă ea sfidătoare.

– Pînă cînd eu voi fi de părere că eşti pregătită. Hai să mai repetăm o dată.

Şi reluară, iar şi iar, pînă cînd Margo învăţă lecţia la perfecţie. În ultima zi, Tyler era mulţumit. Margo ştia răspunsurile la toate întrebările.

– Acum eşti gata, zise el. Îi întinse nişte acte.

– Ce-i asta?

– O formalitate, spuse Tyler pe un ton neutru.

Ea semnase hîrtia prin care încredinţa acţiunile ei unei corporaţii care era condusă de o altă corporaţie al cărei unic proprietar era Tyler Stanford. Tranzacţia nu avea cum să ducă la Tyler.

Îi întinse lui Margo cinci sute de dolari.

– Banii ai să-i capeţi după ce-ţi faci treaba. Dacă îi convingi că tu eşti Julia Stanford.

Din clipa în care Margo apăruse la Rose Hill, Tyler jucase rolul avocatului diavolului. O altă mutare clasică din şah.

Sînt sigur că ne înţelegeţi poziţia, domnişoară... Cred că femeia e o impostoare...

Cîţi servitori lucrau la noi în casă cînd eram copii? Zeci, nu-i aşa? Oricare dintre ei i-ar fi putut da fotografia... Să nu uităm că sînt mulţi bani în joc.

Cea mai inteligentă mutare o făcuse cînd sugerase testul ADN. Îl sunase pe Hal Baker cu noi instrucţiuni:

Dezgroapă-l pe Harry Stanford şi descotoroseşte-te de el.

Avusese apoi inspiraţia să apeleze la un detectiv particular. În prezenţa întregii familii, telefonase la biroul procurorului din Chicago.

– Aici judecătorul Tyler Stanford. Ştiu că aveţi un detectiv particular foarte bun la care apelaţi din cînd în cînd. Simmons sau...

– Oh, trebuie să fie Frank Timmons.

– Timmons, asta e. Tyler le zîmbi celor din jur. Mi-aţi putea da numărul lui de telefon să iau direct legătura cu el?

Îl sunase pe Hal Baker şi îl prezentase tuturor drept Frank Timmons.

La început Tyler îşi planificase ca Hal Baker să se prefacă numai că o verifica pe Julia Stanford, dar apoi se hotărî că raportul ar fi fost mai impresionant dacă Baker chiar îşi îndeplinea misiunea. Familia acceptase tot ce spusese Baker.

Planul lui Tyler mergea şnur. Margo Posner îşi

jucase perfect rolul, iar scena cu amprentele fusese magistrală. Toţi erau convinşi că ea era adevărata Julia Stanford.

Tyler se ridică.

– Eu unul sînt bucuros că totul s-a lămurit. Mă duc pînă sus să văd dacă are nevoie de ceva.

Porni pe coridorul care ducea spre camera ei. Bătu la uşă şi strigă tare:

– Julia?

– E deschis. Intră.

El rămase în prag şi o privi cu atenţie. Apoi închise cu grijă uşa şi întinse braţele, zîmbind larg.

– Am reuşit, Margo! Am reuşit!

Capitolul 18

Într-unul din birourile firmei *Renquist, Renquist & Fitzgerald*, Steve Sloane şi Simon Fitzgerald îşi beau cafeaua.

– Cum spunea marele bard, „ceva e putred în Danemarca".

– Ce anume te frămîntă? îl întrebă Fitzgerald.

Steve oftă.

– Nu ştiu sigur. Cei din familia Stanford. Mă nedumeresc.

Simon Fitzgerald zîmbi.

– Bine-ai venit în clubul nostru.

– Îmi tot pun aceeaşi întrebare, Simon, însă nu pot găsi răspunsul.

– Ce întrebare?

– Toți erau nerăbdători să-l deshumeze pe Harry Stanford, ca să-i facă testul ADN. Înseamnă deci că singurul motiv pentru care cineva s-ar fi descotorosit de cadavru era ca ADN-ul ei să *nu* poată fi comparat cu al lui. Singura care ar fi avut ceva de cîștigat ar fi fost chiar femeia, dacă era o impostoare.

– Da.

– Cu toate astea, însă, detectivul, Frank Timmons – am verificat la biroul procurorului din Chicago, și se bucură de o bună reputație – a venit cu amprentele care dovedesc că ea este adevărata Julia Stanford. Întrebarea mea este: Cine naiba l-a dezgropat pe Harry Stanford și de ce?

– E o întrebare de un miliard de dolari. Dacă...

Sună interfonul. Se auzi vocea secretarei.

– Domnule Sloane, sînteți căutat pe linia doi.

Steve Sloane ridică receptorul telefonului aflat pe birou.

– Alo...

– Domnule Sloane, sînt judecătorul Stanford. V-aș rămîne recunoscător dacă ați putea să treceți pe la Rose Hill în dimineața asta.

Steve Sloane se uită la Fitzgerald.

– Cam într-o oră e bine?

– Da. Mulțumesc.

Steve puse receptorul în furcă.

– Sînt chemat la Rose Hill.

– Mă întreb ce mai vor.

– Pun pariu că vor să grăbim lucrurile cu probatoriul ca să pună mîna cît mai repede pe bani.

– Lee? Sînt eu, Tyler. Ce mai faci?

– Bine, mulțumesc.

– Mi-e dor de tine.

Urmă o scurtă pauză.

– Și mie mi-e dor de tine, Tyler.

Cuvintele îi încălziră inima.

– Lee, am niște vești nemaipomenite. Nu ți le pot spune la telefon, dar este ceva care te va face foarte fericit. Cînd tu și cu mine vom...

– Tyler, trebuie să închid. Sînt așteptat.

– Dar...

Legătura se întrerupsese.

Tyler rămase o clipă nemișcat. Apoi își spuse: *Nu mi-ar fi spus că-i este dor de mine dacă n-ar fi fost adevărat.*

Cu excepția lui Peggy și a lui Woody, toată familia se strînsese în camera de zi. Steve le studie chipurile.

Judecătorul Stanford părea foarte relaxat.

Kendall era foarte încordată. Soțul ei venise cu o zi înainte de la New York. Steve se uită la Marc. Francezul era un bărbat frumos, cu cîțiva ani mai tînăr decît soția lui.

Mai era Julia. Părea să fi privit cu mult calm

acceptarea ei în familie. *Mă aşteptam ca cineva care a moştenit un miliard de dolari să fie mai entuziasmat,* se gîndi Steve.

Le studie din nou feţele, întrebîndu-se dacă vreunul din ei era responsabil de furtul cadavrului lui Harry Stanford. Iar dacă era aşa, care din ei? Şi de ce?

Vorbi Tyler:

– Domnule Sloane, cunosc legile din Illinois, dar nu ştiu în ce măsură diferă ele de cele din Massachusetts. Ne întrebam dacă nu există vreo modalitate de a grăbi procedurile.

Steve zîmbi imperceptibil. *Ar fi trebuit să pariez cu Simon.* Se întoarse spre Tyler.

– Tocmai ne ocupam de asta, domnule judecător.

– Numele Stanford vă poate fi de folos, accentuă Tyler.

Are dreptate, se gîndi Steve. Dădu din cap.

– Vom face tot posibilul să...

Se auziră voci de la etaj.

– Să taci. Eşti o proastă! Nu vreau să mai aud nici un cuvînt. Ai înţeles?

Woody şi Peggy coborîră treptele şi intrară în încăpere. Peggy avea un ochi învineţit. Woody rînjea, iar ochii îi străluceau.

– Bună, la toată lumea. Sper că petrecerea nu s-a terminat încă.

Toţi se uitau şocaţi la Peggy.

Kendall se ridică de pe scaun.

– Ce-ai păţit?

– Nimic. M-am lovit într-o uşă.

Woody îşi trase un scaun. Peggy se aşeză lîngă el. Woody o luă de mînă şi o întrebă cu solicitudine.

– Te simţi bine, draga mea?

Peggy dădu din cap, incapabilă să-i răspundă.

– Bine. Woody întoarse spre ceilalţi. Ei, ce-am pierdut?

Tyler îl privi dezaprobator.

– Tocmai îl întrebam pe domnul Sloane dacă nu poate urgenta formalităţile.

– Ar fi bine, zise Woody. Şi ţie ţi-ar plăcea să-ţi poţi cumpăra cîteva rochii, nu-i aşa, draga mea?

– N-am nevoie de nimic, spuse ea încet.

– Aşa e. Doar nu mergi nicăieri. Se întoarse spre ceilalţi. Peggy e foarte timidă. N-are niciodată nimic de spus, nu-i aşa?

Peggy se ridică şi ieşi în fugă.

– Mă duc să văd cum se simte, zise Kendall. Se ridică şi o porni după ea.

Doamne! se gîndi Steve. *Dacă Woody se poartă aşa de faţă cu ceilalţi, cum o fi cînd e singur cu nevastă-sa?*

Woody se întoarse spre Steve.

– De cînd lucrezi la firma lui Fitzgerald?

– De cinci ani.

– Cum de-ai rezistat să lucrezi pentru tatăl meu, zău dacă ştiu.

Steve rosti cu grijă.

– Înţeleg că tatăl vostru era... ştia să se facă dezagreabil.

– Dezagreabil? pufni Woody. Era un monstru. Ştii ce nume ne găsise? Eu eram Charlie. După Charlie Mc Carthy, marioneta unui ventriloc pe care-l chema Edgar Bergen. Pe sora mea o striga Pony, pentru că spunea că are o faţă de cal. Iar lui Tyler îi spunea...

– Nu cred că ar trebui să... zise Steve, stînjenit.

– Bine, rînji Woody. Un miliard de dolari pot vindeca multe răni.

Steve se ridică.

– Ei bine, dacă nu mai aveţi nimic să-mi spuneţi... De-abia aştepta să iasă afară, la aer.

Kendall o găsi pe Peggy în baie, punîndu-şi un prosop înmuiat în apă rece pe obrazul înroşit.

– Peggy? Te simţi bine?

– Da. Mulţumesc. Îmi pare rău pentru ce s-a întîmplat acolo, jos.

– Tu îţi ceri scuze? Ar trebui să fii furioasă. De cît timp te bate?

– Nu mă bate, se încăpăţînă Peggy. M-am lovit într-o uşă.

Kendall se apropie de ea.

– Peggy, de ce nu pui capăt acestei situaţii? Nu eşti obligată să-l suporţi, să ştii.

Urmă o pauză.

– Ba da.

Kendall o privi, uimită.

– De ce?

– Pentru că îl iubesc. Şi el mă iubeşte. Crede-mă, nu este aşa tot timpul. Numai că, uneori, parcă n-ar fi el.

– Adică atunci cînd se droghează.

– Nu!

– Peggy...

– Nu!

– Peggy...

– Bănuiesc că da, recunoscu Peggy.

– Cînd a început?

– Imediat după ce ne-am căsătorit. Vocea lui Peggy era răguşită. A început din cauza unui meci de polo. Woody a căzut de pe cal şi a fost grav rănit. Cît timp a stat în spital, i-au dat droguri ca să-i aline durerea. *Ei* l-au învăţat. Se uită rugătoare spre Kendall. Nu e vina lui, înţelegi? După ce-a ieşit din spital, a început să ia droguri. Ori de cîte ori încercam să-l fac să renunţe... mă bătea.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Peggy! Are nevoie de ajutor! Nu înţelegi? Nu va reuşi singur. Ce ia, cocaină?

– Nu. Heroină.

– Dumnezeule! Nu-l poţi determina să primească ajutor?

– Am încercat, şopti ea. Nici nu ştii cît am încercat! A fost deja în trei clinici de reabilitare.

Clătină din cap. O vreme totul e în regulă, iar apoi... o ia de la capăt. Nu se poate abține.

Kendall o îmbrățișă pe Peggy.

– Îmi pare atît de rău, spuse ea.

Peggy se forță să-i zîmbească.

– Sînt sigură că Woody își va reveni. Se străduiește. Se lumină la față. Cînd ne-am cunoscut, ne simțeam atît de bine împreună! Rîdeam tot timpul. Îmi aducea mici cadouri și... Ochii i se umplură de lacrimi. Îl iubesc atît de mult!

– Dacă te pot ajuta cu ceva...

– Îți mulțumesc, șopti Peggy.

Kendall o strînse de mînă.

– Mai vorbim.

Coborî să li se alăture celorlalți. Se gîndea: *Cînd eram copii, înainte de moartea mamei, ne făceam atîtea planuri minunate! Tu vei fi un mare designer, surioară, iar eu voi fi cel mai bun sportiv al lumii! Ce-i mai trist este că ar fi putut fi așa, iar acum...*

Kendall nu știa prea bine dacă-i părea mai rău pentru Woody sau pentru Peggy.

Cînd ajunse în capătul scărilor, Clark se apropie de ea, aducîndu-i o scrisoare.

– Mă scuzați, domnișoară Kendall. Tocmai a adus-o un mesager. Îi întinse plicul.

– Cine...? Dădu din cap. Mulțumesc, Clark.

Kendall deschise scrisoarea și păli.

– Nu! suspină ea. Inima îi bătea cu putere și se simți cuprinsă de un val de amețeală. Se sprijini de

o masă, încercînd să-și revină.

Cîteva minute mai tîrziu, intră în camera de zi, transfigurată.

– Marc... Kendall se strădui să pară calmă. Pot să-ți vorbesc o clipă?

El o privi îngrijorat.

– Da, bineînțeles.

– Te simți bine? o întrebă Tyler.

– Da, mulțumesc.

Îl luă pe Marc de mînă și-l conduse sus. Odată ajunși în dormitorul lor, Marc o întrebă:

– Ce s-a întîmplat?

Kendall îi întinse plicul. Scrisoarea era următoarea:

Dragă doamnă Renaud,

Felicitări! Asociația de protecție a animalelor sălbatice a aflat cu plăcere de norocul dumneavoastră. Știm cît de tare vă interesează munca noastră, și contăm în continuare pe ajutorul dumneavoastră. De aceea, am aprecia dacă ați depune în contul nostru din Zurich un milion de dolari în următoarele zece zile. Așteptăm cu nerăbdare vești de la dumneavoastră.

Ca și celelalte scrisori, litera E era spartă.

– Ticăloșii! explodă Marc.

– De unde au știut că sînt aici? îi întrebă

Kendall.

– Din orice ziar, spuse Marc pe un ton amar. Citi din nou scrisoarea, clătinînd din cap. N-au de gînd să înceteze. *Trebuie* să anunţăm poliţia.

– Nu! strigă Kendall. Nu se poate! E prea tîrziu! Nu înţelegi? Ar însemna sfîrşitul. *Sfîrşitul!*

Marc o luă în braţe şi o ţinu strîns.

– Bine. Vom găsi o soluţie.

Însă Kendall ştia că nu exista nici o soluţie.

Se întîmplase cu cîteva luni în urmă, într-o zi care promitea să fie frumoasă. Kendall se dusese la ziua unei prietene, în Ridgefield, Connecticut. Fusese o petrecere minunată, băuse o cupă cu şampanie şi bîrfise cu prietenele ei. În mijlocul conversaţiei, ea se uitase la ceas.

– Oh, nu! N-aveam idee că s-a făcut atît de tîrziu. Mă aşteaptă Marc.

Şi-a luat grăbită la revedere şi s-a suit în maşină. Avea cam optzeci de kilometri la oră cînd drumul a cotit brusc spre stînga, iar ea a zărit în ultimul moment o maşină trasă pe dreapta. Atunci chiar, o femeie cu un buchet proaspăt de flori trecu strada. Kendall încercă disperată să o evite, dar era prea tîrziu. Totul se petrecuse într-o fracţiune de secundă. Frînă cu putere. Tremura violent. Fugi spre femeia care zăcea într-o baltă de sînge.

Kendall rămase încremenită. Într-un tîrziu, se aplecă asupra femeii şi privi în ochii rămaşi fără

viaţă. Se uită disperată în jur, fără să ştie ce să facă. Nu se vedea nici o maşină. *A murit*, se gîndi Kendall. *Nu o mai pot ajuta. N-a fost vina mea. Mă vor acuza însă de omor prin imprudenţă. Şi îmi vor găsi alcool în sînge. Am să fiu trimisă la închisoare!*

Aruncă o ultimă privire asupra trupului femeii, apoi se întoarse grăbită la maşină. Una din aripi era îndoită şi erau pete de sînge peste tot. *Trebuie să ascund maşina în garaj*, îşi spuse Kendall. *Va fi căutată de poliţie.* Se urcă la volan şi demară.

Tot restul drumului a privit speriată în oglinda retrovizoare, aşteptîndu-se să vadă din clipă în clipă lumina roşie intermitentă şi să audă sirena. Intră direct în garajul în care-şi ţinea maşina. Sam, proprietarul garajului, stătea de vorbă cu Red, mecanicul. Kendall coborî din maşină.

– Bună seara, doamnă Renaud.

– Bu... bună seara. Se străduia să pară cît mai calmă.

– O lăsaţi aici la noapte?

– Da.

Red se uită la aripă.

– Aţi lovit destul de rău maşina. Sînt şi urme de sînge.

Ambii bărbaţi se uitară la ea. Kendall respiră adînc.

– Da... Am lovit un cerb pe autostradă.

– Aţi avut noroc că nu v-a provocat stricăciuni mai mari, zise Sam. Un prieten de-al meu a lovit un

cerb şi şi-a nenorocit maşina. Rînji. Nici din cerb n-a mai rămas mare lucru.

Kendall părăsi garajul, apoi se uită în urmă. Cei doi bărbaţi se uitau la aripa lovită.

Cînd Kendall a ajuns acasă şi i-a povestit lui Marc cele întîmplate, el a luat-o în braţe, spunînd:

– Oh, Doamne! Draga mea, cum ai putut...?

Kendall plîngea cu suspine.

– N-am... n-am ştiut ce să fac. Mi-a sărit în faţă. Culesese flori şi...

– Sst! Sînt sigur că n-a fost vina ta. A fost un accident. Va trebui să te predai.

– Ştiu. Ai dreptate. Ar fi trebuit să rămîn pe loc şi să aştept. Dar am intrat în panică, Marc. Ştiu că am lovit-o şi am fugit, dar nu mai puteam face nimic pentru ea. Murise. Dacă i-ai fi văzut faţa! A fost îngrozitor.

El o ţinu în braţe pînă ce ea se linişti.

Într-un sfîrşit, Kendall spuse:

– Marc, chiar trebuie să merg la poliţie?

El se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Doar s-a terminat, nu-i aşa? Nimeni n-o mai poate aduce înapoi. La ce i-ar mai fi de folos dacă eu aş fi pedepsită? Nu am putea să ne prefacem că nu s-a întîmplat niciodată?

– Kendall, dacă vor afla...

– Cum să afle? N-a fost nimeni în jur.

– Dar maşina? E lovită rău?

– Numai aripa. I-am spus mecanicului că am lovit un cerb. Se lupta să se stăpînească. Marc, n-a văzut nimeni cum s-a întîmplat. Ştii ce-ar însemna dacă m-ar aresta? Aş fi condamnată. Toate afacerile mele s-ar duce de rîpă. Şi pentru ce? Pentru ceva care e deja de domeniul trecutului. Începu din nou să suspine.

O strînse şi mai tare în braţe.

– Sst! Vom vedea, vom vedea.

Ziarele de dimineaţă au dat mare amploare întîmplării. Ceea ce amplifica drama era faptul că femeia care murise se îndrepta spre Manhattan să se căsătorească. Ziarul *New York Times* dăduse pur şi simplu o ştire, însă *Daily News* şi *Newsday* publicaseră articole care să frîngă inimile.

Kendal cumpără cîte un exemplar din fiecare şi deveni din ce în ce îngrozită de ceea ce făcuse. Îşi spunea mereu „dacă":

Dacă n-aş fi plecat la Connecticut, la ziua prietenei mele...

Dacă aş fi rămas acasă în ziua aceea...

Dacă n-aş fi băut nimic...

Dacă femeia ar fi trecut strada cîteva secunde mai devreme sau mai tîrziu...

Sînt vinovată de moartea unui om!

Kendall se gîndi la durerea pe care o provocase familiei femeii şi logodnicului şi simţi că i se făcea rău.

Conform celor relatate de ziare, poliția era în căutare de informații.

N-au cum să mă găsească, se gîndi Kendall. *Trebuie pur și simplu să mă port ca și cum nimic nu s-ar fi întîmplat.*

Cînd Kendall s-a întors la garaj a doua zi de dimineață să-și ia mașina, Red o aștepta.

– Am șters sîngele de pe mașină, spuse el. Vreți să vă repar și aripa?

Bineînțeles! Ar fi trebuit să se gîndească mai demult la asta.

– Da, te rog.

Red o privea ciudat. Sau doar i se părea.

– Am discutat cu Sam aseară despre cele întîmplate, spuse el. Mi se pare ciudat, știi. Un cerb ar fi pricinuit în mod normal pagube mai mari.

Lui Kendall inima îi bătea nebunește. Reuși cu greu să vorbească.

– A fost... un cerb mic.

Red dădu din cap.

– Da, trebuie să fi fost tare mic.

Kendall îl simți privirea ațintită asupra ei pe cînd ieșea din garaj.

Cînd Kendall a ajuns la birou, secretara ei, Nadine, o privi și spuse:

– Ce ți s-a întîmplat?

Kendall îngheță.

– Ce vrei să spui?

– Pari foarte tulburată. Stai să-ți fac puțină cafea.

– Mulțumesc.

Kendall se îndreptă spre oglindă. Era palidă și speriată. *Or să-și dea seama numai văzîndu-mă!*

Nadine intră în birou cu o ceașcă de cafea fierbinte.

– Uite. O să te facă să te simți mai bine. O privi curioasă pe Kendall. Totul e în regulă?

– Am avut un mic accident ieri, spuse Kendall.

– Oh! A fost cineva rănit?

Cu ochii minții revedea fața femeii pe care o omorîse.

– Nu. Am lovit un cerb.

– Și mașina?

– E la reparat.

– Am să sun la compania de asigurare.

– Nu, Nadine, te rog, nu face asta.

Kendall văzu surpriza oglindindu-se în ochii lui Nadine.

Două zile mai tîrziu a sosit prima scrisoare.

Dragă doamnă Renaud,

Sînt președintele Asociației de protecție a animalelor sălbatice, care are nevoie disperată de bani. Sînt sigur că sînteți dispusă să ne ajutați. Organizația noastră folosește banii în scopul ocrotirii

animalelor sălbatice, mai ales a cerbilor. Ne puteţi vira cei cincizeci de mii de dolari în contul numărul 804072 – A, deschis la banca Crédit Suisse *din Zurich. Vă sugerez ca banii să ajungă în cel mult cinci zile.*

Era nesemnată. Toate literele E erau sparte. În plic mai era o tăietură dintr-un ziar, relatînd accidentul.

Kendall citi scrisoarea de două ori. Era o ameninţare, fără îndoială. Nu ştia ce să facă. *Avea dreptate Marc,* se gîndi ea. *Ar fi trebuit să mă duc la poliţie.* Însă situaţia ei se înrăutăţise deja. Era o fugară. Dacă o găseau acum, făcea închisoare, şi toate afacerile ei se duceau de ripă.

Pe la prînz se duse la bancă.

– Vreau să virez cincizeci de mii de dolari în Elveţia.

Cînd Kendall a ajuns acasă în aceeaşi seară i-a arătat scrisoarea lui Marc. El rămase încremenit.

– Dumnezeule! Cine s-o fi trimis?

– Dar... nu ştia nimeni. Tremura.

– Kendall, cineva ştie.

– Dar nu era nimeni în preajmă, Marc. Eu...

– Stai puţin, să ne gîndim. Ce s-a întîmplat exact cînd te-ai reîntors în oraş?

– Nimic. Am... am lăsat maşina în garaj. Şi... Se opri.

Aţi lovit destul de rău maşina, doamnă Renaud. Sînt şi urme de sînge.

Marc îi studie expresia feţei.

– Ce este?

– Proprietarul garajului şi mecanicul erau acolo. Au văzut sîngele de pe aripa maşinii. Le-am spus că am lovit un cerb, iar ei au zis că în cazul ăsta stricăciunile ar fi fost mai mari. Îşi mai amintise ceva. Marc...

– Da?

– Nadine, secretara mea. I-am spus ieri acelaşi lucru şi mi-am dat seama că nici ea nu mă credea. Trebuie să fie unul dintre cei trei.

– Nu, spuse Marc încet.

Ea îl privi uimită.

– Ce vrei să spui?

– Stai jos, Kendall, şi ascultă-mă. Dacă vreunul din ei te-ar fi bănuit, e posibil să fi povestit întîmplarea altora, iar ştirea accidentului a fost dată în toate ziarele. Cineva a făcut legătura. Cred că scrisoarea a fost un bluf. Ca să te încerce. Faptul că ai trimis banii e o greşeală.

– Dar de ce?

– Pentru că acum ei *ştiu* că eşti vinovată, nu-i aşa? Le-ai furnizat dovada de care aveau nevoie.

– Dumnezeule! Ce să fac? îl întrebă Kendall.

Marc Renaud se gîndi o clipă.

– Am o idee.

În dimineaţa următoare, la ora zece, Kendall şi Marc erau în biroul lui Russell Gibbons, vicepreşedintele băncii *Manhattan First Security*.

– Cu ce vă pot fi de folos? îl întrebă domnul Gibbons.

– Am vrea să verificaţi un cont dintr-o bancă din Zurich, zise Marc.

– Da?

– Vrem să ştim al cui este.

– În legătură cu vreun delict?

Marc răspunse repede:

– Nu, de ce întrebaţi asta?

– Pentru că elveţienii nu vor fi de acord să violeze secretul contului decît dacă este vorba de vreo activitate criminală cum ar fi spălarea banilor sau încălcarea legilor americane sau elveţiene. Reputaţia lor se bazează pe confidenţialitate.

– Sînteţi sigur că nu...

– Îmi pare rău, mă tem că nu.

Kendall şi Marc se priviră. Ea era disperată.

Marc se ridică.

– Vă mulţumesc pentru timpul acordat.

– Îmi pare rău că nu pot să vă ajut. Îi conduse afară din birou.

Cînd Kendall intră în acea seară în garaj, nici Sam, nici Red nu erau în preajmă. Kendall parcă maşina şi, în timp ce trecea pe lîngă oficiul minuscul, zări o maşină de scris pe o măsuţă. Se opri, întrebîndu-se dacă avea cumva litera E spartă. *Trebuie să aflu,* îşi spuse. Se îndreptă spre oficiu, ezită o clipă, apoi deschise uşa şi intră înăuntru. În timp ce se apropia de maşina de scris, Sam apăru brusc, de nicăieri.

– Bună seara, doamnă Renaud. Vă pot ajuta cu ceva?

Ea se răsuci speriată.

– Nu, tocmai... am lăsat maşina. Noapte bună.

Ieşi grăbită.

– Noapte bună, doamnă Renaud.

În dimineaţa următoare, cînd Kendall trecu pe lîngă oficiu, maşina de scris dispăruse. În locul ei era un computer.

– Drăguţ, nu? zise Sam. Era cazul să trecem şi noi în secolul XX.

Cum de şi l-a putut permite?

Cînd Kendall l-a povestit lui Marc, el a spus gînditor:

– E o posibilitate, dar avem nevoie de dovezi.

Luni dimineaţă, cînd Kendall s-a dus la birou, Nadine o aştepta.

– Te simţi mai bine?

– Da, mulţumesc.

– Ieri a fost ziua mea. Uite ce mi-a făcut cadou soţul meu. Scoase din dulap o haină elegantă, de nurcă. Nu-i aşa că-i frumoasă?

Capitolul 19

Juliei Stanford îi plăcea colega ei de apartament, Sally. Era întotdeauna veselă şi plină de viaţă. Avusese o căsătorie nereuşită şi îşi jurase să nu se mai încurce niciodată cu vreun bărbat. Julia nu era prea sigură ce însemna pentru Sally „niciodată", de vreme ce în fiecare săptămînă o vedea cu alt bărbat.

– Bărbaţii însuraţi sînt cei mai buni, filozofa Sally. Se simt vinovaţi şi de aceea îţi fac mereu cadouri. Cînd găseşti un bărbat singur trebuie să te întrebi: De ce naiba o fi singur? Tu nu te întîlneşti cu nimeni, nu-i aşa?

– Nu. Julia se gîndi o clipă la bărbaţii care o invitaseră în oraş. Nu vreau să o fac numai de

dragul de a ieşi. Trebuie să fiu cu cineva la care ţin cu adevărat, Sally.

– Ei bine, ştiu eu pe cineva potrivit, spuse Sally. O să-ţi placă. Îl cheamă Tony Vinetti. I-am povestit despre tine şi de-abia aşteaptă să te cunoască.

– Dar nu cred...

– Vine să te ia mîine la opt.

Tony Vinetti era înalt, foarte înalt. Avea părul des şi întunecat şi zîmbi dezarmant cînd o privi pe Julia.

– Sally nu exagera deloc. Eşti mortală!

– Mulţumesc, spuse Julia.

– Ai fost vreodată la *Houston's*?

Era unul dintre cele mai elegante restaurante din Kansas.

– Nu. Adevărul era că nu-şi putuse permite niciodată. Nici măcar după ce i se mărise salariul.

– Ei bine, acolo o să mîncăm. Am rezervat o masă.

La masă, Tony a vorbit tot timpul mai ales despre sine, dar pe Julia n-o deranja acest lucru. Era amuzant şi fermecător. *E nemaipomenit,* îi spusese Sally. Şi aşa şi era.

Masa a fost delicioasă. La desert, Julia comandă soufflé de ciocolată, iar Tony îngheţată. În timp ce îşi beau cafeaua, Julia se gîndi: *O să mă invite acasă la el. Să mă duc? Nu. Nu pot face una ca asta. Nu de la prima întîlnire. O să mă consider*

ieftină. Poate data viitoare...

Li se aduse nota de plată. Tony o privi şi spuse:

– Tu ai mîncat paté şi homar...

– Da.

– Cartofi franţuzeşti, salată şi soufflé, nu-i aşa?

Ea îl privi nedumerită.

– Da, aşa este.

– O.K. Adună repede în minte. Partea ta e cincizeci de dolari şi patruzeci de cenţi.

– Poftim?

Tony rînji.

– Ştiu eu cît de independente sînt femeile în ziua de azi. Nu ne lăsaţi să facem nimic pentru voi, nu-i aşa? Uite, zise el mărinimos, plătesc eu bacşişul şi pentru tine.

– Îmi pare rău că n-a ieşit nimic, se scuză Sally. E un scump. Te mai vezi cu el?

– Nu îmi mai pot permite, zise Julia cu amărăciune.

– Ei bine, am pe altcineva pentru tine. O să-ţi placă.

– Nu. Sally, nu vreau...

– Ai încredere în mine.

Ted Riddle era un bărbat la vreo treizeci şi cinci de ani, destul de atrăgător. O invită la *Jennie's*, un restaurant faimos pentru mîncărurile croate.

– Sally chiar că mi-a făcut o favoare, spuse

Riddle. Eşti foarte frumoasă.

– Mulţumesc.

– Ţi-a spus că am o agenţie de publicitate?

– Nu.

– Da... Am una dintre cele mai mari firme din Kansas. Toţi mă cunosc.

– Ce drăguţ. Eu...

– Mă ocup de cei mai importanţi clienţi din ţinut.

– Eu nu...

– Da. Celebrităţi, bancheri, oameni de afaceri, proprietari de magazine...

– Ei bine, eu...

– Orice. Sînt ai mei.

– Ce...

– Hai să-ţi povestesc cum am început.

A vorbit tot timpul, iar singurul subiect era Ted Riddle.

– Probabil că era foarte emoţionat, îl scuză Sally. Avea o stare de nervozitate.

– Ei bine, pe mine una chiar că m-a enervat. Dacă vrei să afli ceva despre viaţa lui Ted Riddle, din clipa în care a văzut lumina zilei, întreabă-mă pe mine.

– Jerry McKinley.

– Ce?

– Jerry McKinley. Tocmai mi-am adus aminte. Se întîlnea cu o prietenă de-a mea. Era topită după el.

– Mulţumesc, Sally. Nu.

– Mă duc dincolo să-l sun.

Seara următoare apăru Jerry McKinley. Arăta bine şi era o persoană foarte plăcută. Cînd intră pe uşă, o privi pe Julia şi spuse:

– Ştiu că întîlnirile astea aranjate sînt dificile. Şi eu sînt destul de timid aşa că înţeleg cum trebuie să te simţi, Julia.

Ea îl plăcu imediat.

Au plecat să ia cina la restaurantul chinezesc *Evergreen*, de pe State Avenue.

– Lucrezi pentru o firmă de arhitecţi. Trebuie să fie interesant. Cred că oamenii nici nu-şi dau seama cît de importanţi sînt arhitecţii.

E sensibil, se gîndi Julia, fericită. Zîmbi.

– Sînt de acord cu tine.

Seara a fost foarte agreabilă. Pe măsură ce discutau, Julia îl plăcu din ce în ce mai tare. Se hotărî să fie îndrăzneaţă.

– Vrei să ne întoarcem la mine?

– Nu. Hai să mergem la mine acasă.

– La tine?

El se aplecă spre ea şi îi strînse uşor mîna.

– Acolo îmi ţin lanţurile şi biciurile.

Henry Wesson avea o firmă de contabilitate cu sediul chiar în clădirea în care-şi avea sediul firma *Peters, Eastman & Tolkin*. De două-trei ori pe săp-

tămînă, Julia urca cu el în lift. Părea un bărbat destul de plăcut. Avea cam treizeci de ani, o figură inteligentă şi păr grizonat. Purta ochelari cu rame negre.

La început s-au salutat, dînd numai din cap, a urmat „Bună dimineaţa" şi „Ce bine arătaţi astăzi", iar la cîteva luni după aceea „N-ai vrea să luăm masa împreună într-o seară"? El o privea nerăbdător, aşteptînd un răspuns.

Julia zîmbi.

– De acord.

Din partea lui Henry a fost dragoste la prima vedere. Cînd s-au întîlnit prima oară, a dus-o pe Julia la *EBT*, unul dintre cele mai bune restaurante din Kansas City. Era vizibil încîntat să fie cu ea.

I-a povestit cîte ceva despre el.

– M-am născut chiar aici, în Kansas, ca şi tatăl meu. Aşchia nu sare prea departe de copac. Înţelegi ce vreau să spun, nu-i aşa?

Înţelegea.

– Am ştiut dintotdeauna că voiam să devin contabil. Cînd am terminat şcoala, am lucrat la corporaţia *Bigelow & Benson*. Acum am firma mea.

– Mă bucur pentru tine, zise Julia.

– Cam asta-i totul despre mine. Povesteşte-mi de tine.

Julia tăcu o clipă. *Sînt fiica ilegitimă a unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume. Probabil că*

ai auzit de el. Tocmai s-a înecat. Iar eu sînt una din moştenitoarele averii lui. Privi în jur la salonul elegant. *Aş putea să cumpăr restaurantul, dacă aş vrea. Aş putea probabil să cumpăr întregul oraş.*

Henry o privea cu atenţie.

– Julia?

– Oh! Îmi pare rău. M-am născut în Milwaukee. Tatăl meu... a murit cînd eram mică. Mama şi cu mine am călătorit mult prin ţară. După moartea ei, m-am hotărît să mă stabilesc aici şi să-mi găsesc o slujbă. *Sper ca nasul să nu-mi fi crescut prea tare.*

Henry Wesson o luă de mînă.

– Deci n-ai nici un bărbat care să-ţi poarte de grijă. Se aplecă spre ea şi spuse, cu sinceritate: Aş vrea să am grijă de tine tot restul vieţii.

Julia îl privi surprinsă.

– Nu vreau să o imit pe Doris Day, dar de-abia ne cunoaştem.

– Vreau să schimb acest lucru.

Cînd Julia ajunse acasă, Sally o aştepta.

– Ei bine? o întrebă ea. Cum a mers?

Julia îi răspunse gînditoare:

– E foarte dulce şi...

– E nebun după tine!

Julia zîmbi.

– Cred că m-a cerut de nevastă.

Sally făcu ochii mari.

– Crezi că te-a cerut? Dumnezeule! Nu ştii sigur?

– Păi, a spus că vrea să aibe grijă de mine tot restul vieţii.

– Asta da cerere! exclamă Sally. Măritã-te cu el! Repede! Pînă nu se răzgîndeşte!

Julia izbucni în rîs.

– De ce atîta grabă?

– Ascultă-mă. Invită-l la masă. Gătesc eu şi spunem că tu le-ai făcut.

– Nu, mulţumesc. Cînd îl voi găsi pe bărbatul cu care vreau să mă mărit, poate că vom mînca mîncare chinezească din farfurii de carton, dar, crede-mă, masa va fi aranjată cu flori şi lumînări.

La următoarea lor întîlnire, Henry spuse:

– Ştii, Kansas este un oraş nemaipomenit în care să-ţi creşti copiii.

– Da, este. Singura problemă a Juliei era că nu ştia prea sigur dacă-şi dorea să crească copii lui. Era un om de încredere şi cumsecade dar...

Discută despre toate astea cu Sally.

– Mă tot cere de nevastă, spuse Julia.

– Cam cum e?

Ea se gîndi o clipă, încercînd să-i explice cît de romantic era Henry Wesson.

– E sobru, cumsecade, liniştit.

Sally o privi o clipă.

– Cu alte cuvinte plicticos.

Julia se apără.

– Nu-i chiar plicticos.

Sally dădu din cap atotştiutoare.

– E plicticos. Măritã-te cu el.

– Cum?

– Măritã-te cu el. Bărbaţii buni şi plicticoşi sînt tare greu de găsit.

Îi era greu să trăiască de la o leafă la alta. Trebuia să plătească chiria, rata la automobil, să-şi cumpere mîncare şi îmbrăcăminte. Julia avea o *Toyota* şi i se părea că cheltuia mai mulţi bani cu maşina decît pentru ea. Tot timpul împrumuta bani de la Sally.

Într-o seară, cînd Julia se îmbrăca, Sally spuse:

– Iarăşi te întîlneşti cu Henry, nu-i aşa? Unde mergeţi?

– La *Symphony Hall*. Cîntă Cleo Laine.

– Te-a mai cerut de nevastă?

Julia ezită. Adevărul era că Henry o cerea de fiecare dată cînd se întîlneau. Se simţea presată, dar nu se putea hotărî să spună da.

– Să nu-l pierzi, o avertiză Sally.

Sally are probabil dreptate, se gîndi Julia. *Henry Wesson ar fi un soţ foarte bun. Este... ezită. E calm şi cumsecade... dar este oare de ajuns?*

Pe cînd ieşea pe uşă, Sally o strigă:

– Poţi să mă încalţ cu pantofii tăi negri?

– Sigur. Plecă.

Sally intră în dormitorul Juliei şi deschise dulapul.

Perechea de pantofi pe care o căuta era pe raftul de sus. Cînd se întinse să-i ia, o cutie de carton aşezată precar pe raft căzu, iar conţinutul i se risipi pe podea.

– La naiba! Sally se aplecă să strîngă hîrtiile. Erau zeci de tăieturi din ziare, fotografii şi articole, toate despre familia Stanford.

Julia intră grăbită în încăpere.

– Mi-am uitat... Se opri văzînd hîrtiile pe podea. Ce faci aici?

– Îmi pare rău, se scuză Sally. Cutia a căzut şi...

Roşind, Julia se aplecă şi începu să le strîngă.

– Nu ştiam că te interesează atît de mult cei bogaţi şi faimoşi, spuse Sally.

Julia continua să strîngă hîrtiile în cutie. Dădu peste un medalion de aur, în formă de inimă, pe care mama ei i-l dăduse înainte de a muri. Îl puse deoparte.

Sally o studia mirată.

– Julia?

– Da.

– De ce te interesează atît de mult Harry Stanford?

– Nu mă interesează. Eu... pe mama mea.

Sally ridică din umeri.

– O.K. Întinse mîna şi luă unul din articole. Titlul cu litere mari îi atrase privirea: MAGNATUL O LASĂ ÎNSĂRCINATĂ PE GUVERNANTĂ – COPILUL ILEGITIM – MAMA ŞI FIICA AU DISPĂRUT!

Sally se holbă la Julia.

– Dumnezeule! Eşti fata lui Harry Stanford!

Julia clătină din cap şi continuă să adune hîrtiile împrăştiate.

– Eşti?

Julia se opri.

– Te rog, nu vreau să vorbesc despre asta.

Sally sări în picioare.

– Nu vrei să vorbeşti despre asta? Eşti fiica unuia dintre cei mai bogaţi oameni din lume şi nu vrei să vorbeşti? Eşti nebună?

– Sally...

– Ştii ce avere are? Miliarde.

– N-au nici o legătură cu mine.

– Dacă eşti fiica lui, atunci au mare legătură cu tine. Îl moşteneşti. Nu trebuie decît să spui familiei cine eşti şi...

– Nu.

– Cum?

– Nu înţelegi. Julia se ridică şi se aşeză pe pat. Harry Stanford a fost un om îngrozitor. A părăsit-o pe mama mea. Ea l-a urît şi îl urăsc şi eu.

– Dar nu poţi *urî* pe cineva care atîţi bani. Oamenii de genul lui sînt *înţeleşi*.

Julia clătină din cap.

– Nu vreau nimic de la el.

– Julia, moştenitoarele nu trăiesc în apartamente mizere, nu-şi cumpără haine de la solduri şi nu se împrumută ca să poată plăti chiria. Rudele tale s-ar

simţi umilite dacă ar şti că trăieşti aşa.

– Dar nici nu ştiu că exist.

– Atunci trebuie să le spui.

– Sally...

– Da?

– Las-o baltă.

Sally o privi lung.

– Sigur. Apropo, n-ai putea să mă împrumuţi cu un milion-două pînă la leafă?

Capitolul 20

Tyler era neliniştit. În ultimele douăzeci şi patru de ore îl sunase încontinuu pe Lee acasă, dar nu-i răspunsese nimeni. *Unde o fi?* se frămînta el. *Cu cine o fi?*

Ridică receptorul şi formă din nou numărul. Telefonul sună mult timp şi tocmai cînd Tyler se pregătea să închidă, auzi vocea lui Lee.

– Alo?

– Lee! Ce mai faci?

– Cine dracu' e acolo?

– Tyler.

– Tyler? Urmă o pauză. Oh, da.

Tyler se simţi dezamăgit.

– Ce mai faci?

– Bine, îi răspunse Lee.

– Ţi-am spus că am o surpriză pentru tine.

– Da? Părea plictisit.

– Îţi aduci aminte că mi-ai spus odată că ai vrea să mergi la St. Tropez într-un iaht mare şi alb?

– Şi ce-i cu asta?

– Ce-ai zice să plecăm luna viitoare?

– Vorbeşti serios?

– Poţi fi sigur.

– Nu ştiu încă. Ai vreun prieten care are un iaht?

– Sînt pe cale de a-mi cumpăra eu unul.

– Sper că n-ai pus la cale ceva necurat.

– Ceva...? Oh, nu! Am făcut rost de nişte bani.

– Deci la St. Tropez, da? Sună bine. Da, mi-ar face plăcere să merg cu tine.

Tyler se simţi uşurat.

– Minunat. Pînă atunci însă să nu... Nici nu-i venea să se gîndească la asta. Mai vorbim, Lee. Lăsă jos receptorul şi se aşeză pe marginea patului. *Mi-ar face plăcere să merg cu tine.* Se şi imagina împreună cu Lee pe puntea unui iaht minunat, făcînd împreună înconjurul lumii. *Împreună.* Luă cartea de telefoane şi o deschise.

Birourile firmei *John Alden Yachts Inc.* sînt situate în docurile comerciale ale Boston-ului. Directorul de vînzări se apropie de Tyler:

– Cu ce vă pot fi de folos, domnule?

Tyler îl privi şi spuse cu glas neutru:

– Aş vrea să cumpăr un iaht.

Iahtul tatălui său făcea probabil şi el parte din moştenire, însă Tyler n-avea nici cea mai mică intenţie să împartă vasul cu fratele şi sora lui.

– Cu pînze sau cu motor?

– Mmm... nu ştiu sigur. Aş vrea să fac cu el înconjurul lumii.

– Deci cu motor.

– Trebuie să fie neapărat alb.

Directorul de vînzări îl privi ciudat.

– Da, bineînţeles. Cam cît de mare să fie?

Blue Skies avea cincizeci şi patru de metri lungime.

– Şaizeci de metri.

Vînzătorul clipi.

– Da, înţeleg. Ştiţi, cu siguranţă că un astfel de vas este foarte scump, domnule...

– Tyler Stanford. Tatăl meu a fost Harry Stanford.

Faţa bărbatului se lumină.

– Banii nu sînt o problemă, zise Tyler.

– Bineînţeles că nu! Ei bine, domnule Stanford, vă voi găsi un iaht pentru care toţi or să vă invidieze. Alb, desigur. Pînă atunci însă vă rog să studiaţi oferta noastră. Sunaţi-mă cînd vă veţi hotărî care ambarcaţiune vă interesează.

Woody Stanford se gîndea la cal. Toată viaţa lui fusese nevoit să călărească numai caii prietenilor lui, însă acum îşi putea permite să-şi cumpere cea

mai valoroasă herghelie din lume.

Vorbea la telefon cu Mimi Carson.

– Vreau să-ţi cumpăr cai, spuse Woody. Era entuziasmat. Ascultă o clipă. Da, pe toţi. Vorbesc foarte serios.

Conversaţia dură o jumătate de oră, iar cînd Woody puse receptorul jos zîmbea. Se duse s-o caute pe Peggy.

Ea stătea singură pe verandă. Încă i se mai observa vînătaia, acolo unde o lovise.

– Peggy...

Ea îl privi îngrijorată.

– Da?

– Trebuie să stăm de vorbă. Nu ştiu de unde să încep.

Ea aştepta.

– Ştiu că am fost un soţ groaznic. Am făcut lucruri de nelertat. Dar, draga mea, totul se va schimba acum. Nu înţelegi? Sîntem bogaţi. Vreau să mă revanşez faţă de tine. O luă de mînă. De data asta mă las de droguri şi vom trăi cu totul altfel.

Ea îl privi în ochi şi spuse:

– Aşa să fie, Woody?

– Da. Îţi promit. Ştiu că am mai spus-o şi altă dată, dar de data asta mă voi ţine de cuvînt. M-am hotărît. Am să mă internez într-o clinică. Trebuie să scap din iadul prin care am trecut. Peggy... În voce i se citea disperarea. Nu pot reuşi fără tine. Ştiu bine că nu pot.

Ea îl privi mult timp, apoi îl strînse în braţe.

– Bietul de tine! Ştiu, şopti ea. Am să te ajut.

Venise timpul ca Margo Posner să plece.

Tyler o găsi în bibliotecă. Închise uşa.

– Voiam să-ţi mulţumesc din nou, Margo.

Ea zîmbi.

– A fost distractiv. M-am simţit foarte bine. Îl privi mîndră. Poate că ar fi trebuit să mă fac actriţă.

– Ai fi fost foarte bună. I-ai păcălit pe toţi.

– Nu-i aşa?

– Ai aici restul banilor. Scoase un plic din buzunar. Şi biletul spre Chicago.

– Mulţumesc.

El se uită la ceas.

– Ar fi bine să pleci chiar acum.

– Perfect. Vreau numai să ştii că apreciez ce ai făcut pentru mine. Vreau să spun, faptul că m-ai scos din închisoare şi restul.

El zîmbi.

– Bine. Călătorie plăcută. O privi urcînd scările spre camera ei. Jocul se terminase.

Şah şi şah mat.

Margo Posner era în dormitorul ei şi tocmai termina de împachetat cînd intră Kendall.

– Bună, Julia. Voiam numai... Se opri. Ce faci?

– Plec acasă.

Kendall o privi surprinsă.

– Atît de curînd? De ce? Speram să ne petrecem mai mult timp împreună, ca să ne cunoaştem mai bine.

– Sigur. Rămîne pe altă dată.

Kendall se aşează pe marginea patului.

– E ca un miracol, nu-i aşa? Să ne regăsim după toţi aceşti ani.

Margo continuă să împacheteze.

– Da, e un miracol.

– Cred că te simţi ca Cenuşăreasa. Vreau să spun că acum duci o viaţă obişnuită, pentru ca în clipa următoare cineva să-ţi dea un miliard de dolari.

Margo se opri brusc.

– Cum?

– Spuneam...

– Un *miliard* de dolari?

– Da. Atît moştenim fiecare.

Margo o privi uimită pe Kendall.

– Fiecare căpătăm un miliard?

– Nu ţi-a spus nimeni?

– Nu, zise Margo. Nimeni. Rămase pe gînduri. Ştii, Kendall, cred că ai dreptate. Ar trebui să ne cunoaştem mai bine.

Tyler era în seră şi se uita la fotografiile cu iahturi cînd Clark se apropie de el.

– Sînteţi căutat la telefon, domnule judecător.

– Vorbesc de aici.

Era Keith Percy din Chicago.

– Tyler?

– Da.

– Am o veste bună pentru tine.

– Oh?

– Acum, că ies la pensie, ce-ai zice să fii tu numit judecător- şef?

Tyler se abţinu cu greu să nu izbucnească în rîs.

– Ar fi minunat, Keith.

– Ei bine, postul e al tău.

– Nici nu ştiu ce să spun. *Ce-aş putea spune? Că miliardarii nu-şi petrec viaţa într-o sală amărîtă de tribunal din Chicago? Sau că plec într-o călătorie în jurul lumii şi deci voi fi foarte ocupat?*

– Cît de curînd te întorci la Chicago?

– Mai durează, spuse Tyler. Am multe de rezolvat aici.

– Te aşteptăm cu toţii.

– La revedere. Lăsă jos receptorul şi se uită la ceas. Era timpul ca Margo să plece la aeroport. Tyler urcă în camera ei să vadă dacă era gata. O găsi despachetînd.

El o privi surprins.

– N-ai terminat încă?

Se uită la el şi-i zîmbi.

– Ba da. Acum despachetez. M-am gîndit mai bine. Îmi place aici. Poate că ar fi bine să mai rămîn.

El se încruntă.

– Ce tot spui? Haide, trebuie să prinzi avionul

spre Chicago.

– Vor mai fi şi alte avioane, judecătorule. Poate am să-mi cumpăr unul numai al meu.

– Ce vrei să spui?

– Ai vrut să te ajut să faci o farsă cuiva.

– Da?

– Ei bine, se pare că mie mi-ai jucat o farsă. Am înţeles că valorez un miliard.

– Vreau să pleci de aici. Acum.

– Chiar aşa? Am să plec cînd am să fiu pregătită, spuse Margo. Şi încă nu sînt.

– Ce vrei?

Ea dădu din cap.

– Aşa e mai bine. Ce se va întîmpla cu miliardul de dolari pe care se presupune că-l voi primi? Aveai de gînd să-i păstrezi pentru tine, nu-i aşa? M-am gîndit eu că trebuie să fie rost de ceva bani. Dar un miliard? Cred că merit şi eu o parte.

Cineva bătu la uşa dormitorului.

– Mă scuzaţi. Era Clark. Masa e servită.

Margo se întoarse spre Tyler.

– Du-te tu. Eu nu vin. Trebuie să fac nişte cumpărături.

Mai tîrziu în aceeaşi după-amiază, începură să sosească pachetele. Cutii întregi cu rochii de la *Armani*, costume de sport de la *Scaasi Boutique*, lenjerie de la *Jordan Marsh*, o haină de blană de la *Neiman Marcus* şi o brăţară cu diamante de la Cartier. Toate pachetele îi erau adresate domnişoarei Julia Stanford.

Cînd Margo intră pe uşă, pe la patru şi jumătate, Tyler o aştepta furios.

– Ce naiba faci? o întrebă el.

Ea zîmbi.

– Aveam nevoie de cîteva lucruri. Sora ta trebuie să fie bine îmbrăcată, nu? Este uimitor cîte lucruri poţi cumpăra pe credit cînd eşti o Stanford. Achiţi tu nota de plată, da?

– Julia...

– Margo, îi reaminti ea. Am văzut fotografiile iahturilor pe masă. Ai de gînd să-ţi cumperi unul?

– Nu te priveşte pe tine.

– N-ar trebui să fii prea sigur. Poate că vom face o croazieră împreună. Şi vom boteza iahtul *Margo*. Sau să-i spunem Julia? Putem merge împreună în jurul lumii. Nu-mi place să călătoresc singură.

Tyler oftă adînc.

– Se pare că te-am subestimat. Eşti o femeie foarte inteligentă.

– E un mare compliment, fiindcă vine de la tine.

– Sper însă că eşti şi rezonabilă.

– Depinde. Ce înţelegi tu prin rezonabilă?

– Un milion de dolari. Bani gheaţă.

Inima îi bătea cu putere.

– Şi pot păstra toate lucrurile pe care mi le-am cumpărat azi?

– Pe toate.

– Ne-am înțeles.

– Bine. Am să-ți trimit banii cît de curînd posibil. Mă întorc la Chicago peste cîteva zile. Scoase o cheie din buzunar și i-o întinse. Asta e cheia apartamentului meu. Vreau să stai acolo și să mă aștepți. Și nu discuta cu nimeni.

– Bine. Încercă să nu pară prea entuziasmată. *Poate că ar fi trebuit să-i cer mai mult,* se gîndi ea.

– Îți rezerv un loc în primul avion.

– Și lucrurile pe care le-am cumpărat...?

– Am să ți le trimit.

– Bine. Totul s-a aranjat de minune, nu-i așa?

– Da.

Tyler o conduse chiar el pe Margo la aeroportul *Logan*, ca să fie sigur că pleacă. Ea îl întrebă:

– Ce-ai să le spui celorlalți despre plecarea mea?

– Am să le spun că ai plecat să-ți vizitezi cea mai bună prietenă care locuiește acum în America de sud și este foarte bolnavă.

Ea îl privi zîmbind strengărește.

– Să știi că croaziera în jurul lumii n-ar fi fost o idee prea rea.

Zborul ei fusese anunțat la megafon.

– Drum bun.

– Mulțumesc. Ne vedem la Chicago.

Tyler așteptă pînă ce avionul decolă. Apoi se

întoarse la limuzină și-i spuse șoferului:

– Rose Hill.

Cînd Tyler ajunse acasă, intră direct în camera lui și îi telefonă judecătorului-șef Keith Percy.

– Te așteptăm cu toții, Tyler. Cînd te întorci? Ne-am gîndit să dăm o mică petrecere în cinstea ta.

– Curînd, Keith. Pînă atunci însă aș vrea să mă ajuți într-o problemă.

– Bineînțeles. Ce pot face pentru tine?

– Este vorba de o persoană pe care am încercat s-o ajut. Margo Posner. Cred că ți-am mai pomenit de ea.

– Da, îmi aduc aminte. Care-i problema?

– Biata femeie a ajuns să creadă că e sora mea. M-a urmărit pînă la Boston și a încercat să mă omoare.

– Dumnezeule! Îngrozitor!

– Este în drum spre Chicago, Keith. Mi-a furat cheia de acasă și nu știu ce are de gînd să facă. E periculoasă. A amenințat că o să-mi omoare familia. Vreau s-o internezi la spitalul de boli mentale Reed. Dacă-mi trimiți prin fax formularul de internare îl semnez imediat. Îi voi plăti eu tratamentul.

– Am să mă ocup imediat de asta, Tyler.

– Îți mulțumesc. Vine cu cursa 307, care ajunge la ora opt și un sfert. Îți sugerez să o aștepți la aeroport. Și fii prevăzători. La spital va trebui să fie bine păzită și să nu i se îngăduie vizitatori.

– Voi avea grijă de asta. Îmi pare rău că ai trecut prin așa ceva, Tyler.

La cină, în aceeași seară, Kendall întrebă:

– Julia nu vine?

– Din păcate nu, zise Tyler cu o undă de regret în glas. M-a rugat să vă spun tuturor la revedere. A plecat în America de sud să aibă grijă de o prietenă de-a ei care a avut un atac. Totul s-a întîmplat pe neașteptate.

– Dar testamentul nu a fost încă...

– Julia m-a împuternicit pe mine să mă ocup de partea ei de moștenire.

Servitorul așează în fața lui Tyler un castron aburind.

– Ah! Arată delicios! Mi-e tare foame astă-seară.

Zborul 307 al companiei *United Airlines* a aterizat pe aeroportul O'Hare la ora stabilită. O voce metalică se auzise la megafon:

– Doamnelor și domnilor vă rugăm să vă legați centurile de siguranță.

Călătoria lui Margo Posner decursese într-un mod foarte plăcut. Își petrecuse timpul visînd la ce avea să facă cu milionul de dolari și cu toate hainele și bijuteriile pe care și le cumpărase. *Și asta numai datorită faptului că am fost arestată. Ce chestie!*

Margo își strînse lucrurile pe care le avea cu

ea și începu să coboare. Un steward era chiar în spatele ei. Lîngă avion aștepta o ambulanță din care coborîseră doi infirmieri în halate albe și un doctor. Stewardul îi văzu și le-o arătă pe Margo. Unul dintre bărbați se apropie de ea.

– Scuzați-mă, vă rog.

Margo îl privi.

– Da?

– Sînteți Margo Posner?

– Da. De ce? Ce s-a întîmplat?

– Sînt doctorul Zimmerman. O luă de braț. Vă rog să veniți cu noi. Începu s-o tragă ușurel spre ambulanță.

Margo încercă să scape.

– Stați puțin. Ce faceți?

Ceilalți doi o luaseră fiecare de cîte un braț.

– Ajutor! strigă Margo. Ajutor!

Ceilalți pasageri îi priveau.

– Ce naiba v-a apucat? țipă Margo. Vor să mă răpească! Sînt Julia Stanford! Fiica lui Harry Stanford!

Pasagerii priviră uimiți cum Margo era băgată cu forța în ambulanță. Țipa și dădea din picioare.

Înăuntru, doctorul scoase o seringă și-i făcu o injecție în braț.

– Relaxează-te, îi spuse el. Totul va fi bine.

– Trebuie să fii nebun, zise Margo. Ești... Pleoapele începură să i se îngreuneze.

Uşile ambulanţei se închiseră şi porniră la drum.

Cînd Tyler a primit fişa de internare a rîs în hohote. Şi-o imagina pe ticăloasa aceea lacomă luată pe sus. Avea să aranjeze să fie ţinută acolo tot restul vieţii.

Acum jocul s-a sfîrşit într-adevăr, se gîndi el. Am reuşit! *Bătrînul s-ar răsuci în mormînt – dacă ar avea vreunul – dacă ar şti că eu deţin controlul asupra companiei lui. Îi voi dărui lui Lee tot ce-şi doreşte.*

Perfect. Totul era perfect.

Evenimentele din timpul zilei îl excitaseră pe Tyler la culme. Trebuia să facă ceva în privinţa asta. Deschise servieta şi scoase dintr-unul din compartimente un ghid *Damron*. În Boston erau cîteva baruri ale homosexualilor. Îl alese pe cel de pe Boylston Street, numit *Quest. Nu mai rămîn la cină. Mă duc direct la club.*

Julia şi Sally se îmbrăcau să plece la serviciu.

– Cum a fost aseară? o întrebă Sally.

– La fel.

– Aşa de rău? Aţi fixat deja data?

– Doamne fereşte! zise Julia. Henry e un dulce, dar... Oftă. Nu e pentru mine.

– Poate că *el* nu este, dar *astea* sînt cu siguranţă. Îi întinse Juliei cinci plicuri.

Erau note de plată. Julia le deschise. Pe trei dintre ele scria scadent.

– Sally ai putea să-mi împrumuţi...

Prietena ei o privea amuzată.

– Zău dacă te înţeleg.

– Ce vrei să spui?

– Munceşti ca o sclavă, nu-ţi poţi plăti facturile şi n-ar trebui decît să ridici un deget şi cineva ar veni la tine cu cîteva milioane de dolari, plus sau minus ceva mărunţiş.

– Nu sînt banii mei.

– Bineînţeles că sînt banii tăi, răbufni Sally. Harry Stanford a fost tatăl tău, nu-i aşa? Deci ai dreptul la o parte din averea lui.

– Uită. Ţi-am spus doar cum s-a purtat cu mama. Cred că nu mi-a lăsat nici un cent.

Sally oftă.

– La naiba! Şi eu care de-abia aşteptam să locuiesc în aceeaşi casă cu o milionară.

Se îndreptară spre parcarea unde-şi ţineau maşina. Locul Juliei era gol. Privi şocată.

– A dispărut!

– Eşti sigură că aici ai parcat-o aseară? o întrebă Sally.

– Da.

– Ţi-a furat-o cineva.

Julia clătină din cap.

– Nu, zise ea încet.

– Ce vrei să spui?

Se întoarse să se uite la Sally.

– Cred că mi-au ridicat-o. N-am plătit ultimile trei rate.

– Minunat, zise Sally. Absolut minunat.

Sally nu-şi putea scoate din minte situaţia prietenei ei. *E ca un basm*, îşi spunea ea. *O prinţesă care nu ştie că e prinţesă. Numai că, în cazul ei, ea ştia asta dar era prea mîndră ca să facă ceva. Nu e drept! Rudele ei iau toţi banii, iar ei nu-i mai rămîne nimic. Ei bine, dacă ea nu vrea să facă ceva, am să fac eu. O să-mi mulţumească.*

În aceeaşi seară, după ce Julia ieşi, Sally examină cutia cu tăieturi din ziare. Luă un ziar mai nou în care se menţiona faptul că moştenitorii lui Harry Stanford erau cu toţii la Rose Hill.

Dacă prinţesa nu vrea să se ducă la ei, se gîndi Sally, atunci ei vor veni la prinţesă. Se aşeză la masă şi începu să scrie o scrisoare. Îi era adresată judecătorului Tyler Stanford.

Capitolul 21

Tyler Stanford semnă hîrtiile prin care Margo Posner era internată în spitalul de boli mentale Reed. Trei psihiatri trebuiau să aprobe această internare, iar Tyler ştia că n-avea să-i fie uşor.

Revăzu toate mişcările pe care le făcuse încă de la început şi decise că planul nu avea fisuri. Dmitri dispăruse în Australia, iar pe Margo Posner o înlăturase. Mai rămînea Hal Baker, dar cu el nu era nici o problemă. Fiecare are un punct vulnerabil iar al lui era familia lui. *Nu, Baker nu va vorbi niciodată pentru că n-ar suporta gîndul să- şi petreacă viaţa în închisoare, departe de cei dragi.*

Totul era perfect.

Cînd voi intra în posesia moştenirii mă voi întoarce la Chicago să-l iau pe Lee. Poate că am să-mi cumpăr şi o casă la St. Tropez. O să călătorim în jurul lumii. Mi-am dorit întotdeauna să văd Veneţia... şi Positano... şi Capri... Vom merge în Kenya, la safari şi vom vizita împreună Taj Mahal-ul, la lumina lunii. Şi cui îi datorez eu toate astea? Tăticului meu. Bunului meu tătic. „Eşti un stricat, Tyler şi aşa vei fi întotdeauna. Nici nu-mi vine să cred că eşti fiul meu".

Ei, cine are ultimul cuvînt, tată?

Tyler coborî să li se alăture fratelui şi surorii lui la masă. Îi era din nou foame.

– Ce păcat că Julia a trebuit să plece atît de repede, spuse Kendall. Mi-ar fi plăcut să ne cunoaştem mai bine.

– Sînt sigur că intenţionează să se întoarcă cît mai repede, zise Marc.

Foarte adevărat, se gîndi Tyler. Avea să se asigure că nu va scăpa niciodată de acolo.

Începură să discute despre viitor.

Peggy spuse, cu timiditate:

– Woody îşi va cumpăra cîţiva cai de polo.

– Nu sînt cîţiva, ripostă Woody. E o herghelie. O herghelie de cai de polo.

– Îmi pare rău, dragul meu. Voiam numai...

– Lasă-mă în pace.

Tyler se întoarse spre Kendall.

– Tu ce planuri ai?

„... contăm şi în viitor pe sprijinul dumneavoastră... V-am fi recunoscători dacă aţi depune în contul nostru un milion de dolari... În următoarele zece zile."

– Kendall?

– Oh. Am de gînd să-mi extind afacerea. Am să deschid magazine la Londra şi la Paris.

– Ce palpitant, zise Peggy.

– Peste două săptămîni, am planificat o prezentare de modă la New York. Trebuie să plec acolo pentru ultimile pregătiri.

Kendall se uită la Tyler.

– Cu ce-ai să faci cu partea ta de moştenire?

Tyler spuse pios:

– Acţiuni de caritate, în mare parte. Sînt atîtea organizaţii care au nevoie de ajutor.

Nu era foarte atent la conversaţia care se desfăşura în jurul lui. Se uită la fratele şi la sora lui. *Dacă n-aş fi fost eu, n-aţi fi moştenit nimic. Nimic!*

Se întoarse spre Woody. Fratele lui era din ce în ce mai dependent de droguri. Îşi irosise viaţa. *Banii n-or să-i ajute la nimic,* se gîndi Tyler, ci numai să-şi cumpere droguri. Se întrebă de unde şi le procura.

Se întoarse spre sora lui. Kendall se bucura de succes. Ştiuse să-şi pună în valoare talentul.

Marc stătea lîngă ea şi-i spunea o anecdotă lui Peggy. *E atrăgător şi simpatic. Păcat că e însurat.*

Mai era şi Peggy. Se gîndea mereu la ea ca la

biata Peggy. Nu reușea să înțeleagă de ce îl mai suporta pe Woody. *Probabil că-l iubește foarte mult.*

Se întrebă care urmau să fie expresiile fețelor lor cînd avea să se ridice și să spună: Dețin controlul companiei. Eu am pus la cale moartea tatei, am dezgropat cadavrul și am angajat pe cineva care să se dea drept sora noastră. Zîmbi. Îi venea greu să păstreze un secret atît de delicios.

După masă, Tyler se reîntoarse în camera lui să-i sune pe Lee. Nu răspunse nimeni. *A ieșit cu cineva*, se gîndi Tyler disperat. *Nu m-a crezut cînd i-am spus de iaht. Ei bine, am să-i dovedesc. De ce întîrzie atît validarea testamentului? Trebuie să-i telefonez lui Fitzgerald sau avocatului cel tînăr, Steve Sloane.*

Cineva îi bătu la ușă. Era Clark.

– A sosit o scrisoare pentru dumneavoastră, domnule judecător.

Este probabil de la Keith Percy.

– Mulțumesc, Clark. Luă plicul. Fusese trimis din Kansas. Îl privi o clipă uimit apoi îl deschise și citi:

Domnule judecător Stanford,

Cred că ar trebui să știți că aveți o soră vitregă, pe nume Julia. Este fiica lui Rosemary Nelson și a tatălui dumneavoastră. Locuiește în Kansas. Adresa

este: Metcaf Avenue, numărul 1425, apartamentul 3B.

Sînt sigură că Julia va fi foarte fericită să primească veşti de la dumneavoastră.

Cu sinceritate,

O prietenă.

Tyler se uita neîncrezător la scrisoare și simți cum îl trec fiori reci.

– Nu! strigă el. *N-am să admit una ca asta. Nu acum! Poate că e o impostoare.* Dar avea sentimentul că de data aceasta era vorba de adevărata Julia. *Iar acum, căţeaua asta va veni şi va pretinde partea ei de moştenire! Partea mea, se corectă Tyler. Nu e a ei. Nu pot s-o las să vină aici. Ar strica totul. Aş fi nevoit să le explic despre cealaltă Julia şi...* Tresări. *Nu! Trebuie să mă ocup de ea. Repede.*

Ridică receptorul și formă numărul lui Hal Baker.

Capitolul 22

Medicul dermatolog clătină din cap:

– Am mai avut cazuri similare, dar nici unul nu era atît de grav.

Hal Baker se scărpină şi dădu din cap.

– Sînt trei posibilităţi, domnule Baker. Această mîncărime poate fi cauzată de un furuncul, de o alergie, sau ar putea fi o neurodermatită. Analizele au arătat că nu e vorba de un furuncul. Şi pentru că mi-aţi spus că la serviciu nu mînuiţi substanţe chimice...

– Aşa este.

– Nu ştiu ce să mai cred. Ar putea fi o neurodermatită localizată.

– Sună îngrozitor. Nu e nimic de făcut?

– Din fericire, se poate trata. Doctorul scoase un tub dintr-unul din dulapuri şi-l deschise. Vă mănîncă mîna în clipa asta?

Hal Baker se scărpină din nou.

– Da. Parcă-mi ia foc.

Vreau să vă ungeţi cu crema aceasta.

Hal Baker se frecă uşor pe mînă cu crema. Era o minune.

– Nu mă mai mănîncă, zise Baker.

– Bine. Folosiţi crema şi nu veţi mai avea probleme.

– Mulţumesc, domnule doctor. Nici nu vă daţi seama ce uşurare este.

– Am să vă scriu o reţetă. Puteţi lua tubul cu dumneavoastră.

– Mulţumesc.

În timp ce conducea spre casă, Hal Baker cînta cu voce tare. Era prima oară de cînd îl cunoscuse pe judecătorul Stanford că nu-l mai mînca mîna. Era un sentiment minunat de libertate. Băgă maşina în garaj şi intră în bucătărie. Helen îl aştepta.

– Ai primit un telefon, zise ea. De la domnul Jones. A spus că e urgent.

Mîna începu din nou să-l mănînce.

Le făcuse rău cîtorva oameni, dar numai din dragoste pentru copiii lui. Comisese cîteva crime, de dragul familiei. Dar aşa ceva nu mai făcuse

niciodată. De data asta era cu totul altceva. Era o crimă cu sînge rece.

Cînd vorbise la telefon, spusese:

– Nu pot să fac aşa ceva, domnule judecător. Trebuie să vă găsiţi pe altcineva.

Se făcuse linişte. Şi apoi:

– Ce-ţi mai face familia?

Zborul spre Kansas se desfăşurase fără incidente. Judecătorul Stanford îi dăduse instrucţiuni precise. *O cheamă Julia Stanford. Ai aici adresa ei. Nu ştie că vii. Te duci acolo şi te ocupi de ea.*

Luă un taxi de la aeroport pînă în oraş.

– Ce zi frumoasă, spuse şoferul.

– Mda.

– De unde veniţi?

– De la New York. Dar locuiesc aici.

– E un oraş frumos.

– Da. Trebuie să fac nişte reparaţii prin casă. Lasă-mă în dreptul unui magazin universal.

– Bine.

Cinci minute mai tîrziu, Hal Baker i se adresa unui vînzător:

– Am nevoie de un cuţit de vînătoare.

– Avem exact ce vă trebuie, domnule. Poftiţi pe aici, vă rog.

Cuţitul era un adevărat obiect de artă, lung de vreo cincisprezece centimetri şi cu vîrful foarte ascuţit.

– E bun?

– Cu siguranţă, zise Hal Baker.

– Plătiţi cu bani gheaţă sau cu carte de credit?

– Cu bani gheaţă.

Următoarea oprire a fost la un magazin de arme.

Hal Baker studie clădirea în care locuia fata timp de cinci minute. Plecă şi se reîntoarse pe la opt seara, cînd începuse să se întunece afară. Voia să fie sigur că Julia Stanford se întorsese de la slujbă. Ştia deja că în clădire nu exista nici un portar. Aveau lift, însă el urcă pe scări. N-avea rost să se înghesuie cu alţii într-un loc atît de strîmt. Ajunse la etajul al treilea. Apartamentul 3B era în capătul holului, pe stînga. Avea cuţitul ascuns în buzunarul interior al hainei. Sună la uşă. O clipă mai tîrziu îi deschise o femeie atrăgătoare.

– Bună. Avea un zîmbet frumos. Cu ce vă pot fi de folos?

Era mai tînără decît se aşteptase el şi pentru o clipă se întrebă de ce voia oare s-o omoare judecătorul Stanford. *Nu e treaba mea.* Scoase o carte de vizită şi i-o întinse.

– Lucrez la compania *Nielsen,* zise el. Mă gîndeam că poate v-ar interesa...

Ea clătină din cap.

– Nu, mulţumesc. Dădu să închidă uşa.

– Vă plătim o sută de dolari pe săptămînă.

Uşa rămase întredeschisă.

– O sută de dolari pe săptămînă?

– Da, doamnă.

Uşa se deschise larg.

– Nu trebuie decît să faceţi o selecţie a programelor pe care le urmăriţi. Vă ofer un contract pe un an.

Cinci mii de dolari!

– Poftiţi înăuntru, spuse ea.

El intră în apartament.

– Luaţi loc, domnule...

– Allen. Jim Allen.

– Cum de m-aţi ales tocmai pe mine?

– Facem nişte cercetări preliminare. Trebuie să fim siguri că nu sînteţi implicată în televiziune. Nu aveţi nici o cunoştinţă de la vreo companie de televiziune, nu-i aşa?

Ea rise.

– Nu. Deci ce trebuie să fac mai exact?

– E foarte simplu. Vă dăm o listă cu toate programele de televiziune şi nu trebuie decît să faceţi un semn de cîte ori vă uitaţi la vreun program. Astfel, computerul va înregistra cîţi spectatori are fiecare program. Compania noastră are filiale peste tot în America, aşa că vom putea obţine o imagine foarte clară a popularităţii, pe zone. Vă interesează?

– Oh, da.

El scoase cîteva formulare imprimate şi un stilou.

– Cîte ore pe zi vă uitaţi la televizor?

– Nu foarte multe. Lucrez pînă mai tîrziu.

– Dar vă uitaţi totuşi?

– Bineînţeles. Urmăresc ştirile de seară şi cîteodată cîte un film vechi. Îmi place Larry King.

– Apropo, locuiţi singură?

– Am o colegă de apartament, dar nu e acum acasă.

Deci sînt singure.

Mîna începu să-i mănînce. Băgă mîna în buzunar să scoată cuţitul. Auzi paşi pe hol. Se opri.

– Deci voi primi cinci mii de dolari pe an dacă fac numai asta?

– Da. Oh, uitasem să vă spun. Vă oferim şi un televizor.

– Fantastic.

Paşii nu se mai auzeau. El băgă din nou mîna în buzunar şi simţi mînerul cuţitului.

– Îmi puteţi da un pahar cu apă, vă rog? Am avut o zi grea.

– Bineînţeles.

Ea se ridică şi se îndreptă spre barul minuscul din colţ. El scoase cuţitul şi veni în spatele ei.

Ea tocmai spunea:

– Colega mea de cameră urmăreşte mai ales emisiunile educative.

El ridică cuţitul gata să lovească.

– Dar Julia este mult mai intelectuală ca mine.

Mîna lui Baker îngheţă în aer.

– Julia?

– Colega mea de apartament. Sau mai bine-zis

fosta mea colegă. A plecat. Am găsit un bilet cînd m-am întors acasă. Nu ştiu încotro s-a îndreptat. Se întoarse cu paharul cu apă şi văzu cuţitul.

– Ce...?

Începu să ţipe.

Hal Baker se întoarse şi o luă la fugă.

Hal Baker îi telefonă lui Tyler Stanford.

– Sînt în Kansas, dar fata a dispărut.

– Cum adică a dispărut?

– Colega ei de apartament spune că a plecat.

Se lăsă tăcerea.

– Am o presimţire că se îndreaptă spre Boston. Vreau să vii imediat aici.

– Da, domnule.

Tyler Stanford trînti receptorul şi începu să se învîrtă prin încăpere. *Totul mergea atît de bine!* Trebuia s-o găsească pe fată şi să scape de ea. Chiar şi după ce intra în posesia moştenirii, Tyler ştia că n-ar fi avut linişte cît timp ea trăia. *Trebuie s-o găsesc*, se gîndi Tyler. *Trebuie. Dar unde?*

Clark intră în cameră.

– Mă scuzaţi, domnule judecător. A venit o domnişoară care spune că este Julia Stanford.

Capitolul 23

Julia s-a hotărît să vină la Boston din cauza lui Kendall. Se întorcea într-o zi de la masă cînd a trecut pe lîngă un magazin elegant, în a cărui vitrină era o rochie creată de Kendall. Julia o privi multă vreme. *Este sora mea*, se gîndi ea. *Nu pot s-o învinovăţesc pentru ce i s-a întîmplat mamei mele. Şi nu-i pot învinovăţi nici pe fraţii mei.* Simţi deodată o dorinţă puternică să-i cunoască, să le vorbească, să aibă în sfîrşit o familie.

Cînd se întoarse la birou îi spuse lui Max Tolkin că trebuia să plece pentru cîteva zile. Îl întrebă încurcată:

– Îmi puteţi da un avans din salariu?

Tolkin zîmbi.

– Sigur. Meriţi o vacanţă. Poftim, ia-i, şi îţi urez distracţie plăcută.

Chiar mă voi distra oare? se întrebă Julia. *Sau fac o greşeală teribilă?*

Cînd se întoarse acasă, Sally nu ajunsese încă. *Nu pot s-o mai aştept,* se hotărî Julia. *Dacă nu plec acum, n-am să mai plec niciodată.* Îşi făcu valiza şi lăsă un bilet.

Mergînd spre staţia de autobuz, Julia se gîndea. *Ce fac? De ce iau o asemenea hotărîre bruscă?* Apoi îşi spuse: *Bruscă? Aştept acest lucru de paisprezece ani.* Era emoţionată. Cum avea să i se pară oare familia ei? Ştia că unul din fraţii ei era judecător, celălalt era un celebru jucător de polo, iar sora ei era un designer renumit. *O familie de învingători,* se gîndi Julia. *Iar eu cine sînt? Sper să nu mă privească de sus.* Se urcă în „ogarul cenuşiu" şi o porni la drum.

De la autogara din Boston, Julia luă un taxi.

– Încotro? o întrebă şoferul.

Julia îşi pierdu complet stăpînirea de sine. Voise să spună „Rose Hill". Zise însă:

– Nu ştiu.

Şoferul de taxi se întoarse şi o privi.

– Eu nici atît.

– N-am putea să ne plimbăm pur şi simplu? N-am mai fost niciodată la Boston.

El dădu din cap.

– Sigur.

Au pornit-o în jos, pe Summer Street, şi au ajuns la Boston Common. Şoferul spuse:

– Este cel mai vechi parc din America. Cîndva aici se spînzurau oameni.

Julia auzea vocea mamei ei. *Iarna îi duceam pe copii la patinoar, în parcul Common. Woody era un atlet înnăscut. Aş fi vrut să-l fi cunoscut, Julia. Era un băiat atît de frumos. Întotdeauna m-am gîndit că el va fi cel ce se va bucura de succes dintre toţi trei.* Se simţea ca şi cum mama ei ar fi fost cu ea, împărtăşind aceste clipe.

Ajunseră pe Charles Street, la intrarea în grădina publică. Şoferul spuse:

– Vezi răţuştele alea din bronz? Mă crezi sau nu, toate au cîte un nume.

Obişnuiam să mergem la picnic în grădina publică. La intrare sînt o grămadă de răţuşte drăgălaşe. Le cheamă Jack, Kack, Lack, Mack, Nack, Ouack, Pack şi Quack. Juliei i se păruse atît de caraghios încît o pusese pe mama ei să repete numele iar şi iar.

Se uită la aparatul de marcat. Plimbarea o costa deja destul de mult.

– Ştiţi cumva vreun hotel mai ieftin?

– Sigur. Ce-aţi zice de hotelul *Copley Square?*

– Mă duceţi acolo, vă rog?

– Imediat.

Cinci minute mai tîrziu, trăgeau în faţa hotelului.

– Şedere plăcută la Boston.

– Mulţumesc. *O să fie plăcută? Sau se va dovedi un dezastru?* Julia plăti şoferul şi intră în hotel. Se apropie de recepţioner.

– Bună ziua, spuse el. Cu ce vă pot ajuta?

– Aş dori o cameră.

– Cît timp rămîneţi?

Ea ezită. *O oră? Zece ani?*

– Nu ştiu.

– Bine.

Se întoarse şi privi spre panoul cu chei.

– Avem o cameră foarte drăguţă la etajul patru.

– Mulţumesc. Semnă în registru cu o mînă sigură. *Julia Stanford.*

Recepţionerul îi întinse cheia.

– Poftiţi.

Camera era mică dar curată. După ce despachetă, Julia îi telefonă lui Sally.

– Julia, Dumnezeule! Unde eşti?

– La Boston.

– Eşti bine? Părea foarte îngrijorată.

– Da. De ce?

– Cineva a intrat în apartament. Te căuta. Cred că voia să te omoare.

– Ce vrei să spui?

– Avea un cuţit şi... Dacă i-ai fi văzut privirea! Cînd a aflat că nu eram eu Julia, a fugit.

– Nu-mi vine să cred!

– Mi-a spus că lucrează la compania Nielsen, dar am sunat acolo şi n-a auzit nimeni de el. Cunoşti pe cineva care ar vrea să-ţi facă rău?

– Bineînţeles că nu, Sally. Nu fi ridicolă. Ai sunat la poliţie?

– Da. Dar n-au putut face mare lucru. Mi-au spus să fiu mai atentă.

– Eu sînt bine, aşa că nu-ţi face griji.

O auzi pe Sally oftînd.

– Julia?

– Da.

– Ai grijă, da?

– Bineînţeles. *Sally şi imaginaţia ei! Cine să fi vrut să mă omoare?*

– Ştii cumva cînd te întorci?

Era aceeaşi întrebare pe care i-o pusese şi recepţionerul.

– Nu.

– Te-ai dus să-ţi vezi familia, nu-i aşa?

– Da.

– Succes.

– Mulţumesc, Sally.

– Ţinem legătura.

– Bine.

Julia lăsă jos receptorul. Se întrebă ce să facă în continuare. *Dacă aş avea ceva minte, m-aş sui înapoi în autobuz şi aş pleca acasă. M-am împotmolit. Am venit cumva la Boston să admir oraşul?*

Nu. Am venit să-mi cunosc familia. Şi chiar am să-i cunosc? Nu... Da...

Se aşeză pe marginea patului. Capul i se învîrtea. *Dacă mă urăsc? Nu trebuie să mă gîndesc la asta. Or să mă iubească aşa cum o să-i iubesc şi eu.* Se uită spre telefon şi îşi spuse: *Poate că ar fi mai bine să-i sun. Nu, poate că n-or să vrea să mă vadă.* Se duse la dulap şi-şi scoase cea mai bună rochie. *Dacă nu mă duc acum, n-am să mă mai duc niciodată*, hotărî Julia.

O jumătate de oră mai tîrziu, era într-un taxi şi se îndrepta spre Rose Hill, să-şi cunoască familia.

Capitolul 24

Tyler se uita la Clark şi nu-i venea să creadă.

– Julia Stanford... e aici?

– Da, domnule. Şi Clark era nedumerit. Dar nu e aceeaşi domnişoară Stanford de mai devreme.

Tyler se forţă să zîmbească.

– Bineînţeles că nu. Mă tem că e o impostoare.

– O impostoare, domnule?

– Da. Or să răsară cu ciupercile, pretinzînd că sînt îndreptăţite la averea familiei.

– Asta e groaznic, domnule. Să chem poliţia?

– Nu, zise Tyler repede. Era ultimul lucru care dorea să se întîmple. Am să mă ocup eu de ea. Trimite-o în bibliotecă.

– Da, domnule.

Mintea lui Tyler lucra cu repeziciune. Deci adevărata Julia Stanford apăruse în sfîrşit. Ce noroc că nimeni dintre ceilalţi nu erau acasă. Trebuia să scape urgent de ea.

Tyler intră în bibliotecă. Julia stătea în mijlocul încăperii şi se uita la portretul lui Harry Stanford. Tyler rămase o clipă în prag, studiind-o. Era frumoasă. Ce păcat că...

Julia se întoarse şi-l salută.

– Bună.

– Bună.

– Tu trebuie să fii Tyler.

– Da. Iar tu cine eşti?

Zîmbetul ei păli.

– Nu ţi-a... Sînt Julia Stanford.

– Chiar aşa? Iartă-mă că te întreb, dar ai vreo dovadă?

– Dovadă? Păi, eu... de fapt n-am nici o dovadă. Am presupus că...

El se apropie de ea.

– Cum de-ai venit aici?

– Am hotărît că a venit vremea să-mi cunosc familia.

– După douăzeci şi şase de ani?

– Da.

Privind-o şi ascultînd-o vorbind, Tyler nu mai avu nici o îndoială. Era autentică şi periculoasă. Trebuia să scape imediat de ea.

Se strădui să-i zîmbească.

– Ei bine, cred că-ţi dai seama că am avut un şoc. Vreau să spun, să apari de nicăieri şi...

– Ştiu. Îmi pare rău. Ar fi trebuit probabil să sun mai întîi.

Tyler o întrebă ca din întîmplare.

– Ai venit singură de la Boston?

– Da.

– Mai ştie cineva că eşti aici?

– Nu. Adică da. Colega mea de apartament, Sally.

– Unde stai?

– La hotelul *Copley Square*.

– E un hotel drăguţ. Ce cameră?

– 419.

– Bine. Ce-ar fi să te întorci la hotel şi să ne aştepţi acolo? Vreau să-i pregătesc înainte pe Kendall şi pe Woody. Vor fi la fel de surprinşi ca şi mine.

– Îmi pare rău. Ar fi trebuit...

– Nici o problemă. Acum, că ne-am cunoscut, sînt sigur că totul va fi bine.

– Îţi mulţumesc, Tyler.

– Cu plăcere. Am să-ţi chem un taxi.

Cinci minute mai tîrziu, plecase.

Hal Baker tocmai se întorsese în camera lui de hotel cînd sună telefonul.

– Hal?

– Îmi pare rău, dar n-am nici o veste. Am

căutat-o în tot orașul. Am fost la aeroport și...

– E aici, prostule!

– Cum?

– E în Boston. Stă la hotelul Copley Square, camera 419. Vreau să te ocupi de ea diseară. Și să nu mai dai greș, ai înțeles?

– Dar n-a fost vina mea.

– Ai înțeles?

– Da, domnule.

– Atunci fă-o. Tyler trînti receptorul. Se duse să-l caute pe Clark.

– Știi, Clark, femeia care a fost aici, pretinzînd că este sora noastră...

– Da, domnule?

– Aș vrea să nu pomenești nimic despre ea celorlalți. S-ar necăji.

– Înțeleg, domnule. Ce grijuliu sînteți!

Julia se duse să ia masa la *Ritz-Carlton*. Hotelul era frumos, exact așa cum i-l descrisese mama ei. Julia stătea la o masă și și-o imagina pe mama ei însoțită de Tyler, Woody și Kendall. *Mi-ar fi plăcut să cresc cu ei*, se gîndi Julia. *Bine cel puțin că-i voi cunoaște acum*. Se întrebă dacă mama ei ar fi fost de acord cu ce făcuse. Pe Julia o nedumerise puțin

primirea pe care i-o făcuse Tyler. Fusese... rece. *Dar e normal*, își zise Julia. *Vine o străină și spune: Sînt sora ta. Bineînțeles că a fost bănuitor. Dar sînt sigură că voi reuși să-i conving.*

Cînd văzu nota de plată, Julia se uită la ea, șocată. *Trebuie să am grijă*, își spuse. Să-mi mai rămînă bani pentru autobuz, cînd va fi să mă întorc în Kansas.

Cînd ieși din restaurant, un autobuz tocmai oprea în stație. Se urcă în el. Voia să vadă cît mai mult din orașul mamei ei.

Hal Baker intră foarte sigur în holul hotelului *Copley Square*, de parcă ar fi locuit acolo de cînd lumea. Urcă scările pînă la etajul patru. De data aceasta n-avea să mai dea greș. Camera 419 era la mijlocul coridorului. Se uită în jur, asigurîndu-se că nu era nimeni în preajmă, apoi bătu la ușă. Nu răspunse nimeni. Bătu din nou.

– Domnișoară Stanford? Nici un răspuns.

Îi trebuiră numai cîteva secunde să descuie ușa. Intră și închise ușa în urma lui. Camera era goală.

– Domnișoară Stanford?

Intră în baie. Nimeni. Se reîntoarse în cameră. Scoase un cuțit din buzunar, își trase un scaun în

spatele uşii şi se aşează, aşteptînd în întuneric. O oră mai tîrziu, auzi pe cineva apropiindu-se.

Hal Baker se ridică brusc şi se ascunse după uşă, cu cuţitul în mînă. Auzi cheia în broască şi uşa începu să se deschidă. Ridică cuţitul deasupra capului, gata să lovească. Julia Stanford intră şi aprinse lumina. O auzi spunînd:

– Bine. Intraţi.

O mulţime de reporteri năvăliră în încăpere.

Capitolul 25

Gordon Wellman, recepţionerul din tura de noapte de la hotelul *Copley Square,* a fost cel care neintenţionat i-a salvat viaţa Juliei. Intrase de serviciu la ora şase în acea seară şi verificase automat registrul. Cînd întîlnise numele Juliei Stanford, îl privise uimit. De la moartea lui Harry Stanford, ziarele erau pline de poveşti despre familia acestuia. Se dezgropase vechiul scandal al legăturii lui Stanford cu guvernanta copiilor lui, urmat de sinuciderea soţiei. Harry Stanford avea o fiică ilegitimă pe nume Julia. Se zvonea că venise în secret la Boston. La puţin timp după ce făcuse toate acele cumpărături fabuloase, plecase în America de sud. Se părea că se întorsese. *Şi stă la hotelul meu,* se gîndi Gordon

Wellman încîntat.

Se întoarse spre portar.

– Îţi dai seama ce publicitate am putea face hotelului?

O clipă mai tîrziu se îndrepta spre telefon să anunţe presa.

Cînd Julia s-a reîntors la hotel după plimbarea făcută în oraş, holul era plin de reporteri care o aşteptau nerăbdători. O asaltară de cum intră pe hol.

– Domnişoară Stanford! Sînt de la *Boston Globe*. V-am căutat şi mai devreme, dar auzisem că aţi părăsit oraşul. Aţi putea să ne spuneţi...?

Un aparat de filmat era îndreptat spre ea.

– Domnişoară Stanford, sînt de la *WCVB-TV*. Ne puteţi da o declaraţie?

– Domnişoară Stanford, sînt de la *Boston Phoenix*. Vrem să vă cunoaştem reacţia în legătură cu...

– Priviţi aici, domnişoară Stanford! Zîmbiţi! Mulţumesc!

Blitz-urile scînteiau.

Julia rămase pe loc, nedumerită. *Oh, Dumnezeule*, se gîndi ea. *Familia o să creadă că vînez publicitatea*. Se întoarse spre reporteri.

– Îmi pare rău, nu am nimic de spus.

Se îndreptă spre lift. Se luară după ea.

„Revista *People* vrea să facă un reportaj despre viaţa dumneavoastră şi despre ce înseamnă să fii înstrăinat de familie timp de peste douăzeci şi cinci

de ani."

„Am auzit că aţi fost în America de sud."

„Intenţionaţi să vă stabiliţi în Boston?"

„De ce nu locuiţi la Rose Hill?"

Ea coborî din lift la etajul patru şi porni grăbită pe coridor. Erau pe urmele ei. N-avea cum să scape.

Julia scoase cheia şi deschise uşa. Păşi înăuntru şi aprinse lumina.

– Bine, intraţi.

Ascuns după uşă, Hal Baker fu luat prin surprindere, cu cuţitul ridicat deasupra capului. În timp ce reporterii se îngrămădeau să intre, îşi strecură repede cuţitul în buzunar şi se amestecă cu ceilalţi.

Julia se întoarse spre reporteri.

– Puneţi întrebările pe rînd.

Nemulţumit, Baker se strecură spre ieşire. Judecătorul Stanford n-avea să fie deloc încîntat.

În următoarea jumătate de oră, Julia răspunse la întrebări. Într-un sfîrşit ei plecară.

A doua zi de dimineaţă, posturile de televiziune şi ziarele difuzară ştiri despre Julia Stanford.

Tyler citise ziarele şi era furios. Woody şi Kendall coborîră şi ei să ia micul dejun.

– Ce e toată povestea asta despre o femeie care se dă drept Julia Stanford? întrebă Woody.

– E o impostoare, zise Tyler. A venit ieri aici să

ceară bani şi am alungat-o. Nu mă aşteptam să-şi facă atîta publicitate ieftină. Nu vă faceţi griji. Am să mă ocup eu de ea.

Îl sună pe Simon Fitzgerald.

– Aţi citit ziarele de dimineaţă?

– Da.

– Nebuna asta se învîrte prin oraş, pretinzînd că este sora noastră.

– Vreţi să o arestez? întrebă Fitzgerald.

– Nu! Ar însemna o publicitate şi mai mare. Vreau să dispară din oraş.

– Bine. O să rezolv eu asta, domnule judecător Stanford.

– Mulţumesc.

Simon Fitzgerald îl chemă pe Steve Sloane.

– A intervenit o problemă, zise el.

Steve dădu din cap.

– Ştiu. Am auzit ştirile de dimineaţă şi am citit ziarele. Cine e?

– Evident, cineva care crede că poate pune mîna pe averea familiei. Judecătorul Stanford ne-a sugerat să o alungăm din oraş. Te ocupi tu de asta?

– E plăcerea mea, rînji Steve.

O oră mai tîrziu, Steve bătea la uşa Juliei.

Cînd ea deschise uşa şi-l văzu, spuse:

– Îmi pare rău, nu mai discut cu nici un reporter.

– Nu sînt reporter. Pot să intru?

– Cine eşti?

– Mă numesc Steve Sloane. Lucrez la firma de avocaţi care se ocupă de problemele familiei Stanford.

– Înţeleg. Intră.

– Ai spus presei că tu eşti Julia Stanford?

– Mă tem că am fost luată pe nepregătite. Nu-i aşteptam...

– Dar pretinzi că eşti fiica lui Harry Stanford?

– Da, sînt fiica lui.

El o privi şi spuse cinic:

– Şi, bineînţeles, poţi să dovedeşti asta.

– Nu, spuse Julia încet. Nu pot.

– Haide, insistă Steve. Trebuie să ai măcar o dovadă. Avea de gînd să o prindă în propriile-i minciuni.

– N-am nimic.

El o privi surprins. Nu era cum se aşteptase el. Avea o sinceritate dezarmantă. *Pare inteligentă. Cum a putut fi atît de proastă să vină pînă aici, pretinzînd că este fiica lui Harry Stanford, fără să aibă vreo dovadă?*

– Păcat, zise Steve. Judecătorul Stanford vrea să părăseşti oraşul.

Ea făcu ochii mari.

– Cum?

– Cum ai auzit.

– Dar nu înţeleg. Nu l-am cunoscut încă pe sora

şi pe celălalt frate al meu.

Deci este hotărîtă să continue farsa, se gîndi Steve.

– Ascultă, nu ştiu cine eşti sau care-ţi este jocul, dar să ştii că ai putea face închisoare pentru asta. Noi îţi oferim o şansă. Ce faci tu acum este împotriva legii. Ai de ales. Ori pleci din oraş şi nu-i mai tulburi, ori te arestăm.

Julia îl privi şocată.

– Arestată? Nu ştiu ce să spun.

– E hotărîrea ta.

– Nici nu vor să mă vadă?

– Ăsta e un mod frumos de a o spune.

Ea oftă adînc.

– Bine, dacă asta vor, mă întorc în Kansas. Şi-ţi promit că nu vor mai auzi niciodată despre mine.

Kansas. Ai făcut un drum lung ca să-i păcăleşti pe toţi.

– E foarte înţelept din partea ta. O privi o clipă mirat. La revedere.

Ea nu-i răspunse.

Steve era în biroul lui Simon Fitzgerald.

– Ai vorbit cu ea, Steve?

– Da. Se întoarce acasă. Părea îngîndurat.

– Bine. Am să-l sun pe judecătorul Stanford. O să fie încîntat.

– Ştii ce mă nedumereşte, Simon?

– Ce?

– Cîinele n-a lătrat.

– Ce vrei să spui?

– Ca-n povestea cu Sherlock Holmes.

– Steve, ce legătură are asta cu...

– A venit aici, fără nici o *dovadă*.

Fitzgerald îl privi nedumerit.

– Nu înţeleg. Tocmai acest lucru ar fi trebuit *să te convingă*.

– Din contră. De ce să fi venit pînă aici din Kansas, pretinzînd că este fiica lui Harry Stanford, fără să aibă nici cel mai mic argument?

– Sînt o grămadă de nebuni pe lumea asta, Steve.

– Nu-i nebună. Ar fi trebuit s-o vezi. Şi mai sînt cîteva lucruri care mi se par ciudate.

– Da?

– Cadavrul lui Harry Stanford a dispărut. Cînd am vrut să vorbesc cu Dmitri Kaminsky, singurul martor la accident, acesta dispăruse... Şi nimeni nu pare să ştie unde a dispărut subit prima Julia.

Simon Fitzgerald se încruntă.

– Ce vrei să spui?

– Se întîmplă ceva. Am de gînd să mai port o discuţie cu această doamnă, zise Steve.

Steve Sloane intră în holul hotelului *Copley Square* şi se îndreptă spre recepţie.

– Aţi putea s-o sunaţi pe domnişoara Julia Stanford, vă rog?

Recepționerul ridică privirea.

– Îmi pare rău. Domnișoara Stanford a plecat.

– A lăsat vreo adresă?

– Nu.

Nu mai putea face nimic. *Poate că m-am înșelat*, se gîndi el filozofic. *Poate că este într-adevăr o impostoare. Nu vom ști niciodată*. Se întoarse și ieși în stradă. Portarul conducea un cuplu spre taxi.

– Mă scuzați, zise Steve.

Portarul se întoarse spre el.

– Doriți un taxi, domnule?

– Nu. Vreau să vă pun o întrebare. Ați văzut-o pe domnișoara Stanford ieșind din hotel azi-dimineață?

– Bineînțeles. Toți se uitau la ea. E deja o celebritate. Chiar eu i-am chemat un taxi.

– Știți cumva încotro s-a îndreptat? Își dădu seama că-și ținea răsuflarea.

– Bineînțeles. Eu i-am spus șoferului unde s-o ducă.

– Unde? întrebă Steve nerăbdător.

– La autogară. Mi s-a părut destul de ciudat ca cineva atît de bogat să...

– Vreau și eu un taxi.

Steve intră în autogara aglomerată și privi în jur. Julia nu era de găsit. *A plecat*, se gîndi el disperat. La megafon se anunțau autobuzele care urmau să pornească în cursă. Auzi „... și Kansas City". Se

grăbi spre peron.

Julia tocmai se urca în autobuz.

– Așteaptă! îi strigă el.

Ea se întoarse, mirată.

Steve alergă spre ea.

– Vreau să vorbesc cu tine.

Ea îl privi mînioasă.

– Nu mai am nimic să-ți spun. Se întoarse cu spatele.

El o apucă de braț.

– Stai puțin. Trebuie neapărat să discutăm.

– Pierd autobuzul.

– O să iei altul.

– Dar am valiza înăuntru!

Steve se întoarse spre un hamal.

– Doamna e pe cale să nască. Coborîți repede valiza. Repede!

Hamalul o privi surprins.

– Bine. Se îndreptă spre compartimentul de bagaje. Care-i bagajul dumitale, doamnă?

Julia se întoarse spre Steve, uimită.

– Știi ce faci?

– Nu, spuse Steve.

Ea îl privi o clipă, apoi se hotărî. Arătă cu degetul spre valiza ei.

– Asta.

Hamalul i-o dădu.

– Să vă chem o ambulanță?

– Mulțumesc. Ne descurcăm.

Steve îi ridică valiza şi se îndreptară amîndoi spre ieşire.

– Ai luat micul dejun?

– Nu mi-e foame, zise ea cu răceală.

– Ar trebui totuşi. Acum mănînci pentru doi, doar.

Au luat micul dejun la *Julien*. Julia stătea în faţa lui Steve, cu trupul rigid de mînie. După ce dădură comanda, Steve spuse:

– Ştii ce mă face curios? Cum ai putut să crezi că vei obţine partea ta de moştenire dacă nu-ţi poţi dovedi în nici un fel identitatea?

Ea îl privi indignată.

– Dar n-am venit după bani. Tata oricum nu mi-ar fi lăsat nimic. Voiam numai să-mi cunosc rudele. Dar se pare că ei nu vor să mă cunoască.

– Nu ai *nici un fel* de acte... nici o dovadă a identităţii tale?

Ea se gîndi la tăieturile din ziare din cutia veche şi clătină din cap.

– Nu, nimic.

– Vreau să-ţi prezint pe cineva.

– Dînsul este Simon Fitzgerald. Steve ezită. Domnişoara...

– Julia Stanford.

Fitzgerald o privi sceptic.

– la loc, domnişoară.

Julia se aşeză pe marginea unui scaun, gata oricînd să se ridice şi să plece.

Fitzgerald o studia. Avea ochii gri, adînci ai familiei Stanford. Dar asemenea ochi mai aveau o mulţime de oameni.

– Pretinzi că eşti fata lui Rosemary Nelson.

– Nu pretind nimic. *Sînt* fata lui Rosemary Nelson.

– Şi unde este mama ta?

– A murit acum cîţiva ani.

– Îmi pare rău. Ai putea să ne spui ceva despre ea?

– Nu, zise Julia. Nu vreau. Se ridică. Vreau să plec de aici.

– Ascultă, noi încercăm să te ajutăm, zise Steve.

Ea se întoarse spre el.

– Chiar aşa? Rudele mele nu vor să mă vadă. Tu vrei să mă dai pe mîna poliţiei. N-am nevoie de un asemenea ajutor. Se îndreptă spre uşă.

– Stai, spuse Steve. Dacă eşti cine pretinzi, trebuie să ai *ceva* care să dovedească că eşti într-adevăr fiica lui Harry Stanford.

– Ţi-am spus că nu am, zise Julia. Mama mea şi cu mine l-am alungat definitiv pe Harry Stanford din vieţile noastre.

– Cum arăta mama ta? o întrebă Simon Fitzgerald.

– Era frumoasă, zise Julia. Era cea mai frumoasă... Îşi aduse aminte de ceva. Am o poză de-a ei. Scoase de la gît un medalion în formă de inimă

şi i-l întinse lui Fitzgerald.

El o privi o clipă, apoi deschise medalionul. De o parte era fotografia lui Harry Stanford iar de cealaltă cea a lui Rosemary Nelson. Avea şi o inscripţie: *„Lui R.N. cu dragoste, H.S."* Data era 1969.

Simon Fitzgerald privi cu atenţie medalionul. Cînd ridică privirea, vocea îi era răguşită:

– Îţi datorăm scuze, draga mea. Se întoarse spre Steve.

– Ea este Julia Stanford.

Capitolul 26

Kendall nu putea să uite conversaţia pe care o avusese cu Peggy. Nu putea face faţă de una singură. *Woody se străduieşte. Cu adevărat... Oh, îl iubesc atît de mult!*

Are nevoie de ajutor, se gîndi Kendall. *Trebuie să fac ceva. Doar e fratele meu. Voi sta de vorbă cu el.*

Îl căută pe Clark.

– Domnul Woodrow este acasă?

– Da, doamnă. Cred că e în camera lui.

Îşi aminti scena de la masă, cînd Peggy apăruse cu un ochi învineţit. *„M-am lovit într-o uşă". Cum de-a rezistat atîta vreme?* Kendall urcă scările şi bătu la uşa lui Woody. Nu-i răspunse nimeni.

– Woody?

Deschise uşa şi intră. Un miros acrişor domnea în încăpere. Kendall se îndreptă spre baie. Îl vedea pe Woody prin uşa deschisă. Încălzea heroină pe o placă de aluminiu, inhalînd fumul.

Kendall intră în baie.

– Woody...?

El rînji.

– Bună, surioară.

– Pentru numele lui Dumnezeu, opreşte-te.

– Hei, relaxează-te. Ştii cum se cheamă asta? Să alungi balaurii. Vezi cum se formează un balaur mic din fum? Zîmbea fericit.

– Woody, vreau să stăm de vorbă.

– Sigur, surioară. Cu ce te pot ajuta? Ştiu sigur că nu-i o problemă de bani, doar sîntem miliardari. De ce eşti aşa tristă? Afară e soare şi e o zi frumoasă!

Ochii îi străluceau.

Kendall rămase privindu-l plină de compasiune.

– Woody, am discutat cu Peggy. Mi-a povestit cum ai început să iei droguri la spital.

El dădu din cap.

–Cel mai bun lucru care mi s-a întîmplat vreodată.

– Nu. Este cel mai cumplit lucru care ţi s-a întîmplat. Nu-ţi dai seama ce faci din viaţa ta?

– Ba da.

Ea îl luă de mînă şi spuse:

– Ai nevoie de ajutor.

– Eu? N-am nevoie de nici un fel de ajutor. Mă

simt foarte bine.

– Ascultă-mă, Woody. Este viaţa ta la mijloc. Şi nu numai a ta. Gîndeşte-te la Peggy. De ani de zile trăieşte într-un iad şi a rezistat numai pentru că te iubeşte foarte mult. Nu-ţi distrugi numai viaţa ta, o distrugi şi pe a ei. Trebuie să faci ceva acum, pînă nu e prea tîrziu. N-are importanţă cum ai început să iei droguri, important este să renunţi la ele.

Zîmbetul lui Woody păli. O privi pe Kendall în ochi şi încercă să spună ceva, apoi se opri.

– Kendall...

– Da?

– Ştiu că ai dreptate. Vreau să mă opresc. Am încercat. Numai Dumnezeu ştie cît am încercat. Dar nu pot.

– *Bineînţeles* că poţi, zise ea încrezătoare. Ai să reuşeşti. Vom lupta împreună. Peggy şi cu mine îţi sîntem alături. Cine-ţi face rost de heroină, Woody?

El o privi mirat.

– Dumnezeule! Nu ştii?

Kendall clătină din cap.

– Nu.

– Peggy.

– Sigur... dar de ce?

– Mîine se va citi testamentul. Voi moşteni peste două miliarde de dolari.

– Două... E fantastic!

– Vreau să-mi fii alături. Vom alege împreună iahtul.

– Oh, Tyler! Sună minunat.

– Deci vii?

– Bineînţeles.

Cînd Lee lăsă jos receptorul, începu să repete visător: *Două miliarde... două miliarde...*

Capitolul 34

Cu o zi înainte de citirea testamentului, Kendall şi Woody stăteau în biroul lui Steve.

– Nu înţeleg de ce ne-ai chemat aici, zise Woody. Testamentul va fi citit de-abia mîine.

– Vreau să vă fac cunoştinţă cu cineva, le spuse Steve.

– Cu cine?

– Cu sora voastră.

– Am cunoscut-o deja, spuse Kendall.

Steve vorbi la interfon:

– Poftească-o înăuntru, te rog.

Kendall şi Woody se priviră miraţi. Uşa se deschise şi intră Julia Stanford. Steve se ridică.

– Ea este sora voastră, Julia.

aminte de ceva. Oh, nu!

– Ce este? întrebă Fitzgerald.

– Cu două seri în urmă am vorbit cu colega mea de apartament. Era în pragul unei crize de isterie. Mi-a spus că a fost atacată de către un bărbat cu un cuţit, care credea că sînt eu. Cine face toate astea?

– Cred că unul dintre membrii familiei, îi spuse Steve.

– Dar *de ce?*

– Este vorba de o avere foarte mare, iar testamentul va fi validat în cîteva zile.

– Şi ce legătură are asta cu mine? Tatăl meu nu m-a văzut niciodată. Oricum nu mi-ar fi lăsat nimic.

– De fapt, spuse Fitzgerald, dacă-ţi putem dovedi identitatea, partea ta de avere se ridică la mai mult de un miliard de dolari.

Ea rămase fără grai. Cînd îşi regăsi vocea, spuse:

– Un miliard?

– Da. Dar altcineva urmăreşte să pună mîna pe aceşti bani. De aceea eşti în pericol.

– Înţeleg. Îl privi cuprinsă de panică. Ce să fac?

– Am să-ţi spun eu ce să *nu* faci, zise Steve. Nu te întorci la hotel. Nu vreau să fii văzută pînă cînd nu aflăm ce se întîmplă.

– M-aş putea întoarce în Kansas pînă...

Fitzgerald spuse:

– Cred că ar fi mai bine dacă ai rămîne aici,

Julia. O să găsim un loc în care să te ascunzi.

– Ar putea sta la mine acasă, sugeră Steve. Nimeni nu s-ar gîndi s-o caute tocmai acolo.

Cei doi se întoarseră spre Julia. Ea ezita.

– Bine. Apoi spuse încet: Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă tata n-ar fi căzut de pe iaht.

– Nu cred că a căzut, îi spuse Steve. Cred că a fost împins.

Au luat liftul de serviciu pînă la garaj. Au plecat cu maşina lui Steve.

– N-aş vrea să te vadă nimeni, spuse Steve. Trebuie să stai ascunsă cîteva zile. Ce-ai zice să mîncăm ceva?

Julia îl privi şi zîmbi.

– Se pare că mă hrăneşti tot timpul.

– Ştiu un restaurant plăcut, într-o casă veche pe Gloucester Street. Nu cred că vom fi văzuţi de cineva.

L'Espalier era o casă elegantă, construită în secolul al XIX-lea, cu una dintre cele mai frumoase privelişti din Boston. Cînd Steve şi Julia intrară, fură întîmpinaţi de şeful de sală.

– Bună ziua. Poftiţi pe aici, vă rog. Avem o masă

aminte de ceva. Oh, nu!

– Ce este? întrebă Fitzgerald.

– Cu două seri în urmă am vorbit cu colega mea de apartament. Era în pragul unei crize de isterie. Mi-a spus că a fost atacată de către un bărbat cu un cuțit, care credea că sînt eu. Cine face toate astea?

– Cred că unul dintre membrii familiei, îi spuse Steve.

– Dar *de ce*?

– Este vorba de o avere foarte mare, iar testamentul va fi validat în cîteva zile.

– Și ce legătură are asta cu mine? Tatăl meu nu m-a văzut niciodată. Oricum nu mi-ar fi lăsat nimic.

– De fapt, spuse Fitzgerald, dacă-ți putem dovedi identitatea, partea ta de avere se ridică la mai mult de un miliard de dolari.

Ea rămase fără grai. Cînd își regăsi vocea, spuse:

– Un miliard?

– Da. Dar altcineva urmărește să pună mîna pe acești bani. De aceea ești în pericol.

– Înțeleg. Îi privi cuprinsă de panică. Ce să fac?

– Am să-ți spun eu ce să *nu* faci, zise Steve. Nu te întorci la hotel. Nu vreau să fii văzută pînă cînd nu aflăm ce se întîmplă.

– M-aș putea întoarce în Kansas pînă...

Fitzgerald spuse:

– Cred că ar fi mai bine dacă ai rămîne aici,

Julia. O să găsim un loc în care să te ascunzi.

– Ar putea sta la mine acasă, sugeră Steve. Nimeni nu s-ar gîndi s-o caute tocmai acolo.

Cei doi se întoarseră spre Julia. Ea ezita.

– Bine. Apoi spuse încet: Nimic din toate astea nu s-ar fi întîmplat dacă tata n-ar fi căzut de pe iaht.

– Nu cred că a căzut, îi spuse Steve. Cred că a fost împins.

Au luat liftul de serviciu pînă la garaj. Au plecat cu mașina lui Steve.

– N-aș vrea să te vadă nimeni, spuse Steve. Trebuie să stai ascunsă cîteva zile. Ce-ai zice să mîncăm ceva?

Julia îl privi și zîmbi.

– Se pare că mă hrănești tot timpul.

– Știu un restaurant plăcut, într-o casă veche pe Gloucester Street. Nu cred că vom fi văzuți de cineva.

L'Espalier era o casă elegantă, construită în secolul al XIX-lea, cu una dintre cele mai frumoase priveliști din Boston. Cînd Steve și Julia intrară, fură întîmpinați de șeful de sală.

– Bună ziua. Poftiți pe aici, vă rog. Avem o masă

pentru dumneavoastră chiar la fereastră.

– Dacă nu vă supărați, zise Steve, am prefera ceva lîngă perete.

– Lîngă perete?

– Da. E mai intim.

– Bineînțeles. Îi conduse spre o masă într-un colț. Vă trimit imediat ospătarul. Se uita cu atenție la Julia. Fața i se lumină brusc. Ah! Domnișoara Stanford. E o adevărată plăcere să vă servim. V-am văzut fotografia în ziar.

Julia îl privi pe Steve, neștiind ce să spună.

Steve exclamă:

– Dumnezeule! Am uitat copiii în mașină. Hai după ei! Se adresă apoi șefului de sală. Două Martini, foarte seci. Ne întoarcem imediat.

– Da, domnule.

– Ce facem? îl întrebă Julia.

– Plecăm de aici. Dacă anunță presa, am încurcat-o. Mergem în altă parte.

Au găsit un restaurant mic pe Dalton Street și au făcut comanda. Steve stătea lîngă ea, studiind-o.

– Cum te simți acum, că ești celebră?

– Te rog, nu glumi cu asta. Mă simt îngrozitor.

– Știu, spuse el. Îmi pare rău. Îi plăcea să fie în compania ei. Se gîndi la cît de nepoliticos fusese cînd se întîlniseră prima dată.

– Chiar crezi că sînt în pericol, domnule Sloane? îl întrebă Julia.

– Spune-mi Steve. Da, mă tem că ești. Dar n-o să dureze prea mult. Pînă cînd va fi validat testamentul vom ști și cine se află în spatele conspirației. Pînă atunci însă voi avea grijă să fii în siguranță.

– Mulțumesc.

Se uitau unul la altul, iar cînd ospătarul observă cum se priveau, hotărî să nu-i întrerupă.

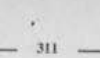

În mașină, Steve o întrebă:

Ești pentru prima oară în Boston?

– Da. E un oraș interesant. Treceau pe lîngă clădirea John Hancock. Steve îi arătă turnul.

– Vezi farul de colo?

– Da.

– Prevede vremea.

– Dar cum poate un far să...

– Mă bucur că ai întrebat. Cînd lumina este foarte albastră, înseamnă că este senin. Dacă clipește, va fi timp noros. Lumina roșie înseamnă ploaie, iar cînd lumina roșie este intermitentă înseamnă că o să ningă.

Julia izbucni în rîs. Ajunseră la Harvard Bridge. Steve încetini.

– Este podul care leagă Boston-ul de Cambridge. Are o lungime exactă de trei sute șaizeci și

patru de Smoots şi o ureche.

Julia se întoarse şi îl privi mirată.

– Cum adică?

Steve zîmbi.

– E adevărat.

– Ce-i aceea un Smoot?

– Un Smoot este unitatea de măsură care folosea trupul lui Oliver Reed Smoot, care avea un metru şaptezeci. Totul a început ca o glumă, dar cînd municipalitatea a reconstruit podul s-au menţinut toate dimensiunile. Smoot-ul a devenit o unitate standard de măsură în anul 1958.

Ea rîse.

– Incredibil!

Pe cînd treceau pe lîngă monumentul de la Bunker Hill, Julia exclamă:

– Oh! Aici a avut loc bătălia de la Bunker Hill, nu-i aşa?

– Nu, spuse Steve.

– Ce vrei să spui?

– Bătălia de la Bunker Hill s-a purtat pe Breed's Hill.

Casa lui Steve, situată pe Newbury Street, avea două etaje şi era mobilată confortabil. Tablouri vesele atîrnau pe pereţi.

– Locuieşti singur? îl întrebă Julia.

– Da. Am o menajeră care vine de două ori pe săptămînă. Am să-i spun să nu vină cîteva zile. N-aş

vrea să ştie cineva că eşti aici.

Julia îl privi pe Steve şi spuse cu căldură:

– Aş vrea să ştii că-ţi sînt recunoscătoare pentru tot ce faci pentru mine.

– E plăcerea mea. Haide. Am să-ţi arăt care este dormitorul tău.

O conduse sus, în camera de oaspeţi.

– Asta este. Sper să te simţi bine.

– Oh, e foarte frumoasă, spuse Julia.

– Am să cumpăr eu ceva de mîncare. De obicei iau masa în oraş.

– Aş putea... Se opri. Dacă stau să mă gîndesc, mai bine nu. Colega mea de apartament spune că nu mă pricep deloc la gătit.

– Lasă, mă pricep eu, zise Steve. O să gătesc eu pentru amîndoi. O privi şi spuse şoptit: De mult timp n-am mai gătit pentru cineva. *Linişteşte-te*, îşi spuse. *Ai luat-o razna*. Simte-te ca acasă. Aici, eşti în siguranţă.

Ea zîmbi.

– Îţi mulţumesc.

Coborîră amîndoi. El începu să-i arate:

– Ai aici televizorul, radioul, un video, combina... Sper să te simţi bine.

– E minunat. Ar fi vrut să spună: *Exact aşa cum mă simt cînd sînt cu tine*.

– Ei bine, dacă nu mai e nimic altceva, zise el stingaci.

– Nu mă mai pot gîndi la nimic, zîmbi Julia.

– Mă întorc la birou. Am o mulţime de întrebări cărora trebuie să le găsesc răspunsul.

Ea îl conduse pînă la uşă.

– Steve?

– Da?

– Aş putea să o sun pe prietena mea? Trebuie să fie îngrijorată.

El clătină din cap.

– Nu. Nu vreau să dai nici un telefon şi nici să părăseşti această casă. De asta s-ar putea să depindă viaţa ta.

Capitolul 28

– Sînt doctorul Westin. Înţelegi că această conversaţie va fi înregistrată?

– Da, doctore.

– Eşti mai calmă acum?

– Sînt calmă dar în acelaşi timp şi furioasă.

– De ce eşti furioasă?

– N-ar trebui să fiu aici. Nu sînt nebună. E o înscenare.

– Da? Şi cine a înscenat totul?

– Tyler Stanford.

– Judecătorul Tyler Stanford?

– Da.

– De ce?

– Pentru bani.

– Ai bani?

– Nu. Adică... aș fi putut să am. Mi-a promis un milion de dolari, bijuterii și o haină de blană.

– Și de ce să-ți fi promis judecătorul Stanford toate astea?

Hai să începem cu începutul. Eu nu sînt Julia Stanford. Mă numesc Margo Posner.

– Dar cînd ai venit aici, pretindeai că ești Julia Stanford.

– Uită asta. Nu sînt... Uite ce s-a întîmplat. Judecătorul Stanford m-a angajat să mă dau drept sora lui.

– De ce?

– Ca să-mi iau partea din averea familiei Stanford și să i-o dau lui.

– Și pentru asta ți-a promis un milion de dolari, o haină de blană și niște bijuterii?

– Nu mă credeți, nu-i așa? Ei bine, vă pot dovedi. M-a dus la Rose Hill. Acolo locuiesc acum cei din familia Stanford. Vă pot descrie casa și fiecare membru al familiei.

– Îți dai seama că sînt niște acuzații foarte serioase?

– Bineînțeles. Dar bănuiesc că nu veți lua nici o măsură pentru că el este judecător.

– Te înșeli. Te asigur că se va face o investigație foarte serioasă.

– Bine! Vreau ca ticălosul ăla să fie închis, așa cum a făcut și el cu mine. Vreau să ies de aici!

– Înțelegi că, în afară de mine, te vor examina alți doi colegi de-ai mei?

– N-au decît. Sînt la fel de sănătoasă ca și voi.

– Doctorul Gifford va sosi aici după-amiază, și vom hotărî cum să procedăm mai departe.

– Cu cît mai repede cu atît mai bine. Nu pot să suport locul ăsta blestemat.

Cînd sora-șefă îi aduse lui Margo mîncarea, îi spuse:

– Am vorbit cu doctorul Gifford. Te va vedea peste o oră.

– Mulțumesc. Margo era pregătită. Avea de gînd să le spună tot ce știa chiar de la început. *Și atunci*, se gîndi Margo, *mă vor elibera și-l vor închide pe el.* Gîndul o mulțumea. *Voi fi liberă.* Apoi își spuse: *Liberă să fac ce? Voi fi aruncată iar în stradă. Dacă revin asupra condamnării și mă bagă din nou la închisoare?*

Aruncă tava cu mîncare de perete. *Să-i ia naiba! Nu-mi pot face una ca asta! Ieri valoram un miliard de dolari iar astăzi... Stai! Stai!* Îi venise o idee. *Dumnezeule! Ce era să fac? Am dovedit deja că eu sînt Julia Stanford. Am martori. Întreaga familie l-a auzit pe Frank Timmons că amprentele mele dovedeau că eu sînt Julia Stanford. De ce să vreau să fiu Margo Posner cînd pot să fiu Julia Stanford? Nu-i de mirare că m-au închis aici. Cred că mi-am pierdut mințile.* Sună după sora-șefă.

Cînd aceasta veni, Margo spuse:

– Vreau să-l văd pe doctor chiar acum.

– Știu. Ești programată la consultație...

– Acum. În clipa asta.

Sora-șefă o privi, apoi spuse:

– Calmează-te, îl chem imediat.

Zece minute mai tîrziu, doctorul Franz Gifford intră în camera lui Margo.

– Ai vrut să mă vezi?

– Da. Zîmbi, parcă cerîndu-și scuze. Mă tem că v-am jucat o farsă, doctore.

– Într-adevăr?

– Da. Mă simt foarte stînjenită. Adevărul este că eram foarte supărată pe fratele meu Tyler și am vrut să-l pedepsesc. Mi-am dat seama că am greșit. Mi-a trecut. Vreau să mă întorc acasă la Rose Hill.

– Am văzut înregistrarea convorbirii tale de azi-dimineață. Spuneai că te numești Margo Posner și că ți s-a întins o cursă.

Margo izbucni în rîs.

– Am spus-o numai ca să-l supăr pe Tyler. Nu. Sînt Julia Stanford.

El o privi.

– Poți s-o dovedești?

Era momentul pe care-l așteptase Margo.

– Oh, bineînțeles! zise ea triumfătoare. Chiar Tyler a dovedit-o. A angajat un detectiv particular pe nume Frank Timmons care a comparat amprentele mele cu cele de pe carnetul de conducere. Sînt identice. Nu încape nici o îndoială în privința asta.

– Detectivul Frank Timmons?

– Da, lucrează pentru procurorul din Chicago.

El o studie o clipă.

– Ești absolut sigură? Nu ești Margo Posner, ci Julia Stanford?

– Absolut.

– Iar acest detectiv, Frank Timmons, poate confirma?

Ea zîmbi.

– A și făcut-o. Nu trebuie decît să sunați la biroul procurorului.

Doctorul Gifford dădu din cap.

– Așa am să fac.

În dimineața următoare, la ora zece, doctorul Gifford se reîntoarse în camera lui Margo însoțit de sora-șefă.

– Bună dimineața.

– Bună dimineața, doctore.

Îl privi nerăbdătoare.

– Ai vorbit cu Frank Timmons?

– Da. Sper că am înțeles bine. Toată povestea despre implicarea ta într-un soi de conspirație a fost o farsă?

– Da. Am susținut acest lucru pentru că voiam să-mi pedepsesc fratele. Dar totul este în regulă acum. Sînt gata să mă întorc acasă.

– Iar Frank Timmons poate dovedi că tu eşti Julia Stanford?

– Absolut.

Doctorul Gifford se întoarse spre sora-şefă şi dădu din cap. Ea făcu un semn cuiva. Un bărbat înalt şi subţire intră în încăpere. O privi pe Margo şi spuse:

– Sînt Frank Timmons. Vă pot ajuta cu ceva?

Nu-l mai văzuse în viaţa ei.

Capitolul 29

Prezentarea de modă mergea bine. Manechinele se mişcau cu graţie pe podium şi fiecare nouă creaţie stîrnea ropote de aplauze. Fiecare loc din sală era ocupat şi multă lume stătea în picioare. În culise era mare vînzoleală, iar Kendall se întoarse să vadă ce se întîmpla. Doi poliţişti în uniformă îşi croiră drum spre ea.

Inima lui Kendall începu să bată cu putere.

Unul dintre poliţişti spuse:

– Sînteţi Kendall Stanford Renaud?

– Da.

– Sînteţi arestată pentru uciderea Marthei Ryan.

– Nu! strigă ea. N-am vrut! A fost un accident! Vă rog! Vă rog!...

Se trezi tremurînd.

Coşmarul se repeta mereu. *Nu mai pot continua aşa*, se gîndi Kendall. *Trebuie să fac ceva.*

Simţea nevoia să stea de vorbă cu Marc. Cu părere de rău, acesta se reîntorsese la New York.

– Mi-am neglijat slujba, draga mea.

– Înţeleg, Marc. Mă întorc şi eu în cîteva zile. Trebuie să pregătesc spectacolul.

Kendall plecă la New York în acea dimineaţă, dar mai avea ceva de făcut înainte. O îngrijorase foarte tare discuţia pe care o avusese cu Woody. *Dă vina pe biata Peggy.*

Kendall o găsi pe Peggy pe verandă.

– Bună dimineaţa.

– Bună dimineaţa.

Kendall se aşeză pe un scaun în faţa ei.

– Trebuie să stăm de vorbă.

– Da?

Nu se simţea deloc în largul ei.

– Am avut o discuţie cu Woody. Nu pare să se simtă prea bine. Crede... că tu eşti cea care îl aprovizionezi cu heroină.

– Ţi-a spus el asta?

– Da.

– Ei bine, e adevărat.

Kendall o privi neîncrezătoare.

– Cum? Nu înţeleg. Mi-ai spus că vrei să-l ajuţi să se lase de droguri. Iar tu, de fapt, îl îndemni să o facă.

– Chiar nu înţelegi, nu-i aşa? zise ea pe un ton amar. Ei bine, să-ţi spun eu ceva, domnişoară designer faimos. Eram chelneriţă cînd am rămas însărcinată cu Woody. Nu m-am aşteptat nici o clipă ca Woodrow Stanford să se însoare cu mine. Şi ştii de ce a făcut-o? Pentru sentimentul că era mai bun decît tatăl lui. Deci, Woody se însoară cu mine şi toată lumea mă tratează ca pe un gunoi. Cînd fratele meu Hoop a venit la nuntă, toţi l-au tratat ca pe un nimeni.

– Peggy...

– Să-ţi spun adevărul? Am rămas cu gura căscată cînd fratele tău mi-a spus că vrea să se însoare cu mine. Nici măcar nu ştiam dacă era copilul lui. Aş fi putut fi o soţie bună pentru el, dar nimeni nu mi-a dat vreo şansă. Pentru ei eram tot o chelneriţă. Nu am pierdut copilul, ci am făcut avort. M-am gîndit că poate Woody va divorţa, dar n-a făcut-o. Eram un simbol despre cît de mărinimos poate fi el. Să-ţi spun ceva, doamnă. N-am nevoie de asta. Sînt la fel de bună ca tine sau ca oricine.

– L-ai iubit vreodată pe Woody?

Peggy ridică din umeri.

– Arăta bine şi era simpatic, dar a intervenit acel

accident în timpul meciului de polo şi totul s-a schimbat. Cei de la spital i-au dat droguri şi cînd a ieşit, toată lumea s-a aşteptat ca el să înceteze. Într-o noapte, cînd avea dureri, i-am spus: Ştiu eu de ce ai nevoie. Iar apoi, de fiecare dată cînd avea dureri, eu îi eram îngă el. Curînd, a început să aibă nevoie de droguri şi atunci cînd nu avea dureri. Prin fratele meu, am reuşit să obţin heroina de care aveam nevoie. L-am făcut pe Woody să mă roage. Citeodată îi spuneam că nu mai am numai ca să-l văd plîngînd – oh, cît de multă nevoie avea atunci domnul Woodrow Stanford de mine! Nu mai era deloc măreţ! Îl făceam să mă lovească. El se simţea vinovat pentru ce făcuse şi se tîra în genunchi la mine, implorîndu-mă. Înţelegi, cînd Woody nu lua droguri, eu nu însemnam nimic. Dar acum, eu deţin controlul. O fi el un Stanford, iar eu numai o chelneriţă, dar puterea este în mîinile mele.

Kendall o privea înmărmurită.

– A încercat să se lase, e adevărat. Cînd situaţia i s-a înrăutăţit, prietenii l-au internat într-o clinică de dezintoxicare, iar eu îl vizitam, privind cum marele Stanford trecea prin agoniile iadului. Iar de fiecare dată cînd ieşea, îl aşteptam cu leacul pe care-l ştiam numai noi.

– Eşti un monstru, zise Kendall. Vreau să pleci imediat de aici.

– De-abia aştept. Rînji. Dar n-am să plec cu mîna goală. Cît primesc din moştenire?

– Oricum va fi prea mult. Acum pleacă de aici.

– Bine. Adăugă pe un ton afectat: Am să-l pun pe avocatul meu să-i sune pe al vostru.

– Chiar pleacă?

– Da.

– Asta înseamnă...

– Ştiu ce înseamnă, Woody. Crezi că vei rezista?

El o privi pe sora lui şi zîmbi.

– Cred că da. Da.

– Sînt sigură.

El oftă adînc.

– Îţi mulţumesc, Kendall. N-aş fi avut niciodată curajul să mă descotorosesc de ea.

– La ce sînt bune surorile? zise ea, zîmbind.

În aceeaşi zi, Kendall plecă la New York. Prezentarea de modă urma să aibă loc într-o săptămînă.

Kendall Stanford Designs era situată pe Seventh Avenue, în aceeaşi clădire cu Bill Blass şi Oscar de la Renta. Următorul ei spectacol urma să aibă loc la *Bryant Park*, care putea adăposti o mie de oameni.

Cînd Kendall sosi la birou, Nadine spuse:

– Am veşti bune. S-au vîndut toate biletele.

– Îţi mulţumesc, spuse Kendall absentă. Mintea îi era la altceva.

– Apropo, ai o scrisoare cu marca *urgent* pe birou.

Cuvintele o străpunseră ca un cuţit. Privi plicul.

Fusese trimis de către *Asociaţia de protecţie a animalelor sălbatice* cu sediul în Park Avenue 3000, New York. Privi scrisoarea timp îndelungat. Adresa era falsă. O deschise cu degete tremurătore.

Dragă doamnă Renaud,

Bancherul meu mă informează că nu a primit încă milionul de dolari cerut. Din cauza întîrzierii, sîntem nevoiţi să vă anunţăm că suma a crescut la cinci milioane. Dacă veţi efectua această plată, vă promitem să nu vă mai deranjăm niciodată. Aveţi cincisprezece zile să depuneţi banii în cont. Dacă n-o veţi face, vom informa autorităţile.

Scrisoarea nu era semnată.

Kendall se simţi cuprinsă de panică. O citi iar şi iar. *Cinci milioane de dolari! Imposibil*, se gîndi ea. *N-am cum să strîng atîţia bani aşa de repede. Ce proastă am fost!*

Cînd Marc se întoarse seara acasă, Kendall îi arătă scrisoarea.

– Cinci milioane de dolari! explodă el. Ridicol! Cine cred oare că eşti?

– Ştiu bine cine sînt, spuse Kendall. Asta e problema. Trebuie să fac rost repede de bani. Dar cum?

– Nu ştiu... Bănuiesc că ai putea lua împrumut

de la vreo bancă, în contul moştenirii, dar nu-mi place ideea ca...

– Marc, e vorba de viaţa mea. De viaţile *noastre*. Am să mă interesez cum pot obţine împrumutul.

George Meriwether era vicepreşedintele băncii *New York Union*. Avea cam patruzeci de ani şi fusese la început un simplu funcţionar. Era un om ambiţios. *Într-o bună zi, voi face parte din consiliul director*, se gîndi el, *iar apoi... cine ştie?* Fu trezit din reverie de către secretară.

– Domnişoara Kendall Stanford vrea să vă vorbească.

El simţi un frison de plăcere. Era clienta lor de cînd îşi pornise afacerea, însă acum era una dintre cele mai bogate femei din lume.

– Poftească-o înăuntru, îi spuse Meriwether secretarei.

Cînd Kendall intră în birou, Meriwether se ridică şi o întîmpină cu un zîmbet şi o strîngere de mînă.

– Mă bucur să vă văd, spuse el. Luaţi loc. Doriţi o cafea?

– Nu, mulţumesc, spuse Kendall.

– Vreau să vă prezint condoleanţe pentru moartea tatălui, zise el cu o voce gravă.

– Mulţumesc.

– Ce pot face pentru dumneavoastră? Ştia ce avea să spună. Urma să-i încredinţeze lui banii să-i investească...

– Vreau să împrumut niște bani.

El clipi.

– Poftim?

– Am nevoie de cinci milioane de dolari.

El gîndi rapid. *Dacă ar fi să ne luăm după ziare, partea ei de moștenire se ridică la peste un miliard de dolari. Chiar și după ce-și plătește toate taxele...* Zîmbi.

– Nu cred să existe vreo problemă. Ați fost întotdeauna clienta mea preferată. Ce garanție oferiți?

– Îl voi moșteni pe tatăl meu.

El dădu din cap.

– Da, am citit în ziare.

– Aș vrea să împrumut banii în contul părții mele de moștenire.

– Înțeleg. Testamentul a fost validat deja?

– Nu. Dar va fi curînd.

– Bine. Se aplecă spre ea. Va trebui să vedem o copie a testamentului.

– Pot aranja.

– Și va trebui să știm la cît se ridică partea dumneavoastră de moștenire.

– Nu știu suma exactă, zise Kendall.

– Legile bancare sînt foarte stricte, să știți. Validarea testamentului poate dura. Poate ar fi mai bine să veniți după aceea și...

– Am nevoie de bani acum, spuse Kendall disperată. Îi venea să țipe.

– Oh, Doamne. Bineînțeles că aș fi vrut să vă pot

fi de folos. Ridică brațele într-un gest de neputință. Dar, din nefericire nu se poate pînă cînd...

Kendall se ridică.

– Mulțumesc.

– De îndată ce...

Plecase.

Cînd Kendall se întoarse la birou, Nadine îi spuse fericită:

– Trebuie să-ți spun ceva.

N-avea chef s-o asculte pe Nadine.

– Ce s-a întîmplat?

– Soțul meu m-a sunat acum cîteva minute. Va fi transferat la Paris. Plec.

– Pleci la Paris?

– Da. Nu e minunat. Îmi pare rău să te părăsesc, dar nu-ți face probleme. Ținem legătura.

Deci Nadine era. Dar n-avea cum s-o dovedească. Mai întîi haina de blană și acum plecarea la Paris. Cu cinci milioane de dolari își poate permite să trăiască oriunde în lume. Cum să procedez? Dacă-i spun că știu o să nege. Poate că o să-mi ceară mai mult. Marc trebuie să știe ce e de făcut.

– Nadine...

Unul dintre asistenții ei intră.

– Kendall! Trebuie să discutăm despre colecție. Nu cred că avem suficiente modele pentru...

Kendall nu mai putea suporta.

– Scuză-mă. Nu mă simt bine. Plec acasă.

El o privi uimit.

– Dar aveam...

– Îmi pare rău.

Apartamentul era gol. Marc avea de lucru pînă tîrziu. Kendall privi în jur la toate lucrurile frumoase din încăpere și se gîndi: *N-or să se oprească pînă cînd n-or să-mi ia totul. Marc avea dreptate. Ar fi trebuit să mă duc la poliție atunci. Trebuie să mărturisesc. Acum cît mai am curaj.* Se gîndi la tot ce avea să se întîmple cu ea, cu Marc și cu restul familiei. Aveau să urmeze articole în ziare, un proces și probabil condamnarea. Însemna sfîrșitul carierei ei. *Nu mai pot continua așa,* își zise ea. *Am să înnebunesc.*

Se ridică și intră în biroul lui Marc. Își aminti că avea o mașină de scris pe unul din rafturile dulapului. O așeză pe masă. Introduse o foaie de hîrtie și începu să scrie:

Dacă vă interesează,
Mă numesc Kendall

Se opri. Litera E era spartă.

Capitolul 30

– De ce, Marc? Pentru numele lui Dumnezeu, de ce?

– A fost vina ta.

– Nu! Doar ți-am spus. A fost un accident...

– Nu vorbeam despre accident. Ci despre tine. Soția aflată în culmea succesului, care este prea ocupată ca să-și găsească timp și pentru soțul ei.

Parcă i-ar fi dat o palmă.

– Nu-i adevărat. Eu...

– Nu te-ai gîndit decît la tine, Kendall. Oriunde mergeam, tu erai starul. Mă cărai după tine ca pe un cățel.

– Nu e drept, spuse ea.

– Nu? Te plimbi în jurul lumii, asiști la toate pre-

zentările de modă, numai ca să-ţi vezi fotografia în ziare, iar eu stau aici singur, aşteptînd să te întorci. Crezi că-mi place să fiu „domnul Kendall"? Voiam o soţie. Dar nu-ţi face griji, draga mea Kendall. M-am consolat cu alte femei în timp ce tu erai plecată.

Ea era roşie ca focul.

– Erau femei adevărate, din carne şi oase, care aveau timp şi pentru mine.

– Ajunge! strigă Kendall.

– Cînd mi-ai povestit despre accident, mi-am dat seama că găsisem calea de a scăpa de tine. Vrei să ştii ceva, draga mea? Mi-a făcut plăcere să te privesc chinuindu-te cînd citeai acele scrisori. M-am simţit răsplătit pentru toate umilinţele pe care le-am îndurat.

– Destul! Fă-ţi bagajele şi pleacă de aici. Nu vreau să te mai văd niciodată.

Marc rîse forţat.

– Nici o şansă. Apropo, tot mai intenţionezi să te duci la poliţie?

– Ieşi afară, zise Kendall. *Acum!*

– Plec. Cred c-am să mă reîntorc la Paris. Şi, draga mea, n-am să spun nimănui. Eşti în siguranţă.

O oră mai tîrziu, plecase.

A doua zi dimineaţă la ora nouă, Kendall îi sună pe Steve Sloane.

– Bună dimineaţa, doamnă Henaud. Cu ce vă

pot fi de folos?

– Mă reîntorc după-amiază la Boston, zise Kendall. Vreau să vă fac o mărturisire.

Stătea în faţa lui Steve palidă şi încordată. Nu ştia de unde să înceapă.

– Aţi spus că vreţi să faceţi o mărturisire, îi reaminti Steve.

– Da. Am... ucis pe cineva. Începu să plîngă. A fost un accident. Am fugit... Şi am lăsat-o acolo.

– Haideţi să începem cu începutul, zise Steve.

O jumătate de oră mai tîrziu, Steve privea pe fereastră, gîndindu-se la ce auzise.

– Vreţi să mergeţi la poliţie?

– Da. Ar fi trebuit să o fac de la început. Nu-mi mai pasă ce se va întîmpla cu mine.

– De vreme ce vă predaţi de bună voie şi dat fiind faptul că e vorba de un accident, cred că judecătorul va fi indulgent.

Ea încercă să-şi menţină stăpînirea de sine.

– Vreau să se termine totul odată.

– Şi soţul dumneavoastră?

– Ce-i cu el?

– Şantajul se pedepseşte prin lege. Aveţi numărul contului din Elveţia. Nu trebuie decît să faceţi o plîngere şi...

– Nu, zise ea hotărîtă. Nu vreau să mai am de-a face cu el. Să-şi vadă de viaţa lui aşa cum şi eu am

să-mi văd de a mea.

Steve dădu din cap.

– Cum spuneţi. Am să vă conduc la poliţie. S-ar putea să trebuiască să vă petreceţi noaptea acolo, dar am să vă scot pe cauţiune cît am să pot de repede.

Kendall zîmbi cu tristeţe.

– Acum pot să fac ce n-am mai făcut niciodată.

– Ce anume?

– Să desenez o rochie în dungi verticale.

În aceeaşi seară, cînd ajunse acasă, Steve îi povesti Juliei ce se întîmplase.

Ea era îngrozită.

– Propriul ei soţ o şantaja? Îngrozitor. Îl privi lung. Cred că este minunat să-ţi petreci viaţa ajutînd oamenii aflaţi în necaz.

Steve o privi şi se gîndi. *Eu sînt cel care a dat de necazuri.*

Steve Sloane se trezi în aromă de cafea proaspătă şi miros de şuncă prăjită. Se ridică din pat, uimit. *Să fi venit menajera?* Doar îi spusese să nu vină. Îşi puse halatul şi papucii şi intră în bucătărie. Julia era acolo şi pregătea micul dejun.

– Bună dimineaţa, zise ea veselă. Cum îţi place omleta?

– Păi... arsă.

– Perfect. Omleta arsă este specialitatea mea.

De fapt, este singura mea specialitate. Ţi-am spus, sînt o bucătăreasă cumplită.

El zîmbi.

– Nu vei mai fi nevoită să găteşti. Dacă ai vrea, ţi-ai putea angaja o sută de bucătari.

– Chiar voi moşteni atît de mulţi bani, Steve?

– Da. Partea ta de moştenire se ridică la peste un miliard de dolari.

– Un miliard? Nu-mi vine să cred!

– E adevărat.

– Nu ştiu ce să spun.

– Atunci pot să spun eu ceva?

– Bineînţeles.

– S-au ars ouăle.

– Oh! Îmi pare rău. Am să fac altele.

– Nu te obosi. Şunca arsă e suficientă.

Ea rîse.

– Îmi pare rău.

Steve se îndreptă spre bufet şi scoase o pungă de fulgi de cereale.

– Ce-ai zice de un mic dejun rece?

– Perfect.

El turnă fulgii în două castroane, scoase laptele din frigider şi se aşeză la masa din bucătărie.

– N-ai pe cineva care să-ţi gătească? îl întrebă Julia.

– Adică mă întrebi dacă sînt încurcat cu cineva?

Ea roşi.

– Ceva în genul ăsta.

– Nu. Am avut pe cineva timp de doi ani, dar n-a mers.

– Îmi pare rău.

– Dar tu? o întrebă Steve.

Ea se gîndi la Henry Wesson.

Nu cred.

El o privi curios.

– Nu eşti sigură?

– E greu de explicat. Unul din noi voia să se căsătorească, iar celălalt nu, zise ea cu tact.

– Înţeleg. Cînd totul se va termina, te întorci în Kansas?

– Sincer să fiu, nu ştiu. Mă simt ciudat aici. Mama îmi vorbea adesea despre Boston. S-a născut aici şi iubea oraşul. Într-un fel, e ca şi cum m-aş întoarce acasă. Aş fi vrut să-l fi putut cunoaşte pe tata.

Nu, se gîndi Steve.

– Tu l-ai cunoscut?

– Nu. Nu discuta decît cu Simon Fitzgerald.

Au stat de vorbă mai mult de o oră, ca doi prieteni. Steve îi povesti Juliei ce se întîmplase – sosirea străinei care se dăduse drept Julia Stanford, mormîntul gol şi dispariţia lui Dmitri Kaminsky.

– Este incredibil! zise Julia. Cine să se ascundă în spatele acestor lucruri?

– Nu ştiu, dar încerc să aflu, o asigură Steve. Pînă atunci însă, vei fi în siguranţă aici.

Ea zîmbi şi spuse:

– Mă simt în siguranţă. Îţi mulţumesc.

El începu să spună ceva, apoi se opri. Se uită la ceas.

– Ar trebui să mă îmbrac şi să plec la birou. Am multe de făcut.

Steve se întîlni cu Fitzgerald.

– Ai făcut vreun progres?

Steve clătină din cap.

– Cel care a plănuit asta e un geniu. Încerc să-l localizez pe Dmitri Kaminsky. Din Corsica a plecat la Paris şi apoi a luat avionul spre Australia. Am luat legătura cu poliţia din Sidney. Au fost foarte surprinşi auzind că Dmitri Kaminsky este în Australia. Au primit o circulară de la Interpol şi acum îl caută. Cred că Harry Stanford şi-a semnat singur condamnarea la moarte atunci cînd a telefonat aici, spunînd că vrea să-şi schimbe testamentul. Cineva s-a hotărît să-l oprească. Singurul martor al celor întîmplate în noaptea aceea este Dmitri Kaminsky. Cînd îl vom găsi vom afla mai multe amănunte.

– Mă întreb dacă ar trebui să implicăm şi poliţia noastră, sugeră Fitzgerald.

Steve clătină din cap.

– Tot ce ştim pînă acum este pur circumstanţial, Simon. Singurul delict pe care-l putem dovedi este faptul că cineva a dezgropat un cadavru – şi n-avem de unde să ştim cine a făcut-o.

– Ce se mai aude cu detectivul pe care l-au angajat, cel care a verificat amprentele?

– Frank Timmons. I-am lăsat pînă acum trei mesaje. Dacă nu mă caută pînă la ora şase, plec la Chicago. Cred că este implicat şi el în toată povestea asta.

– Ce crezi că avea să se întîmple cu partea de moştenire pe care urma să o primească impostoarea?

– Cred că cel care a plănuit toate astea a obligat-o să i-o încredinţeze lui, folosind nişte companii fantomă. Sînt convins că este vorba de un membru al familiei... Cred că o putem şterge pe Kendall de pe lista suspecţilor. Îi povesti lui Fitzgerald despre discuţia pe care o avusese cu ea. Dacă ar fi fost în spatele acestor lucruri n-ar fi făcut vreo mărturisire, cel puţin nu acum. Ar fi aşteptat să intre în posesia banilor. Şi cred că-l putem elimina şi pe Marc. E un şantajist mărunt. Nu este în stare să pună la cale aşa ceva.

– Şi ceilalţi?

– Judecătorul Stanford. Am vorbit cu un prieten de-al meu care este avocat în Chicago. Mi-a spus că se bucură de mult respect. Tocmai a fost numit judecător-şef. Şi mai am un argument în favoarea lui: El este cel care a insistat să se facă testul ADN. Cred că bănuia că femeia era o impostoare. Woody este cel care mi-a atras atenţia. Sînt mai mult ca sigur că se droghează, iar ăsta e un obicei costisitor. M-am interesat şi de soţia lui, Peggy. Nu e suficient de deşteaptă pentru un asemenea complot. Se zvoneşte însă că are un frate, care face afaceri dubioase. Am să-l verific.

Steve îşi chemă secretara.

– Fă-mi te rog legătura cu locotenentul Michael Kennedy, de la poliţia din Boston.

Cîteva minute mai tîrziu, ea îl anunţă pe Stéve prin interfon:

– Locotenentul Kennedy, pe linia doi.

Steve ridică receptorul.

– Sînt Steve Sloane, de la *Renquist, Renquist & Fitzgerald*. Încercăm să găsim o persoană care are legătură cu Harry Stanford.

– Vă ajut cu plăcere.

– Aţi putea să verificaţi la poliţia din New York dacă au vreun dosar despre fratele doamnei Peggy Stanford. Îl cheamă Hoop Malkovich. Lucrează la o brutărie în Bronx.

– Nici o problemă. Vă sun eu cînd aflu ceva.

– Mulţumesc.

După prînz, Simon Fitzgerald s-a oprit la biroul lui Steve.

– Cum mai merge investigaţia?

– Prea încet pentru gustul meu. Cel care a plănuit toate astea şi-a acoperit forte bine urmele.

– Ce mai face Julia?

Steve zîmbi.

– E minunată.

Ceva în vocea lui îl făcu pe Simon Fitzgerald să se uite mai atent la el.

– E o tînără foarte atrăgătoare.

– Ştiu, zise Steve visător. Ştiu.

O oră mai tîrziu primi un telefon din Australia.

– Domnule Sloane?

– Da.

– Aici inspectorul-şef McPhearson din Sidney.

– Da, domnule inspector-şef.

– L-am găsit pe omul dumneavoastră.

– Minunat. Dacă a-ţi putea să-l extrădaţi imediat ca să-l aducem...

– Nu mai e nici o grabă. Dmitri Kaminsky e mort.

– Cum?

– I-am găsit cadavrul. Degetele i-au fost tăiate şi a fost împuşcat de mai multe ori.

Ruşii au un fel al lor de a te omorî. Mai întîi îţi taie degetele, apoi te lasă să sîngerezi, şi de-abia la sfîrşit te împuşcă.

– Înţeleg. Mulţumesc, domnule inspector.

Ajunsese într-un punct mort. Steve se uita gînditor pe pereţi. Nu mai avea nici o pistă. Îşi dădu seama cît de mult contase pe mărturia lui Dmitri Kaminsky.

Secretara lui Steve îi întrerupse şirul gîndurilor.

– Vă caută domnul Timmons, pe linia trei.

Steve se uită la ceas. Era 5:55. Ridică receptorul.

– Domnul Timmons?

– Da. Îmi pare rău că nu v-am putut căuta mai devreme. Am lipsit din oraş în ultimile două zile. Cu ce vă pot fi de folos?

Cu multe, se gîndi Steve. *Ai putea de exemplu să-mi spui cum ai falsificat acele amprente.* Îşi alese cu grijă cuvintele.

– E vorba de Julia Stanford. De curînd, cînd aţi fost la Boston, i-aţi verificat amprentele şi...

– Domnule Sloane...

– Da?

– N-am fost niciodată la Boston.

– Dar din registrele hotelului *Holiday Inn* reiese că...

– Cineva s-a folosit de numele meu.

Steve îl ascultă uimit. Acum chiar că ajunsese la un punct mort.

– Bănuiţi cumva cine?

– E foarte ciudat, domnule Sloane. O femeie pretinde că am fost la Boston şi că aş putea confirma că ea este Julia Stanford. Dar n-am văzut-o în viaţa mea.

Steve se simţi însufleţit de speranţă.

– Ştiţi cumva cine este?

– Da. Se numeşte Margo Posner.

– Şi unde o pot găsi?

– La clinica de boli mentale *Reed* din Chicago.

– Mulţumesc. Vă rămîn dator.

– Ţinem legătura. Aş vrea şi eu să ştiu despre ce e vorba. Nu-mi place ca anumiţi indivizi să se dea drept mine.

– Bine. Puse jos receptorul. Margo Posner.

Cînd Steve ajunse acasă în acea seară, Julia îi ieşi în întîmpinare.

– Am pregătit masa, îi spuse ea. De fapt, n-am pregătit eu. Îţi place mîncarea chinezească?

El zîmbi.

– Mă înnebunesc după ea.

– E foarte bine. Am comandat opt porţii.

Cînd Steve intră în sufragerie, masa era aranjată cu flori şi lumînări.

– Ai vreo veste? îl întrebă Julia.

Steve spuse prevăzător:

– S-ar putea să fi descoperit un indiciu. Am aflat numele femeii care pare să fie implicată în complot. Plec mîine dimineaţă la Chicago să stau de vorbă cu ea. Am sentimentul că mîine vom şti toate răspunsurile.

– Minunat! zise Julia încîntată. Am să fiu atît de fericită cînd totul se va sfîrşi.

– Şi eu, îi spuse Steve. *Aşa să fie oare? Atunci va fi cu adevărat o Stanford – şi drumurile noastre se vor despărţi.*

Cina a durat două ore, dar nici unul din ei nu ştia prea bine ce mînca. Au discutat despre toate şi nimic, ca şi cum s-ar fi cunoscut dintotdeauna, despre trecut şi prezent, evitînd cu grijă viitorul. *Nu avem nici un viitor împreună,* se gîndi Steve, nefericit.

La sfîrşit Steve spuse:

– Ar fi bine să mergem să ne culcăm.

Ea ridică o sprînceană întrebătoare şi izbucniră amîndoi în rîs.

– Voiam să spun...

– Ştiu. Noapte bună, Steve.

– Noapte bună, Julia.

Capitolul 31

Devreme, în dimineaţa următoare, Steve se îmbarcă în avionul spre Chicago. De la aeroportul *O'Hare* luă un taxi.

– Încotro? întrebă şoferul.

– Clinica de boli mentale *Reed*.

Şoferul se întoarse şi se uită la Steve.

– Te simţi bine?

– Da. De ce?

– Întrebam şi eu aşa.

Ajuns la clinică, Steve se apropie de paznicul în uniformă.

– Cu ce vă pot fi de folos?

– Aş vrea s-o văd pe Margo Posner.

– E angajată aici?

Nu se gîndise la asta.

– Nu ştiu sigur.

Paznicul îl privi mai atent.

– Nu ştiţi sigur?

– Tot ce ştiu este că e aici.

Paznicul trase un sertar de unde scoase o listă de nume. După cîteva clipe spuse:

– Nu lucrează aici. Să fie pacientă?

– Nu ştiu. E posibil.

Paznicul îl mai privi o dată apoi trase un alt sertar.

– Posner. Margo.

– Da. Era surprins. E internată aici?

– Da. Sînteţi rudă cu ea?

– Nu...

– Atunci, mă tem că n-o puteţi vedea.

– *Trebuie* s-o văd, spuse Steve. E foarte important.

– Îmi pare rău. Avem ordine stricte. Vizitele sînt interzise.

– Cine e şeful aici? întrebă Steve.

– Eu.

– Vreau să spun şeful spitalului.

– Doctorul Kingsley.

– Aş vrea să-l văd.

– Bine. Paznicul ridică receptorul şi formă un număr. Domnule doctor Kingsley, aici este Joe, de

la poartă. Cineva vrea să vă vadă. Se uită spre Steve. Cum vă numiţi?

– Steve Sloane. Sînt avocat.

– Steve Sloane. E avocat... Bine. Puse receptorul în furcă şi se întoarse spre Steve. Va veni imediat cineva să vă conducă la biroul domnului doctor.

Doctorul Gary Kingsley era un bărbat la vreo cincizeci de ani, dar arăta mult mai bătrîn.

– Cu ce vă pot ajuta, domnule Sloane?

– Vreau să văd o pacientă de-a dumneavoastră Margo Posner.

– Ah, da. Un caz interesant. Sînteţi rudă cu ea?

– Nu, dar investighez o posibilă crimă, de aceea este foarte important să vorbesc cu ea.

– Îmi pare rău. Nu vă pot ajuta.

– Dar trebuie, zise Steve. Este...

– Domnule Sloane, nu v-aş putea ajuta nici dacă-aş vrea.

– De ce nu?

– Margo Posner este izolată, în cămaşă de forţă. Atacă pe oricine se apropie de ea. Azi-dimineaţă a încercat să omoare o soră şi doi doctori, într-o criză de furie.

– *Cum?*

– Îşi schimbă mereu identitatea şi îl strigă cînd pe fratele ei Tyler cînd pe membrii echipajului iahtului ei. Singurul mod prin care am putut s-o

liniştim a fost să-i dăm sedative puternice.

– Oh, Dumnezeule! zise Steve. Aveţi idee cînd îşi va reveni?

Doctor Kingsley clătină din cap.

– Este sub observaţie strictă. Poate că în timp se va calma. Pînă atunci însă...

Capitolul 32

La ora şase dimineaţa, o patrulă a portului îşi făcea rondul pe Charles River cînd unul dintre poliţiştii de pe punte zări un obiect care plutea în apă în faţa lor.

– Pare să fie un buştean. Să-l ridicăm înainte de a lovi vreun vas.

Buşteanul se dovedi a fi un cadavru şi, spre mirarea tuturor, era îmbălsămat.

Poliţistul se holbă la el şi spuse:

– Cum naiba de-a ajuns un corp îmbălsămat în Charles River?

Locotenentul Michael Kennedy tocmai discuta cu procurorul.

– Sînteţi sigur?

– Absolut. E Harry Stanford. Chiar eu l-am îmbălsămat. După cîteva zile am primit un ordin de deshumare şi cînd am dezgropat coşciugul... Continuarea o ştiţi, doar am anunţat poliţia.

– Cine a cerut să fie deshumat?

– Familia. Eu am discutat cu avocatul lor, Simon Fitzgerald.

– Cred că va trebui să stau de vorbă cu domnul Fitzgerald.

Cînd Steve se întoarse la Boston, se duse direct la biroul lui Simon Fitzgerald.

– Pari înfrînt, zise acesta.

– Aşa este. Totul s-a năruit. Aveam trei piste: Dmitri Kaminsky, Frank Timmons şi Margo Posner. Ei bine, Kaminsky e mort, altcineva s-a dat drept Timmons, iar Margo Posner este internată într-un azil. Nu mai pot...

Se auzi vocea secretarei lui Fitzgerald:

– A venit locotenentul Kennedy. Vrea să vă vorbească, domnule Fitzgerald.

– Poftește-l înăuntru.

Michael Kennedy era un bărbat aspru, care văzuse multe la viaţa lui.

– Domnul Fitzgerald?

– Da. Iar el este asociatul meu, Steve Sloane. Cred că aţi discutat cu el la telefon. Luaţi loc. Cu ce vă putem fi de folos?

– Am descoperit cadavrul lui Harry Stanford.

– *Cum? Unde?*

– Plutea pe Charles River. Dumneavoastră aţi cerut să fie deshumat, nu-i aşa?

– Da.

– Pot să întreb de ce?

Şi Fitzgerald îi povesti. Cînd acesta termină, Kennedy spuse:

– N-aveţi nici cea mai mică idee cine este cel care s-a dat drept detectivul Timmons?

– Nu. Am vorbit chiar cu Timmons. Nici el nu ştie.

Kennedy oftă.

– E din ce în ce mai curios.

– Unde este acum cadavrul lui Harry Stanford? întrebă Steve.

– Pentru moment este la morgă. Sper să nu mai dispară iar.

– Şi eu, zise Steve. Îl vom chema pe Perry Winger să-i facă Juliei un test ADN.

Cînd Steve l-a sunat pe Tyler să-i spună că descoperiseră cadavrul tatălui său, acesta a fost şocat.

– Îngrozitor, zise el. Cine să fi făcut aşa ceva?

– Asta şi încercăm să descoperim, îi spuse Steve.

Tyler era furios. *Idiotul ăla incompetent de Baker! O să-mi plătească pentru asta. Trebuie să rezolv repede şi problema asta. Înainte să-mi scape*

de sub control.

– Domnule Sloane, după cum cred că aţi aflat, tocmai am fost numit judecător-şef. Am un program foarte încărcat şi sînt presat să mă întorc. Nu mai pot amîna prea mult. V-aş fi recunoscător dacă aţi face ceva să urgentaţi validarea testamentului.

– M-am ocupat chiar azi-dimineaţă de asta, îi spuse Steve. Totul va fi încheiat în cel mult trei zile.

– Perfect. Să mă ţineţi, vă rog, la curent.

– Bineînţeles.

Steve era în biroul lui şi revedea evenimentele ultimilor săptămîni. Îşi aduse aminte de discuţia pe care o avusese cu inspectorul-şef McPhearson.

I-am găsit cadavrul. Degetele i-au fost tăiate şi a fost împuşcat de mai multe ori.

O clipă, îşi zise Sloane. *Nu mi-a spus totuşi ceva.* Ridică receptorul şi sună din nou în Australia.

– Aici inspectorul-şef McPhearson.

– Sînt Steve Sloane. Am uitat să vă întreb ceva. Cînd aţi găsit cadavrul lui Dmitri Kaminsky, avea acte la el? ...Înţeleg... Perfect. Mulţumesc foarte mult.

Cînd Steve termină convorbirea, auzi vocea secretarei la interfon.

– Locotenentul Kennedy aşteaptă pe linia doi.

– Îmi pare rău că v-am făcut să aşteptaţi. Eram într-o convorbire transoceanică.

– Poliţia din New York mi-a furnizat cîteva informaţii interesante despre Hoop Malkovich.

– Vă ascult.

– Poliţia crede că brutăria la care lucrează este de fapt un paravan pentru afaceri cu droguri. Este însă foarte inteligent. N-au reuşit încă să-l prindă.

– Altceva? întrebă Steve.

– Se pare că afacerea are legături cu mafioţii francezi din Marsilia. Dacă aflu altceva, am să vă sun imediat.

– Mulţumesc. Mi-aţi fost de mare ajutor.

Steve lăsă jos receptorul şi ieşi pe uşă.

Cînd Steve ajunse acasă, strigă:

– Julia?

Nici un răspuns. Intră în panică.

– Julia! *A fost răpită sau omorîtă*, se gîndi el, îngrijorat.

Julia apăru în capul scărilor.

– Steve?

El răsuflă uşurat.

– Credeam... Pălise.

– Te simţi bine?

– Da.

Ea coborî treptele.

– Cum au decurs lucrurile la Chicago? Bine?

El clătină din cap.

– Mă tem că nu. Îi povesti ce se întîmplase. Joi se va citi testamentul, Julia. De astăzi în trei zile. Cel care este în spatele acestui complot va trebui să scape de tine pînă atunci, altfel planul lui nu mai valorează nimic.

– Înţeleg. Bănuieşti cumva cine poate fi?

– De fapt... Sună telefonul. Scuză-mă. Ridică receptorul. Alo?

– Sînt doctorul Tichner din Florida. Îmi pare rău că nu v-am căutat mai devreme, dar am fost plecat.

– Vă mulţumesc că mi-aţi telefonat, domnule Tichner. Firma noastră se ocupă cu testamentul lui Harry Stanford.

– Ce pot face pentru dumneavoastră?

– V-am sunat în legătură cu Woodrow Stanford. Am înţeles că este pacientul dumneavoastră.

– Da.

– Are o problemă cu drogurile, doctore?

– Domnule Sloane, nu pot discuta despre pacienţii mei.

– Înţeleg. Dar nu vă întreb din curiozitate. Este foarte important...

– Mă tem că nu pot.

– Dar *dumneavoastră* l-aţi internat la clinica din Jupiter, nu-i aşa?

Doctorul ezită.

– Da. Este consemnat şi în dosarul lui.

– Mulţumesc, doctore. Atîta voiam să ştiu.

Steve lăsă jos receptorul şi rămase o clipă pe gînduri.

– De necrezut!

– Ce anume? îl întrebă Julia.

– Stai jos.

O jumătate de oră mai tîrziu, Steve era la volanul maşinii lui şi se îndrepta spre Rose Hill. Înţelesese, în sfîrşit, regulile jocului. *Este strălucit. Aproape că ar fi mers. Şi chiar ar fi reuşit dacă i se întîmpla ceva lui Julia,* se gîndi Steve.

Îi deschise Clark.

– Bună seara, domnule Sloane.

– Bună seara, Clark. Judecătorul Stanford e acasă?

– E în bibliotecă. Am să-l anunţ că aţi venit.

– Mulţumesc.

Un minut mai tîrziu, valetul se întoarse.

– Domnul judecător vă primeşte acum.

– Mulţumesc. Intră în bibliotecă.

Tyler stătea în faţa unei table de şah. Îl privi pe Steve.

– Aţi vrut să mă vedeţi?

– Da. Cred că tînăra care a venit să vă vadă cu cîteva zile în urmă este adevărata Julia. Cealaltă femeie a fost o impostoare.

– Dar nu e posibil.

– Mă tem că e adevărat. L-am descoperit pe cel care se ascunde în spatele tuturor acestor lucruri.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi Tyler spuse încet:

– Da?

– Da. Mă tem că veţi fi şocat. Este vorba de fratele dumneavoastră, Woody.

Tyler îl privi uimit pe Steve.

– Vreţi să spuneţi că Woody este responsabil pentru cele întîmplate?

– Da.

– Nu-mi vine să cred.

– Nici mie, dar totul se potriveşte. Am discutat cu doctorul lui din Hobe Sound. Ştiaţi că fratele dumneavoastră se droghează?

– Bănuiam ceva.

– Drogurile sînt scumpe. Woody nu lucrează. Are nevoie de bani, deci îşi doreşte o parte mai mare din moştenire. El este cel care a angajat-o pe falsa Julia. Însă cînd dumneavoastră aţi cerut testul ADN, a intrat în panică, pentru că nu-şi putea permite să rişte.

– Asta mi-a atras atenţia. Bănuiesc că a trimis pe cineva în Kansas s-o omoare pe adevărata Julia. Ştiaţi că Peggy are un frate care lucrează pentru mafie? Atîta timp cît adevărata Julia este în viaţă şi pe-aici se învîrt două Julia, planul său nu poate da roade.

– Sînteţi sigur?

– Absolut. Şi mai e ceva.

– Da?

– Nu cred că tatăl dumnevoastră a căzut de pe

iaht. Cred că Woody a pus să fie omorît. Asta tot fratele lui Peggy trebuie să fi aranjat. Am auzit că are legături cu mafia din Marsilia. Ar fi putut plăti pe cineva din echipaj. Plec chiar astă-seară în Italia să discut cu căpitanul iahtului.

Tyler îl asculta cu atenţie. Apoi spuse:

– E o idee bună. *Căpitanul Vacarro nu ştie nimic.*

– Am să încerc să mă întorc pînă joi, cînd se va citi testamentul.

Tyler spuse:

– Şi adevărata Julia? Sînteţi sigur că este în siguranţă?

– Oh, da, zise Steve. E la mine acasă. Acolo n-o s-o caute nimeni.

Capitolul 33

Zeii sînt de partea mea. Nu-i venea să creadă ce noroc avea. Cu o seară înainte, Steve Sloane îi dezvăluise locul unde se ascundea Julia. *Hal Baker e un incompetent,* se gîndi Tyler. *Am să mă ocup chiar eu de Julia.*

Clark intră în încăpere.

– Sînteţi căutat la telefon, domnule judecător.

Era Keith Percy.

– Tyler?

– Da, Keith.

– Voiam să te pun la curent cu starea lui Margo Posner.

– Da?

– Tocmai m-a sunat doctorul Gifford. Tipa nu e

zdravănă. Au trebuit s-o izoleze.

Tyler se simţi uşurat.

– Îmi pare rău.

– Voiam să fii liniştit. Nu mai constituie un pericol pentru familia ta.

– Apreciez acest lucru, spuse Tyler.

Tyler se duse în camera lui şi îi telefonă lui Lee. Aşteptă mult pînă cînd acesta îi răspunse.

– Alo? Se auzeau voci. Lee?

– Cine-i acolo?

– Tyler.

– Ah, da, Tyler.

Se auzea zgomot de pahare.

– Dai o petrecere, Lee?

– Da. Vrei să vii şi tu?

Tyler se întrebă cine erau invitaţii.

– Aş fi vrut. Ţi-am telefonat ca să te anunţ să te pregăteşti de plecare.

Lee rîse.

– Pe iahtul ăla mare şi alb?

– Da.

– Sigur. Sînt gata oricînd, zise el batjocoritor.

– Vorbesc serios, Lee.

– Haide, Tyler. Judecătorii n-au iahturi. Trebuie

să închid. Mă cheamă musafirii.

– Aşteaptă, zise Tyler disperat. Ştii cine sînt?

– Sigur, eşti...

– Sînt Tyler Stanford. Tatăl meu a fost Harry Stanford.

Se lăsă liniştea.

– Glumeşti?

– Nu. Acum sînt în Boston pentru citirea testamentului.

– Dumnezeule! Eşti *acel* Stanford! Nu ştiam. Îmi pare rău. Am auzit ceva la ştiri, dar n-am fost prea atent. Nu mi-am închipuit niciodată că e vorba de tine.

– Nici o problemă.

– Chiar vorbeai serios, nu-i aşa?

– Bineînţeles. Vom face o mulţime de lucruri împreună, zise Tyler. Asta dacă vrei şi tu.

– Sigur. În vocea lui Lee se citea entuziasmul. E într-adevăr o veste mare, Tyler...

Cînd Tyler lăsă jos receptorul, zîmbea. Lămurise lucrurile cu Lee. *Acum,* îşi zise el, *a venit vremea să mă ocup de sora mea.*

Tyler intră în biblioteca mare care adăpostea colecţia de arme a lui Harry Stanford. Deschise dulapul şi scoase o cutie de mahon. Trase un sertar din care luă muniţie. Urcă în dormitorul lui, încuie uşa şi deschise cutia. Înăuntru erau două revolvere *Ruger,* preferatele lui Harry Stanford.

Tyler scoase unul din ele, îl încărcă cu grijă, apoi puse muniţia care mai rămăsese în cutie, lîngă celălalt revolver. Ascunse cutia în sertarul biroului. *E de ajuns o singură împuşcătură,* se gîndi el. Învăţase să tragă la şcoala militară la care-l trimisese tatăl lui. *Îţi mulţumesc, tată.*

Luă cartea de telefon şi căută adresa de acasă a lui Steve Sloane.

Newbury Street, numărul 280, Boston.

Se îndreptă spre garajul în care erau şase maşini. Alese *Mercedes*-ul negru, care i se păru cel mai puţin bătător la ochi. Deschise uşa garajului, ascultînd dacă nu cumva atrăsese atenţia cuiva. Era linişte.

În drum spre casa lui Steve Sloane, Tyler se gîndi la ce urma să facă. Nu mai comisese pînă atunci o crimă cu mîna lui. Dar de data aceasta nu avea de ales. Julia Stanford era ultimul obstacol care-l despărţea de visurile lui. Odată cu dispariţia ei, problemele lui aveau să ia sfîrşit. *Pentru totdeauna,* îşi zise Tyler.

Conduse încet, cu grijă. Ajuns pe Newbury Street, Tyler trecu de casa lui Steve. Cîteva maşini erau parcate pe stradă, dar nu se vedea nici un trecător.

Îşi parcă maşina ceva mai departe şi se îndreptă spre casă. Sună la uşă şi aşteptă.

Se auzi vocea Juliei.

– Cine e?

– Sînt judecătorul Stanford.

Julia deschise uşa. Îl privi surprinsă.

– S-a întîmplat ceva?

– Nu, nimic, zise el. Steve Sloane mi-a spus că ar trebui să avem o discuţie. De la el ştiu că eşti aici. Pot să intru?

– Da, bineînţeles.

Tyler intră în hol şi o privi pe Julia închizînd uşa în urma lui. Ea îl conduse în camera de zi.

– Steve nu-i aici, spuse ea. E în drum spre San Remo.

– Ştiu. Se uită în jur. Eşti singură?

– Da. Pot să-ţi ofer ceva de băut?

– Nu, mulţumesc.

– Despre ce voiai să discutăm?

– Despre tine, Julia. M-ai dezamăgit.

– Dezamăgit...?

– N-ar fi trebuit să vii aici. Chiar ai crezut că poţi veni pur şi simplu, iar la plecare să fii în posesia unei averi care nu-ţi aparţine?

Ea îl privi o clipă.

– Dar am dreptul...

– N-ai nici un drept, izbucni Tyler. Unde-ai fost toţi aceşti ani cînd noi eram umiliţi şi pedepsiţi de tata? Ne rănea ori de cîte ori avea posibilitatea. Ne-a făcut viaţa un iad. Tu n-a trebuit să treci prin toate astea. Noi am trecut şi deci noi meritam banii.

Nu tu.

– Şi ce-ai vrea să fac?

Tyler rîse.

– Ce-aş vrea să faci? Nimic. Ai făcut deja. Aproape că ai stricat totul, înţelegi?

– Nu, nu înţeleg.

– E foarte simplu. Scoase revolverul. Iar acum ai să dispari.

Ea se dădu un pas înapoi.

– Taci acum. Să nu mai pierdem timpul. O să plecăm într-o scurtă excursie.

– Şi dacă nu vreau să merg?

– Oh, o să mergi. Vie sau moartă. Ai de ales.

În momentul de tăcere care urmă, Tyler îşi auzi vocea răsunînd din cealaltă încăpere. *Oh, o să mergi. Vie sau moartă. Ai de ales.* Se întoarse.

– Ce...?

Steve Sloane, Simon Fitzgerald, locotenentul Kennedy şi doi poliţişti în uniformă pătrunseră în camera de zi. Steve ţinea în mînă un casetofon. Locotenentul Kennedy spuse:

– Dă-mi pistolul.

Tyler îngheţă pentru o clipă, apoi se forţă să zîmbească.

– Bineînţeles. Voiam numai s-o sperii, să o determin să plece de aici. E o impostoare. Puse pistolul în mîna întinsă a poliţistului. Pretinde o parte din averea familiei. Doar n-aveam s-o las să scape atît de uşor. Aşa că...

– S-a terminat, zise Steve.

– Ce vrei să spui? Ziceai că Woody este responsabil pentru...

– Woody n-ar fi fost în stare să plănuiască ceva atît de inteligent, iar Kendall avea deja succes în afaceri. Aşa că am pornit la verificarea ta. Dmitri Kaminsky a fost ucis în Australia, însă poliţia i-a găsit în buzunar numărul tău de telefon. Te-ai folosit de el ca să-ţi omoare tatăl. Tu eşti cel care a adus-o pe Margo Posner şi apoi ai insistat că era o impostoare, ca să îndepărtezi orice suspiciune în ceea ce te priveşte. Tu eşti cel care a insistat să se facă testul ADN, aranjînd să fie furat cadavrul. Şi tot tu i-ai dat telefon falsului Timmons. Tu ai angajat-o pe Margo Posner să se dea drept Julia, apoi ai internat-o într-o clinică de psihiatrie.

Tyler privi în jurul lui şi vorbi pe un ton periculos de calm:

– Un număr de telefon găsit asupra unui mort este singura voastră dovadă? Nu-mi vine să cred! Nu vă bazaţi decît *pe asta*? Dmitri avea numărul meu de telefon pentru că m-am gîndit că tata s-ar putea să fie în pericol. I-am spus lui Dmitri să aibă grijă. Dar se pare că n-a avut. Cel care l-a ucis pe tata, l-a ucis probabil şi pe el. Pe acesta ar trebui să-l caute poliţia. L-am sunat pe Timmons pentru că voiam ca el să afle adevărul. Cineva s-a dat drept el. Nu ştiu cine. Şi, atîta timp cît nu-l găsiţi şi nu puteţi face legătura cu mine, nu aveţi nimic. În

ce o privește pe Margo Posner, chiar am crezut că era sora noastră. A avut o criză de isterie și a început să amenințe că ne va omorî pe toți. Am convins-o să plece la Chicago. Apoi am aranjat să fie ridicată de la aeroport și internată. Voiam ca presa să nu afle nimic și astfel să-mi protejez familia.

– Ai venit aici să mă omori, zise Julia.

Tyler clătină din cap.

– N-aveam nici cea mai mică intenție. Ești o impostoare. N-am vrut decît să te sperii.

– Minți.

El se întoarse spre ceilalți.

– Ar mai fi ceva la care ar trebui să vă gîndiți. Este foarte posibil ca nimeni din familie să nu fie implicat. Asta nu v-a trecut prin minte? Se întoarse spre Simon Fitzgerald. Am să vă dau în judecată pe amîndoi pentru calomnie și am să vă las în sapă de lemn. Ei sînt martorii mei. Cînd voi termina cu voi, o să vă doriți să nu mă fi cunoscut vreodată. Am să vă distrug. Se uită spre Steve. Îți promit că citirea testamentului va fi ultima ta datorie ca avocat. Iar acum, dacă nu mă acuzați de port ilegal de armă, plec.

Se priviră nesiguri unul pe altul.

– Nu? Atunci, la revedere.

Se uitară neputincioși cum ieșea din încăpere.

Locotenentul Kennedy a fost primul care a vorbit.

– Dumnezeule! Chiar îl credeți?

– E un bluf, zise Steve. Însă nu putem dovedi nimic. Are dreptate. Ne trebuie dovezi. M-am gîndit că va ceda psihic, dar se pare că l-am subestimat.

– A știut să se apere, zise Simon Fitzgerald. Fără Dmitri Kaminsky sau mărturia lui Margo Posner nu avem altceva decît suspiciune.

– Dar m-a amenințat cu moartea, protestă Julia.

– Ai auzit ce-a spus, zise Steve. Nu voia decît să te sperie, pentru că a crezut că ești o impostoare.

– Nu voia numai să mă sperie, zise Julia. Chiar avea de gînd să mă omoare.

– Știu, dar nu putem face nimic. Am ajuns de unde am plecat.

Fitzgerald se încruntă.

– E chiar mai rău, Steve. Tyler a vorbit serios. Ne va da în judecată. Iar dacă nu ne putem dovedi acuzațiile, sîntem în mare bucluc.

După ce plecară ceilalți, Julia îi spuse lui Steve:

– Îmi pare rău pentru cele întîmplate. Mă simt într-un fel răspunzătoare. Dacă n-aș fi venit aici...

– Nu fii prostuță, zise Steve.

– Spunea că o să vă ruineze. Poate s-o facă?

Steve ridică din umeri.

– Vom trăi și vom vedea.

Julia ezită.

– Steve, aș vrea să te ajut.

El o privi uimit.

– Ce vrei să spui?

– Voi avea o mulțime de bani. Aș vrea să-ți dau...

– Îți mulțumesc, Julia, dar nu pot accepta banii. Am să mă descurc.

– Dar...

– Nu-ți face griji.

Ea tresări.

– E un om rău.

– Ai făcut un lucru foarte curajos.

– Ai spus că n-aveai cum să-l prinzi, așa că m-am gîndit că dacă-l trimiți aici, îi putem întinde o cursă.

– Se pare că noi sîntem cei care am căzut în cursă.

În noaptea aceea Julia rămase trează mult timp, gîndindu-se la Steve și întrebîndu-se cum îi putea ajuta. *N-ar fi trebuit să vin*, își zise ea. Dar dacă n-aș fi venit, nu l-aș fi întîlnit.

În camera de alături, Steve stătea în pat și se

gîndea la ea. Îi era greu s-o știe atît de aproape. Erau despărțiți numai de un perete. *Ce naiba e cu mine? Peretele ăsta are grosimea unui miliard de dolari.*

Tyler era într-o dispoziție nemaipomenită. În drum spre casă se gîndi la cele întîmplate și la felul în care scăpase. *Sînt ca niște pigmei care încearcă să doboare un uriaș*, își spuse el. N-avea de unde să știe că acestea fuseseră cîndva și gîndurile tatălui lui.

Cînd Tyler ajunse la Rose Hill, îl întîmpină Clark.

– Bună seara, domnule judecător. Sper că vă simțiți bine astă-seară.

– Nu m-am simțit niciodată mai bine, Clark.

– Vă pot servi cu ceva?

– Da. Cred c-aș bea un pahar de șampanie.

– Bineînțeles, domnule.

Își sărbătorea victoria. *Mîine am să moștenesc două miliarde de dolari.* Repetă fraza iar și iar. *Două miliarde... două miliarde...* Se hotărî să-l sune pe Lee.

De data aceasta Lee îi recunoscu vocea imediat.

– Tyler! Ce mai faci? îl întrebă el cu căldură.

– Bine, Lee.

– Așteptam vești de la tine.

Tyler tresări de bucurie.

– Da? Ce-ai zice să vii mîine la Boston?

– Ce naiba vrei să spui? explodă Woody.

– Să vă explic, spuse Steve calm. Vorbi timp de cincisprezece minute şi termină prin a spune: Perry Winger vă poate confirma. A făcut testul ADN.

Cînd sfîrşi ce avea de spus, Woody zise:

– Tyler! Nu-mi vine să cred!

– Acesta e adevărul.

– Nu înţeleg. Amprentele celeilalte femei dovedesc că ea este Julia. Am încă hîrtia pe care i s-au luat amprentele.

Inima lui Steve începu să bată cu putere.

– O mai ai?

– Da. Am păstrat-o.

– Aş vrea să-mi faci o favoare.

La ora zece în dimineaţa următoare, în sala de şedinţe a firmei *Renquist, Renquist & Fitzgerald* se adunase un grup numeros. Simon Fitzgerald stătea în capul mesei. Le prezentă lui Kendall, Tyler şi Woody pe doi dintre străinii prezenţi în încăpere:

– William Parker şi Patrick Evans, avocaţi la firmele care reprezintă *Stanford Enterprises*. Au adus cu ei raportul financiar al companiei. Vom discuta mai întîi testamentul, apoi îi voi lăsa pe ei să vorbească.

– Haideţi mai repede, zise Tyler nerăbdător. Stătea mai departe de ceilalţi. *Nu numai că am să pun mîna pe bani, dar am să vă distrug, ticăloşilor!*

Simon Fitzgerald dădu din cap.

– Imediat.

În faţa lui era o foaie pe care stătea scris: HARRY STANFORD – ULTIMUL TESTAMENT.

– Am să vă dau fiecăruia cîte o copie. V-am spus deja că urmaşii lui Harry Stanford vor moşteni cîte o parte egală din avere.

Julia se uită spre Steve, radiind de fericire.

Mă bucur pentru ea, se gîndi Steve. *Cu toate că de acum va fi mult mai presus decît mine.*

Simon Fitzgerald continuă:

– Mai sînt cam douăsprezece persoane cărora li s-a lăsat cîte ceva, dar sînt sume minore.

Tyler se gîndea. *Lee va fi aici după-amiază. Vreau să mă duc la aeroport să-l întîmpin.*

– Aşa cum vi s-a spus mai devreme, *Stanford Enterprises* valorează în jur de şase miliarde de dolari. Am să-l las acum pe domnul Parker să vă vorbească.

William Parker deschise o servietă din care scoase cîteva hîrtii.

– Este adevărat. Cu toate astea... Urmă o pauză apăsătoare. *Stanford Enterprises* are un deficit de cincisprezece miliarde.

Woody se ridică în picioare.

– Ce naiba înseamnă asta?

Tyler deveni pămîntiu.

– E cumva o glumă macabră?

– Asta trebuie să fie, zise Kendall cu voce răguşită.

Domnul Parker se întoarse spre unul din bărbaţii din încăpere.

– Domnul Leonard Redding face parte din comisia de securitate şi schimburi. Am să-l las pe dînsul să vă explice.

– În ultimii doi ani, Harry Stanford a fost convins că rata dobînzilor o să scadă. În trecut, acumulase astfel milioane. Cînd rata dobînzilor a început să se ridice, el era încă convins că avea din nou să scadă. A făcut cumpărări masive pe termen lung, dar dobînzile au crescut în continuare. Băncile au făcut afaceri cu el pentru că-i cunoşteau reputaţia şi averea imensă, dar cînd el a încercat să-şi recupereze pierderile, investind în afaceri foarte riscante, au început să se îngrijoreze. A făcut o serie de investiţii dezastruoase.

– Cu alte cuvinte, îl întrerupse Patrik Evans, datoriile creşteau progresiv, datorită operaţiilor ilegale.

– Corect. Din nefericire pentru el, a trebuit să tot împrumute bani să acopere datoriile făcute mai înainte. Era un cerc vicios. Cînd băncile au început să-şi pună întrebări în legătură cu afacerile lui, el a prezentat bilanţuri false prin care se declara falit şi acte false, pretinzînd că-şi vînduse proprietăţile. A comis fraudă. Atunci a intervenit Interpolul. Lîngă

mine este inspectorul Patou, de la Siguranţa franceză. Vreţi să explicaţi dumneavoastră în continuare?

Inspectorul Patou vorbea cu un uşor accent franţuzesc.

– La cererea Interpolului i-am luat urma lui Harry Stanford la St. Paul-de-Vence. Am trimis trei detectivi să-l urmărească. A reuşit să-i păcălească.

– De-aia ne-a lăsat nouă toată averea lui. Pentru că nu mai avea nimic!

– Aveţi dreptate, zise William Parker. Aţi fost trecuţi în testament pentru că toate băncile îl refuzau şi ştia că de fapt nu vă lăsa nimic. A vorbit însă cu René Gautier de la *Crédit Lyonnais*, care i-a promis ajutorul. În clipa în care Harry Stanford avea să fie din nou solvabil, s-a gîndit să-şi schimbe testamentul.

– Şi cum rămîne cu iahtul, cu avionul şi cu casele? întrebă Kendall.

– Îmi pare rău, zise Parker. Vor fi vîndute ca să acopere o parte din datorii.

Lui Tyler nu-i venea să creadă. Era un coşmar. Nu mai era Tyler Stanford multimiliardarul. Era un biet judecător. Se ridică, tulburat.

– Nu... Nu ştiu ce să spun. Dacă nu mai aveţi altceva... Trebuia să ajungă repede la aeroport, să-l întîmpine pe Lee şi să-i explice ce se întîmplase.

– Mai este ceva, spuse Steve.

– Da?

Steve îi făcu semn unui bărbat care stătea în dreptul uşii.

Uşa se deschise şi Hal Baker intră.

– Bună, judecătorule.

Ideea i-a venit cînd Woody i-a spus că avea hîrtia cu amprente.

– Aş vrea s-o văd, îi spuse Steve.

Woody îl privise mirat.

– De ce? Conţine cele două seturi de amprente ale femeii. Se potrivesc. Le-am verificat.

– Dar amprentele au fost luate de către tipul care se dădea drept Frank Timmons, nu-i aşa?

– Da.

– Atunci conţine şi amprentele lui.

S-a dovedit că Steve avea dreptate. Amprentele lui Hal Baker erau peste tot pe foaia de hîrtie şi în mai puţin de treizeci de minute, computerele i-au dezvăluit identitatea. Steve îi telefonase judecătorului din Chicago. S-a emis un mandat de arestare şi doi detectivi au fost trimişi acasă la Hal Baker.

Era în grădină şi juca fotbal cu Billy.

– Domnul Baker?

– Da.

Detectivii îi arătară insignele.

– Procurorul ar vrea să vorbească cu dumneavoastră.

– Nu pot. Părea indignat.

– Aş putea să vă întreb de ce? îl întrebă unul dintre detectivi.

– Nu vezi? Joc fotbal cu fiul meu.

Procurorul citise dosarul procesului lui Hal Baker. Îl privi pe bărbatul care stătea în faţa lui şi spuse:

– Înţeleg că sînteţi un om de familie.

– Aşa este, spuse Hal Baker mîndru. De asta are nevoie ţara noastră. Dacă fiecare familie ar...

– Domnule Baker, aţi lucrat pentru judecătorul Stanford.

– Nu cunosc nici un judecător Stanford.

– Am să vă reîmprospătez eu memoria. V-a eliberat condiţionat. S-a folosit de dumneavoastră atunci cînd v-a pus să vă daţi drept Frank Timmons şi avem motive să credem că v-a cerut de asemeni să o omoriţi pe Julia Stanford.

– Nu înţeleg ce vreţi să spuneţi.

– E vorba de o condamnare între zece şi douăzeci de ani. Eu am să insist pentru douăzeci.

Hal Baker păli.

– Nu puteţi face una ca asta. Soţia şi copiii mei...

– Exact. Pe de altă parte, îi zise procurorul, aş putea să aranjez să scapi foarte uşor, dacă ne ajuţi

să obţinem anumite dovezi.

Hal Baker începuse să transpire.

– Ce trebuie să fac?

– Vorbeşte.

Acum, în sala de şedinţe a firmei *Renquist, Renquist & Fitzgerald*, Hal Baker îl privi pe Tyler şi spuse:

– Ce mai faci, judecătorule?

– Hei! E Frank Timmons! exclamă Woody.

Steve i se adresă lui Tyler.

– Acesta este cel căruia i-aţi ordonat să pătrundă în birourile noastre ca să vă aducă o copie a testamentului, să îl dezgroape pe tatăl dumneavoastră şi să o omoare pe Julia Stanford.

– Eşti nebun. A fost închis de nu ştiu cîte ori. Nimeni nu va crede cuvîntul lui contra cuvîntului meu.

– Nici nu trebuie, zise Steve. L-ai mai văzut vreodată pe acest om?

– Bineînţeles. Chiar eu l-am judecat.

– Şi cum îl cheamă?

– Se numeşte... Îşi dădu seama că era atras într-o capcană. Probabil că foloseşte o grămadă de nume.

– Cînd l-aţi judecat se numea Hal Baker.

– Da.

– Iar cînd a venit la Boston, l-aţi prezentat ca fiind Frank Timmons.

– Păi, eu...

– Aţi aranjat să fie eliberat condiţionat şi l-aţi folosit cînd aţi vrut să dovediţi că Margo Posner era adevărata Julia.

– N-am nici o legătură cu asta. Am văzut-o prima oară pe femeia aceea cînd a apărut aici.

Steve se întoarse spre locotenentul Kennedy.

– Aţi auzit?

– Da.

Steve i se adresă lui Tyler.

– Am verificat-o pe Margo Posner. Şi ea a fost judecată de tine şi ţi-a fost încredinţată în custodie. Procurorul din Chicago a obţinut azi-dimineaţă un mandat de percheziţie şi a găsit în seiful tău un act prin care Julia îţi încredinţa partea ei de moştenire. Documentul a fost semnat cu cinci zile înainte ca presupusa Julia să sosească la Boston.

– Domnule judecător Stanford, sînteţi arestat. Veţi fi trimis înapoi la Chicago. „Aveţi dreptul să nu spuneţi nimic. Tot ce spuneţi poate şi va fi folosit împotriva dumneavoastră, la tribunal. Aveţi dreptul să discutaţi cu un avocat, care să fie prezent în timpul interogatoriului. Dacă nu vă puteţi permite unul, vă va fi repartizat un avocat din oficiu." Aţi înţeles? îl întrebă locotenentul Kennedy.

– Da. Un zîmbet de triumf îi lumină faţa. *Ştiu cum să-i învîng*, îşi spuse el.

– Sînteţi gata?

El dădu din cap şi spuse calm:

– Da. Aş vrea să mă întorc la Rose Hill să-mi iau câteva lucruri.

– Bine. Veţi fi însoţit de doi poliţişti.

Tyler se întoarse să se uite la Julia. Avea atîta ură în priviri încît ea începu să tremure.

O jumătate de oră mai tîrziu, Tyler şi cei doi poliţişti ajunseră la Rose Hill.

– Nu durează decît cîteva minute, spuse Tyler.

Urcă treptele spre dormitorul lui. Odată ajuns în cameră, Tyler se îndreptă spre birou, scoase pistolul şi îl încărcă.

Zgomotul provocat de împuşcătură păru să reverbereze la nesfîrşit.

Capitolul 35

Woody şi Kendall stăteau în biblioteca de la Rose Hill. Şase bărbaţi în halate albe luau tablourile de pe pereţi şi dezasamblau mobilierul.

– Este sfîrşitul unei ere, oftă Kendall.

– Este de-abia începutul, spuse Woody. Zîmbi. Aş fi vrut să-i văd faţa lui Peggy cînd va afla ce înseamnă jumătate din moştenirea mea. Îşi luă sora de mînă. Eşti bine? Mă refer la Marc.

Ea dădu din cap.

– O să-mi treacă. Oricum, voi fi foarte ocupată. Peste două săptămîni începem pregătirile pentru noua colecţie. După asta, am să văd ce se va mai întîmpla.

– Sînt sigur că totul va fi bine. Se ridică. Am de dat un telefon foarte important. Trebuia să-i spună lui Mimi Carson ce se întîmplase.

– Mimi, zise Woody rugător, mă tem că va trebui să renunţ la planurile mele. Lucrurile n-au ieşit aşa cum sperasem.

– Eşti bine, Woody?

– Da. S-au petrecut foarte multe aici. M-am despărţit de Peggy.

Urmă o pauză lungă.

– Te întorci la Hobe Sound?

– Să fiu sincer, nu ştiu ce voi face.

– Woody?

– Da?

– Întoarce-te, te rog, spuse ea cu blîndeţe.

Julia şi Steve erau în grădină.

– Îmi pare rău de întorsătura pe care au luat-o lucrurile, spuse Steve.

Julia îi zîmbi.

– Oricum, n-aş fi avut nevoie de o sută de bucătari.

– Nu eşti dezamăgită că ai venit degeaba pînă aici?

Ea îl privi în ochi.

– Chiar a fost degeaba, Steve?

N-aveau să ştie niciodată cine a făcut primul gest, dar ea se trezi în braţele lui. Se sărutară.

– Mi-am dorit să fac asta din clipa în care te-am cunoscut.

Julia clătină din cap.

– Cînd m-ai văzut prima oară, mi-ai spus să plec.

El rîse forţat.

– Aşa am făcut, nu? Ei bine, nu mai vreau să plec.

Ea se gîndi la cuvintele lui Sally. *Nu ştii dacă te-a cerut de nevastă?*

– Să fie asta o cerere în căsătorie?

Steve o strînse mai tare în braţe.

– Bineînţeles. Vrei să te măriţi cu mine?

– Da.

Kendall ieşi în grădină. Ţinea în mînă o bucată de hîrtie.

– Tocmai am primit-o prin poştă.

Steve o privi îngrijorat.

– Doar nu este altă...

– Nu. Am fost numită *cel mai bun designer al anului.*

Woody, Kendall, Julia şi Steve stăteau la masa din sufragerie. În jurul lor, muncitorii scoteau scaunele şi canapelele.

Steve se întoarse spre Woody.

– Ce ai de gînd să faci acum?

– Mă întorc la Hobe Sound. Mai întîi, voi lua legătura cu doctorul Tichner.

Kendall se uită la Julia.

– Te întorci în Kansas?

Cînd eram mică, se gîndi Julia, *îmi doream ca cineva să mă ia din Kansas şi să mă aducă într-un loc minunat unde-l voi găsi pe prinţul meu.* Îi luă pe Steve de mînă.

– Nu. Nu mă mai întorc în Kansas.

Se uitară cum doi dintre muncitori scoteau din încăpere imensul portret al lui Harry Stanford.

– Nu mi-a plăcut niciodată tabloul ăsta, spuse Woody.

Sfîrşit